Gérard de Villiers

Naufragiu la Seychelles

SAS 049

În româneşte de Radu Voia

TINERAMA, 2000

ISBN: 973–8070–10–4

Gérard de Villiers,
Naufrage aux Seychelles
Malko Productions – Paris,

Capitolul I

— Priviţi, acolo înainte, sunt păsări care „pescuiesc”. Trebuie să fie ceva bun… strigă Jan Stuck.

Oswald Barclay făcu o grimasă.

— Zboară jos, probabil sunt numai scrumbii mici. Oricum, putem merge să vedem mai aproape.

Barclay întoarse cârma la stânga şi iahtul navigă spre vest. Distanţă de o aproximativ o milă, un stol de câteva zeci de păsări se roteau deasupra oceanului Indian, semnalând prezenţa unor peşti la suprafaţă. Apa scânteia sub razele soarelui arzător. Vasul *Aquabelle* se afla la jumătate de drum între insula Mahe, capitala statului Seychelles1 şi Silhouette, din acelaşi arhipelag, la nord-vest. Nu sufla nicio pală de vânt. Timpul era ideal pentru prinderea peştilor mari.

Jan Stuck coborî scara ce lega duneta2 de punte şi se instală pe scaunul de observaţie, ridicat deasupra punţii, scaun ce semăna cu un fotoliu de dentist. Urmărind cele patru undiţe coborâte în urma vasului, vedea uneori pata de culoare a flotoarelor, sărind printre valuri. Olandezul se întoarse spre soţia sa şi cea a englezului, care tocmai pregăteau prânzul, în micuţa bucătărie de sub punte şi glumi:

— Dacă este vreun marlin3, voi îl trageţi afară…

Amândouă se feriră, râzând. Marlinul cerea forţă şi dexteritate deosebită, pe care ele nu le aveau. Ştiau prea bine că, pentru a scoate un peşte de treizeci de kilograme, trebuia, câteodată, să lupţi mai bine de o oră.

1. Stat insular din oceanul Indian: situat la nord-est de Madagascar în cadrul unui arhipelag de insule granitice.

2. Punte acoperită, în partea dinapoi a *unui vas.*

3. Peşte tropical înrudit cu tonul, depăşind uneori 4m lungime şi 300 kilograme.

Juliana Stuck şi Jane Barclay semănau între ele: amândouă înalte, blonde, cam ciolănoase, sportive şi cu poftă de viaţă. Aproape în fiecare weekend cele două cupluri plecau împreună la pescuit, dormind în cabine sau pe la vilele din Bird Island, la 30 de mile1 spre nord.

Jan Stuck se ocupa cu vânzarea echipamentelor telefonice în tânăra republică Seychelles, independentă de la data de 25 iunie 1976. Ţara era în viraj discret spre democraţia populară sub conducerea SPUP, Seychelles People United Party, după înlăturarea preşedintelui James Mancham, care, de atunci, îşi făcea veacul prin Londra. Cât priveşte pe Oswald Barclay, acesta trebuia să vegheze, de la reşedinţa sa din Anse-aux-Pins, asupra intereselor celor din urmă supuşi ai Majestăţii Sale Britanice, a urmărind totodată cu discreţie, acţiunile localnicilor francezi. În fapt, englezii suportau 40% din bugetul administraţiei Seychelles, inclusiv o somptuoasă limuzină Rolls Royce a ambasadorului republicii la Londra. Englezii considerau încă arhipejagul ca fiind doar un teren de vânătoare rezervat Reginei. În schimb, noul preşedinte se dovedise cu vederi de stânga, ba chiar şi pro-franceze. Noroc că era totuşi un alb, ca şi ceilalţi doi membri ai triumviratului de conducere.

Bine că mai rămăsese pescuitul, ca să te poţi destinde!

Păsările se apropiau. Oswald Barclay începu să manevreze astfel încât vasul să poată naviga în zigzag, prin zona unde acestea zburau. Jan Stuck se întinse cu voluptate şi scoase un căscat. Era o zi cu adevărat superbă. Briza din sud-est micşora căldura grea şi umedă care îţi tăia respiraţia imediat ce coborai pe ţărm. Clima era generoasă şi caldă aproape în tot cursul anului, musonul2 ajungând pe arhipelag după ce se domolise în trecerea sa pe deasupra Indiei. Acum, în noiembrie, vântul abia dacă mai sufla, iar ploile nu începuseră încă. O doradă3, proaspăt pescuită, închisă într-o ladă de lemn ce se afla lângă peretele cabinei,

dădu furios din coadă, provocând un bubuit surd. Julianei Stuck îi scăpă o exclamaţie speriată.

1. Mila marină internaţională = 1852 m.

2. Vânt periodic caracteristic pentru regiunile sudice ale Asiei, care suflă iarna dinspre continent ţmuson uscat), iar vara de pe ocean (muson umed) când aduce ploi.

3. Peşte de mărime mijlocie (1–2m) de culoare aurie.

6

Acum, păsările negre, un soi de rândunici de mare, planau deasupra lor.

— La ce oră vreţi să mâncaţi? strigă olandeza.

— Nu imediat, bombăni preocupat Jan Stuck.

De dimineaţă şi până atunci nu pescuiseră decât scrumbii cu carnea prea închisă, doi toni şi o doradă.

— N-avem nici un singur *sailfish1,* se lamentă şi Oswald Barclay. Poate că pescarii nord-coreeni au ras totul cu undiţele lor lungi, capabile să ridice şi zeci de tone. Nu-i de mirare…

Zizzzz… Brusc, ţârâitul strident al mulinetei, defăşurându-şi firul de nylon, îi făcu pe toţi să tresalte.

— Asta-i! strigă Oswald Barclay urcat pe *flying deck2* reducând totodată motoarele.

Cele doă femei se repeziră pe scară, prudente, pentru a asista de sus la fazele luptei. Jan Stuck sări de pe scaunul său de observaţie şi apucă undiţa din stânga, ce continua să deruleze firul. Puse frâna la mulinet, apoi se reaşeză pe scaun, blocând capătul bastonului în garnitura de metal special prevăzută pentru aceasta, baston aflat între picioarele sale. Execută toată manevra cu multă dificultate, atât de mare era presiunea asupra nylonului. Bastonul însuşi părea gata să se rupă!

— Încetineşte, strigă el celuilalt, trebuie să fie unul zdravăn.

Jane Barclay bătu din palme, surescitată.

— Poate să fie un marlin.

— M-aş mira, răspunse soţul ei. L-am fi văzut sărind din apă. Mai curând, un ton sau *wouahou.*

Olandezul, proptit în scaunul său, îşi sprijini picioarele pe tălpicii de lemn din faţă şi ridică încet undiţa, desfăcând firul mulinetei în acelaşi timp. Nylonul plonjă în mare la vreo sută de metri distanţă de vas. Păsările continuau să se rotească deasupra lor, scoţând strigăte ascuţite. Pescăruşi, fregate, rândunici de mare îşi dregeau vocile, rotindu-se deasupra apei.

Cu precizie de metronom, olandezul cobora sacadat bastonul, îl readucea sus, dădea drumul la fir, păstrându-l în perma-

1. Soi de peşti mari (4-5m) care trăiesc în mările calde, au buza superioară a gurii alungită sub formă de ac sau spadă, de unde şi numele de peşte-cu-spadă (xifia).

2. Dunetă superioară, caracteristică vaselor echipate pentru pescuitul peştilor mari.

nenţă bine întins. Începuse să transpire din plin. Mai lăsă fixat bastonul de garnitură câteva secunde, ceea ce nu era niciodată recomandabil, dar avea nevoie să-şi odihnească braţul stâng. Peştele nu se zbătea, dar trăgea cu toată greutatea.

— Trebuie să fie un ton mare sau vreun rechin, strigă Oswald Barclay.

Ca şi rechinii, tonul se lasă târât îndelung.

— Juliana, adu-mi o bere, comandă Stuck.

Femeia coborî în grabă scara. Cealaltă scruta marea cu un binoclu. Se apropiau de Ihsula Silhouette.

— L-am văzut! strigă Jane Barclay deodată. Ai zice că-i un rechin!

Şi întinse braţul spre o pată de culoare închisă la nivelul

valurilor.

— Păcat că nu-i totuşi un *wouhou*', se lamentă Barclay.

După tracţiunea din fir, nu putea să fie decât un peşte mare.

Jan Stuck înclina a crede că este un ton. Urma să-şi înceapă ritualul agoniei, când va plonja cu disperare, căutând să rupă nylonul. Unii peşti, cum sunt doradele, fac salturi furioase deasupra apei. În tentativa de a scăpa din cârligul undiţei. Precaut, Jan Stuck slăbi un pic axul mulinetei, pentru a evita ruperea firului, dacă peştele ar demara fulgerător… Lucrul devenea istovitor, cămaşa i se lipise pe spate de sudoare. Bău dintr-o singură sorbitură berea ce i-o adusese nevastă-sa. Nu se mai auzeau în jur decât ţârâitul mulinetei şi sforăitul molcom al motoarelor.

Păsările se împuţinaseră, numai câteva mai zburau în urma vasului. Implacabil, distanţa dintre *Aquabelle* şi pradă se micşora văzând cu ochii. Peştele se lăsa tras mai departe, fără a încerca să lupte. Din când în când, se zărea silueta sa întunecată, foarte aproape de suprafaţă.

Oswald Barclay lăsă timona în mâinile consoartei sale, ca să coboare şi să pregătească o cange. Luă cu sine şi uriaşul ciocan de lemn, pentru uciderea monstrului marin. Cu dinţii strânşi

1. Un soi de peşte tropical, din familia teleosteenilor, care poate ajunge la 6 m lungime.

şi muşchii bine întinşi, Jan Stuck continua să ruleze tacticos nylonul. Apoi, schimbă bruscă, accelerând la maximum rularea înapoi a firului. Ochii îi ardeau, sudoarea curgea din abundenţă.

— Tu îl vezi? întrebă pe englez.

— Foarte vag, răspunse acesta, cu mâna streaşină la ochi. Parcă ar fi un rechin-balenă. Cel pe care l-am zărit deunăzi.

Iahtul virase larg şi pupa se afla acum în plin soare, ceea ce transforma suprafaţa mării într-un imens covor cu sclipiri orbitoare.

— Noroc că am pus undiţa la 80 de livre’, spuse olandezul. Peştele uriaş nu mai era decât la vreo 20 de metri.

Jan Stuck se opinti din nou şi trase bastonul, ridicându-l foarte sus. Nicio reacţie. Un ton ar fi trebuit să plonjeze în zigzag. Oswald avea dreptate. Era un rechin. În ciuda ferocităţii lor, ei nu luptau aproape deloc.

— Ai spune că nu vrea să se apere, completă el. Înfăşură mulineta cât putu de repede, ghemuit pe vine, cu sudoarea curgându-i şuvoaie. Nevastă-sa veni să-i şteargă tandru transpiraţia de pe frunte, care-i orbea privirea.

Pe braţul stâng al lui Jan Stuck se mai putea distinge numărul tatuat cu albastru al lagărului de concentrare de la Auschwitz. Cei doi ani şi trei luni, timp petrecut acolo, îi lăsaseră o poftă nepotolită pentru spaţiile largi, marea în special. Deşi trecuseră treizeci de ani şi mai bine, nu uitase nimic.

Brusc, parcă-l apucă ruşinea că vrea să scoată acest peşte nevinovat din apă. Dar instinctul de vânător fu mai puternic… Resimţea o senzaţie bizară tot trăgând de undiţă. Desigur, nylonul continua să fie întins, dar parcă prada era prea docilă. Chiar şi rechinii nu se lăsau traşi de bună voie spre moarte.

— La naiba! exclamă Stuck, poate că l-o fi mâncat vreun „amic” de-al lui.

Se întâmpla adesea ca un rechin, atras de sânge, să devoreze peştele remorcat, incapabil să fugă. În cazul acesta, nu te alegeai decât cu capul şi o ciozvârtă de trup, tăiată ca de

1. Unitate de măsură, reprezentând aproximativ greutatea unei jumătăţi de kilogram (453,592 gr).

brici. Dar silueta sumbră reapăruse în scânteierea valurilor, la vreo 15 metri. Nu mai era mult până la momentul lămuririlor.

— Adu cangea încoa’, îi strigă lui Oswald.

Pe urmă, se concentră pe înfăşurarea mulinetei, puţin decepţionat, anticipând, poate, un epilog prozaic. Aceşti rechini sunt o pacoste. Atraşi de peştii mai mărunţi de pe bancurile de nisip, ei mişună cu miile în jurul insulelor.

Barclay se aplecă peste bordură, ţinând cangea cu cioc de fier. *T*

— Stop! comandă el Janei, aflată la timonă.

Rămase cu pieptul aplecat bine în exterior, privind cu interes forma întunecată ce se apropia tot mai mult, trasă de fir. Deodată, scoase cu voce gâtuită o exclamaţie de surpriză:

— *Oh! My God!1*

La auzul glasului său, Jan Stuck înţelese că se întâmplase ceva anormal. Fără să lase din mâini bastonul, se aplecă şi el la maximum, pentru a observa cât mai bine peştele care se afla acum în imediata apropiere a pupei vasului.

Ceea ce văzu îi întoarse maţele, pur şi simplu. Se lăsă înapoi pe scaunul său cu gura deschisă, incapabil de a mai scoate vreun cuvânt. Ar fi vrut să şteargă din privire imaginea oribilă care i se întipărise pe retină.

Un trunchi omenesc, sau ceea ce mai rămăsese din el: capul transformat în craniu gol, având în creştet doar un smoc de păr negru, iar obrazul, fără pic de carne, fusese total răzuit, de apetitul peştilor şi păsărilor. Două găuri mari însemnau locul ochilor. În spatele său, Juliana scoase un strigăt strident şi strangulat în acelaşi timp.

* *

Cu motoarele stopate se auzea şi mai bine clipocitul valurilor ce se spărgeau de coca vasului. Cele două cupluri contemplau cu oroare prada lor, dincolo de bord. Unduirea

apei imprima 1

1. O, Doamne!

10

cadavrului o mişcare sacadată. Plutea pe spate, ca un burduf pe jumătate plin. Umărul său stâng era complet dezgolit. Întreg corpul părea acoperit de o peliculă gelatinoasă şi verzuie, ca balele vreunui monstru marin. Bucăţi rupte de haine mai atârnau în jurul său.

Un pescăruş scoase un strigăt ascuţit şi se depărtă în zbor planat.

Jan Stuck nu-şi putea îndepărta privirea de la hidoasa imagine… Ce-a mai rămas din ceea ce fusese odată un om. Partea de jos a trupului lipsea, sfâşiată probabil de rechini şi baracude1. Devoraseră picioarele până la oasele bazinului…

Jan Barclay nu se putu abţine şi vomă în mare. În momentul acela, cadavrul fu mişcat de un uşor impuls, deoarece o mică baracudă tocmai înşfăcase o bucată din resturile de coapsă…

Jan Stuck scoase o exclamaţie de dezgust.

— Trebuie să-l ridicăm la bord.

— N-ar putea să fie remorcat aşa, până la Mahe? sugeră Juliana, cu o vocea puţin nesigură.

Olandezul dădu din cap, dezaprobator.

— Rechinii ar avea timp să-l înfulece. N-avem altceva de făcut, decât să-l ridicăm cu catargul de pârghie2.

Nimeni nu obiectă. Oswald Barclay privea fix acum o bilă albă, care se ridica deasupra colinelor de pe insula Mahe. De departe, ai fi spus că este o imensă minge de golf, pusă în vârful dealului. Dar nu era decât un satelit de serviciu al US Air Force3.

Olandezul luă cangea pregătită şi cu un gest precis agăţă vârful de oţel în clavicula dezgolită a mortului. Exact alături era cârligul undiţei, al cărei flotor roşu semăna cu insigna

unei decoraţii ce i-a fost pusă la butonieră. Cu precauţie, trase trupul în lungul marginii vasului. Barclay se ocupa de catargul de

1. Peşte mare, carnivor, din ordinul stirenidelor.

2. Catarg de pârghie: dispozitiv prevăzut cu un pivot pe puntea vasului şi un sistem de pârghii necesare pentru îmbarcarea şi debarcarea mărfurilor.

3. Forţele Ariene ale Statelor Unite.

*1*1

pârghie. O plasă de frânghie fu coborâtă la nivelul apei, pentru ca Stuck să poată, cu ajutorul cangei, să încarce „marfa”.

Pe dinaintea ochilor săi trecu o imagine fugară. Se vedea cu treizeci de ani în urmă, încărcând cadavrele pentru Sonderkommando’. Singura posibilitate de a supravieţui în lagăr, datorită raţiilor duble..

Trăgând de cange, începu să ridice încet mortul deasupra apei. Imediat, un miros pestilenţial invadă puntea. Cele două femei bătură în retragere, iar olandezul simţi că ar putea să scape corpul din nou în apă. Se întoarse către englez şi-i spuse:

— Du-te şi adu încă o plasă, l-o trecem pe dedesubt, altfel nu reuşim.

Oswald Barclay îşi înghiţi cu greu saliva. Până acum, practica sa de pescar amator nu-l pusese niciodată în prezenţa unui om mort. Abia se stăpânea să nu vomeze.

— Crezi că-i neapărat necesar? întrebă el timid. Nu suntem departe de insulă.

Ideea de a ridica la bordul vasului său pe acest înecat, pe jumătate mâncat de peşti, îl umplea de dezgust. Un val mai înalt îl făcu pe mort să execute un fel de plecăciune… Sinistru.

Ochii olandezului se înăspriră subit.

— Adu plasa! Trebuie să fie în cabina de la prora, repetă

el. Şi repede, că-i foarte greu!

Făcu un efort să privească mai atent forma de culoare verzuie pe care se căznea s-o remorcheze. Un obraz de nerecunoscut, umflat ca o minge de fotbal, orbitele goale, rânjetul dinţilor dezgoliţi prin lipsa buzelor, devorate de peşti şi păsări... Partea de jos â trunchiului nu era decât o masă informă şi vâscoasă ce atârna, gata să cadă. Barclay se strecură prin grilajul bordurii. Cu a doua plasă prinsă de extremitatea cangii reuşi, scârbit, să o strecoare sub cadavrul pe care Stuck îl întoarse cu ajutorul celeilalte cangi. Pe vasul oprit, căldura devenise sufocantă. Cei doi bărbaţi lucrau în tăcere. Cu corzile înnodate, corpul prins între ele fu urcat, în sfârşit, pe pârghie. Nostim; numai flotorul roşu mai rămăsese agăţat de claviculă.

1. Echipă însărcinată cu aruncarea cadavrelor în cuptoarele de crematoriu, în lagărele de concentrare naziste din timpul războiului mondial.

12

Femeile se refugiaseră pe puntea superioară, cuprinse de oroare. Mirosul pestilenţial continua să invadeze tot iahtul. Deodată, englezul începu să vomite pe unde apuca şi era alb ca varul. Îşi blestema în gând colegul. Cu un ultim efort făcură să pivoteze catargul de încărcare, ţinând corpul suficient de ridicat pentru ca să poate trece peste bordură. Apoi, *au ralenti1;* coborâră mortul, care căzu pe punte. Tangajul vasului îi imprima acum o uşoară balansare, de parcă l-ar fi legănat. Braţele dezgolite luaseră o poziţie de apărare, ca un protest împotriva tratamentului la care era supus. Cu sânge rece, olandezul se aplecă deasupra lui şi rupse cârligul undiţei. Îl cuprinse un sentiment de uşurare, aproape fizică.

Oswald Barclay dispăruse în cabină, căutând cu înfrigurare la bar sticla de coniac Lagrange rezervată de obicei pentru sărbătorirea marilor victorii pescăreşti. Îşi

turnă o doză triplă. Astfel întremat, englezul grăbi spre pupitrul de comandă şi porni motoarele. Docilă, *Aquabelle* porni cu viteză sporită, ceea ce avu darul să mai îndepărteze duhoarea de pe punte.

Jan Stuck luase de jos o prelată scurtă pe care o aruncă peste cadavru. Tot în tăcere, strânse celelalte trei undiţe care mai atârnau la pupă. Cele două femei nu se mai mişcau de pe *flying deck,* unde se izolaseră. Prânzul era demult pregătit, dar nimeni nu se mai gândea la mâncare. Iahtul făcu un viraj de 180° în direcţia Mahe.

Jan Stuck era împăcat cu sine însuşi. Chiar dacă l-ar fi aşteptat la ţărm niscaiva probleme cu noile autorităţi din Seychelles. Se obişnuise cu tracasările.

Urcă pe scară spre puntea superioară şi se trânti istovit pe o banchetă din skai2 alb, scoţându-şi o ţigară din pachetul de Rothmans, aflat în permamemţă în buzunarul de la piept. Aruncă o privire din profil spre englezul de la timonă.

1. „Cu încetinitorul”.

2. Tapiţerie din imitaţie de piele.

*1*3

— Ştiu ce gândeşti, îi spuse relaxat. Dar asta-i, în lagăr am văzut prea mulţi morţi trataţi drept gunoaie. Nu ştiu cine e defunctul ăsta. Oricum, nu puteam să-l lăsăm în mare.

Figura lui Oswald Barclay nu spunea nimic. Dar nu se liniştise încă.

— Nicio problemă. Înţeleg.

Vocea îi trăda totuşi sentimente contrarii. Maşinal, împinse maneta spre cota maximă. Se grăbea să ajungă în port.

4

*

* *

— Dar de unde o fi venit şi mortul ăsta? întrebă Jane Barclay.

Aquabelle naviga în lungul coastei de vest a insulei Mahe. Mai trebuia ocolit capul de nord pentru a ajunge în rada Yacht-Clubului. Încă vreo jumătate de oră. Nimeni nu se gândea să ajungă. Vântul începuse să bată tare şi nori alburii acopereau soarele.

— A fost un naufragiu, zise Oswald Barclay, săptămâna trecută. Un cargou a acostat la Port Victoria pentru reparaţii şi a plecat în aceeaşi noapte, fără pilot. A eşuat în apropiere de Denis. S-a lovit de o stâncă coralieră nesemnalată în hărţi.

— Au existat supravieţuitori? întrebă Jan Stuck.

— Cred că da, răspunse englezul. Nu mulţi. Cei din Seychelles afirmă că vasul s-ar fi scufundat foarte repede. La nord de Denis, în afara bancurilor înalte de nisip, se ajunge imediat la adâncimi de sute de meţri. Mai era şi furtună.

— Bieţii oameni! oftă Juliana. Este de necrezut, când vezi vapoarele astea atât de solide…

Jan Stuck dădu semnificativ din cap.

— Coralii îţi taie coca vasului, fie ea şi din cel mai bun oţel, ca pe o foaie de hârtie. Ştiu că la Seychelles s-au captat apeluri SOS prin radio, dar nimeni n-a putut interveni. Vedeta rapidă a poliţiei maritime e abia cu puţin mai mare decât barca de salvare ce o are la bord, iar când sunt trei valuri nu mai iese în larg…

14

Pierdute în mijlocul oceanului Indian, la 4e deasupra liniei ecuatorului, cele 92 de insule ale arhipelagului Seychelles sunt izolate de orice continent. Sunt la vreo 2000 de kilometri depărtare de Africa şi 2600 de India, într-o imensitate de apă traversată mai mult de petrolierele navigând din Golful Persic.

O puzderie de mici insule, scăldate de soare în tot cursul anului.

— Iar hărţile lor!... mai spuse olandezul. Foarte aproximative, ca să nu le zici eronate. Amintiţi-vă, luna trecută căutam o plajă indicată pe hartă la est de Bird Island. Nu era decât stâncă goală...

Colinele de granit, unice în lume, acoperite de vegetaţie luxuriantă, se vedeau acum foarte aproape. *Aquabelle* plutea cuminte spre golful Beauvallon. Jan Stuck se răsuci pe banchetă pentru a privi din nou cadavrul de pe punte. Îşi încruntă sprâncenele. Prelata alunecase din cauza trepidaţiilor motorului şi corpul era aproape gol. Dacă femeile mai vedeau aşa ceva, riscau o criză de nervi. Fără să spună vreun cuvânt, coborî scara. Braţele mutilate ale înecatului se ridicau spre cer, ca într-o implorare mută. Brusc, olandezul observă încă ceva, ascuns până atunci de poziţia corpului. Pe o bucată de carne ce mai rămăsese pe braţ se puteau distinge clar două cifre tatuate, la fel ca ale sale. Era un fost deportat.

Privi cu mai multă atenţie cadavrul şi altceva îi sări i. N ochi. Se aplecă deasupra sa. Cu grijă, dar şi cu scârbă, apucă mâna dreaptă, privind degetele de pe care pescăruşii smulseseră carnea. Nu mai rămâneau decât vreo câteva plăci verzui în jurul oaselor goale. Dar ceea ce văzu era şi mai oribil.

Reţinându-şi respiraţia din cauza duhorii insuportabile, Stuck luă şi a doua mână. Părea neîncrezător. Nu mai simţea niciun miros, nu era dezgustat. Timp de câteva secunde rămase aplecat asupra mâinilor descărnate verzi-cenuşii, apoi se ridică, privind absent în jur. Cu un gest mecanic, puse la loc prelata peste corp. Din cauza braţelor ridicate, pânza luase forma unui mic cort.

15

Acest cadavru purta cu sine un mesaj fără grai şi care ar

fi putut să nu fie niciodată recepţionat. Dacă acul undiţei aruncate de pe *Aquabelle* trecea la câţiva centimetri de el, mai plutea încă pe ape şi l-ar fi devorat în întregime peştii şi păsările.

A trebuit ca tocmai Jan Stuck să-l pescuiască din valuri… Destinul are uneori asemenea capricii. Olandezul îşi reluă locul pe scaunul de observţie, privind înspre coasta care se apropia tot mai mult. Un avion trecu pe deasupra lor. Era un vechi „707” al companiei *Somali Airliijes ’* care aducea duminica turiştii italieni de la Mogadiscio2. Mirosul de carburant goni pentru moment duhoarea de cadavru de pe vas.

Juliana apăru în capul scării, privindu-şi soţul.

— Nu vii şi tu?

— Ba da, ba da, răspunse evaziv olandezul.

Se ridică din scaun şi porni spre puntea superioară, încă sub impresia celor văzute adineauri.

Mortul nu avea nicio unghie la cele două mâini.

Nici rechinii cei mai fioroşi, nici păsările foarte flămânde nu obişnuiau să smulgă unghiile cadavrelor.

1. Liniile Aeriene Somaleze.

2. Capitala Somalieif, stat pe coasta de nord-est a Africii, fostă colonie italiană.

Capitolul II

Proiectorul, agăţat în vârful unui cocotier, lumina peluza din faţa vilelor de la *Fisherman’s Cove1,* un gigantic ochi verde. Malko închise cu grjă uşa cu geam a bungalow-ului2 şi porni pe aleea pietruită ce ducea jos, spre plajă. Aproape toate vilele, dispuse pe trei nivele, aveau luminile stinse. Clienţii de la *Fisherman’s Cove* se culcau devreme.

Văzduhul era plin de miresme şi luna strălucea pe cerul fără nori, decupând limpede conturul unei mici insule stâncoase din dreptul hotelului. Holul mare, deschis spre plajă era şi el pustiu la această oră. Aflat la extremitatea

sudică a coastei de la Beauvallon, *Fisherman's* era cel mai luxos şi agreabil hotel din Mahe. Malko, îmbrăcat într-o bluză uşoară, sări pe plajă şi o luă la dreapta, acolo de unde se zăreau luminile de la *Coral Sands* şi *Beauvallon Hotel.* Un liliac zbură foarte aproape de el şi dispăru printre crengile cocotierilor ce străjuiau bordura plajei. Era maree înaltă, ceea ce subţia mult limba de nisip. Înaintă până la locul unde ajungeau valurile, iar apa călduţă îi uda tălpile picioarelor goale. Fapt neobişnuit la Mahe, deoarece fundul mării cobora în pantă lină.

La o sută de metri depărtare, înainte de a păşi peste pârâiaşul care despărţea în două plaja, i se păru că vede un cuplu alungit pe nisip. Aşa era. De când cu legile de moralitate emise de noul regim, toţi acei „sex-boys" din Seychelles, amatori de prietenii sezoniere cu turistele şi turiştii, nu mai aveau acces în hoteluri. Ceea ce constituia un plus de romantism, dar mai puţin

1. Golful Pescarului.

2. Vilă construită după modelul caselor indiene.

confort… Luminile hotelului *Beauvallon* se vedeau acum la mai puţin de un kilometru. Malko se opri pentru o clipă şi apoi avansă în apa puţin adâncă. Peste câteva minute, o siluetă se desprinse din umbra copacilor şi se apropie de el. Era un bărbat în maieu, cu părul tuns perie şi ochelari cu ramă metalică. Avea vreo patruzeci de ani. Malko îl întrebă:

— Domnul Troy?

Noul venit îi întinse mâna, cu un zâmbet discret.

— Spuneţi-mi Willard. Regret că sunt în întârziere. Am o criză de amibiază1, care njă macină pur şi simplu…

Malko zâmbi şi el.

— N-are-a face. Pe vremea asta paradisiacă… Aţi trecut şi pe la *Beauvallon*?

Americanul dădu din cap, afirmativ.

— Da, este atâta lume acolo, că poţi uşor trece neobservat.

— Este cam departe de Misere, adăugă agentul Malko.

Willard Troy, şeful biroului CIA, Central Inţelligence Agency din Mahe, locuia într-o vilă superbă de pe şoseaua Misere, în partea cealaltă a oraşului, lângă staţia „Satellite Tracking Station”. În mod oficial, Troy nu era decât unul din cei o sută douăzeci de angajaţi civili ai US Air Force din localitate. Un „paravan” necesar şi eficient.

În sinea lui, Malko nu era prea încântat de povestea cu amibiaza. Omul de la CIA putea să nu fie de mare folos… Dar aşa-i în viaţă. Spionii se îmbolnăvesc şi ei.

Cei doi făcură câţiva paşi prin apa mică, depărtându-se de plajă.

— N-a fost riscant să vă telefonez azi dimineaţă? întrebă Malko.

— Nu, răspunse Willard Troy. Ăştia n-au învăţat încă să intercepteze o convorbire telefonică. Dar, poate că nu va trece mult timp…

Agentul sosise în aceeaşi dimineaţă, cu un „707” al liniilor Air France, care deservea insulele Mauritius2 şi Reunion3.

1. Alecfiune intestinală cauzată de un parazit sub formă de amibă unicelulară. Frecventă în regiunile tropicale, putând provoca diaree dureri de ficat şi reumatismul membrelor inferioare.

2. Insulă din oceanul Indian care face parte din Commonwealthul Britanic.

3. Idem, teritoriu sub administraţie franceză.

Nu ştia despre noua sa misiune mai mult decât era scris în memo-ul primit de la biroul CIA din Viena, punctul său de legătură. De altfel, fusese surprins că americanii mai dădeau semne de viaţă. La ora actuală, cu această

campanie de economii, şefii departamentelor principale ale organizaţiei aveau consemnul strict de a apela cât mai puţin la agenţii nestatutari, aşa cum era şi el.

— Unde aţi ajuns cu ancheta?

— Nicăieri, recunoscu americanul, cu un zâmbet crispat. Acum treisprezece zile, mai exact în noaptea din 31 octombrie spre 1 noiembrie, un cargobot sub pavilion liberian, *Laconia B,* a făcut escală la Mahe. Venea de la Durban, Africa de Sud, şi se pregătea să plece spre Eileth, în Israel. La orele opt seara a aruncat ancora în portul Victoria, după ce se descurcase, nu se ştie cum, intrând în golf fără ajutorul pilotului. N-a stat decât şase ore, timp pentru o reparaţie urgentă. În seara aceea, vântul bătea cu destulă putere dinspre mare. O coadă a musonului… *Laconia B* a pornit din nou, direcţie nord. Abia ajunsă în dreptul capului de la Denis, s-a scufundat în câteva minute. Un recif coralier buclucaş. Cei din Seychelles recepţionaseră SOS-ul şi a doua zi au fost întreprinse cercetări pentru găsirea eventualilor supravieţuitori. N-au găsit decât unul. Rănit. Bărcile de salvare nici nu fuseseră coborâte de pe vas, atât de rapidă a fost catastrofa. În jur erau adâncimi de sute de metri şi mişunau rechinii…

— Era un cargou mare?

— 14000 de tone, preciză americanul. De provenienţă britanică.

Se bălăceau în apa până la glezne, în tăcere. O meduză cleioasă veni să se lipească de piciorul lui Malko şi acesta făcu un salt lateral ca să scape. Se gândea la acei oameni care s-au înecat în plină noapte, zbătându-se printre stânci şi rechini.

Ceea ce îl duse cu gândul la „paravanul” misiunii sale: agent de asigurare al societăţii Maritime Freight Carrier Insurance, sosit să ancheteze împrejurările naufragiului…

1. Notă conţinând rezumatul problemei în cauză

— Cum se face că încărcătura a fost asigurată pentru 3,7 milioane de dolari? întrebă el.

Avea cu sine întreg dosarul cazului *Laconia B.* Lucrare frumoasă a companiei *Technical Division '* de la CIA. Willard Troy îşi roti privirea peste plaja pustie, înainte de a răspunde.

— Noi ne-am interesat de vas încă de la plecarea sa din Durban. Avea în cală două sute de tone de oxid de uraniu, provenind din minele sud-africane, totul îmbuteliat în cinci sute şaizeci de canistre sigilate cu plumb. Destinaţia ultrasecretă era deşertul Neguev, uzinele fsraeliene de la Dimona. Dacă nu cunoaşteţi cumva, pentru înţelegerea deplină a cazului, cu acest uraniu se pot fabrica în jur de douăzeci de bombe nucleare foarte bune, de tipul celor de la Hiroshima. Un model în materie, care şi-a probat capacitatea, mai adăugă americanul zâmbind cu înţeles.

Desigur, nu japonezii l-ar putea contrazice.

— Uzinele Dimona, continuă Willard Troy, sunt camuflate în întreprindere de textile, dar în realitate au destinaţia de a produce materia necesară pentru fisiunea atomică. Cum Israelul n-a semnat tratatul de dezarmare nucleară, nimeni nu ştie exact ce se petrece acolo. Încărcătura transportată de *Laconia* Sera ultimul element necesar pentru ca israelienii să aibă bomba… Acest transport de oxid de uraniu din Africa de Sud către Israel fusese aprobat de vechea administraţie americană, în secret, bineînţeles. Cea nouă nu mai e de acord. Naufragiul vasului ne oferă şansa recuperării acestui preţios uraniu.

Malko privi gânditor spre luminile de la *Beauvallon.*

— După raportul primit de la Maritime Freight Carrier Insurance, vasul s-a scufundat la câteva sute de metri sub nivelul mării.

— Da, recunoscu Willard Troy. Nu-i atât de simplu. Dar întotdeauna există unele detalii…

— De pildă? întrebă interesat agentul.

— Supravieţuitorul, în primul rând. Posesor al unui paşaport pe numele Dan Glowitz. În versiunea oficială, a părăsit spitalul 1

1. Serviciul Tehnic.

din Mahe la trei zile după naufragiu. Destinaţia: Paris şi apoi Israel. Necazul este, însă, că Air France n-are nicio urmă a unui asemenea voiaj, iar israelienii nu şi-au revăzut niciodată compatriotul… Dimpotrivă, acum patru zile, un olandez, onorabil corespondent al Mossad-uluia pescuit din mare, lângă Mahe, un cadavru care ar putea fi acela al lui Dan Glowitz!

— De ce anume „ar putea fi”?

Troy se aplecă pentru a-şi umezi puţin mâna în apa călduţă.

— Pentru că cei din Seychelles l-au înmormântat cu maximum de viteză. Mortul scos din valuri purta urmele certe ale unor torturi, unghiile fiindu-i smulse. Acest Dan Glowitz era un fost deportat, purta încă numărul din lagăr tatuat pe braţ. Ceea ce a şi atras atenţia corespondentului Mossad.

— De ce olandezul nu s-a sesizat mai devreme de întregul caz? remarcă Malko.

— Se afla la Nairobi când *Laconia B* a naufragiat. La întoarcere omul ieşise, chipurile, din spital…

Subit, apa i se păru lui Malko mai rece. Chiar şi aici, în acest colţ de paradis, oamenii se ucideau între ei.

— Aveţi vreo explicaţie? întrebă el.

— O ipoteză. Cea pe care am şi transmis-o la Washington. Dar există şi alte „servicii” care se interesează de naufragiul *Laconiei B* şi vor să cunoască mai multe amănunte. Irakienii, de pildă. Şi lor le-ar prinde bine câteva tone de uraniu, atât de greu de găsit în zilele noastre. Au

venit la faţa locului pentru a se convinge că vasul se află într-adevăr la şapte sute de metri adâncime sub apă.

— E clar, opină agentul.

— În sprijinul tezei mele, continuă apăsat americanul, avem şi prezenţa la Mahe, hotel *Coral Sands,* a unui cetăţean irakian pe care-l cunoaştem foarte bine, Raşid Mounir. Numărul doi al serviciilor secrete din Irak. Uşor de recunoscut, el seamănă perfect cu Omar Sharif2. Place mult doamnelor…

1. Serviciile secrete ale statului Israel.

2. Cunoscut actor de film, egiptean de origine.

— Şi care are o înaltă tehnică de manichiură, completă ironic Malko.

Willard Troy aprobă cu un gest concludent.

— Oh, ştie probabil şi multe altele. N-avem încă un dosar complet asupra persoanei sale.

Se făcu tăcere. Un stol de lilieci trecu în zbor deasupra capetelor lor, cu ţipete ascuţite, sinistre. Tocmai fundalul adecvat pentru gândurile agentului, ce cântărea atent toate elementele aflate de la american. Un sac plin de orori şi afaceri necurate.

— Cum de s-au sesizat irakienii de toată această poveste? îl întrebă pe reprezentantul CIA.

Troy făcu o grimasă de neputinţă.

— Nu ştiu exact cum. Tot o ipoteză: cei din Seychelles. În noua lor turnură, sunt foarte apropiaţi Tanzaniei. Care, la rândul său, întreţine relaţii strânse cu Irakul, principalul furnizor de arme al tuturor celor din zonă. Noul regim de aici este direct interesat, iar fluxul de informaţii lucrează din plin.

Din ce în ce mai bine. Totuşi, pentru Malko, ceva nu mergea în toată această „înlănţuire logică”.

— Dacă epava zace la şapte sute de metri adâncime,

spuse el, nimeni nu va putea s-o recupereze…

Americanul avu din nou un gest caracteristic.

— Exact. Dar chiar se află la şapte sute de metri?

— Cum adică?

— Păi, nimeni nu ştie exact unde s-a scufundat, explică Troy. Poate că s-a dus la fundul mării, dar e posibil şi să se fi agăţat undeva, de un recif coralier. Primul lucru de făcut, este acela de a-l localiza. Care pe care, mai repede…

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, la Diego Garda avem o bază a US Navy'. Ei vor aviza.

— De ce nu avizează acum? întrebă agentul, de asemenea logic.

1. Marina de război a Statelor Unite.

— Fiindcă *Laconia B* a eşuat în apele teritoriale ale statului Seychelles şi noi, Washington-ul, dorim să ne menţinem într-o atitudine rezervată. Dacă, de pildă, în replică, cei de aici ne-ar închide staţia de satelit, ar fi o lovitură grea.

Malko observă că începe să se afunde în nisipul de pe fundul apei şi îşi schimbă puţin direcţia. De departe, el şi Troy trebuiau să semene bine cu un cuplu de amorezi…

— Aveţi şi angajaţi pe aici?

— Unul, spuse Troy. Numele său este Mark. Când l-am contactat prima oară, lucra într-o şcoală de copii handicapaţi. Era un infern. L-am ajutat să iasă de acolo. Acum este încadrat cu o jumătate de normă la spitalul din localitate. În restul timpului, practică meseria la modă, este „sex-boy". Ţine companie turiştilor sezonieri solitari, contra unei remuneraţii, bineînţeles. Cu rupii pentru o bere, înainte putea să-şi facă veacul în orice hotel. Dar de la o vreme, autorităţile au început să pună beţe în roate unor asemenea activităţi, motiv pentru care omul nostru se

ocupă şi cu vânzarea de coco-fese’. Se descurcă.

— Va veni să-mi facă şi mie curte? glumi Malko.

Willard Troy nu era dispus să guste ironia.

— Vă aşteaptă mâine, la el. Locuieşte pe şoseaua dintre Beauvallon şi Victoria. Veţi vedea, după un grilaj, inscripţia „Reşedinţa Ambasadorului Rusiej’. Alături este o străduţă cu case obişnuite. Acolo stă Mark. Întrebaţi de el, sau spuneţi că vreţi ceva coco-fese. Nimeni nu vă va observa. De pe la trei după-amiază îl găsiţi sigur acasă.

— Are vreo barcă?

— Nu, dar cunoaşte un alt tip care vă poate fi de folos. Un alb, călit în navigaţia pe mare, proprietarul unui mic vas de pescuit. Îl cheamă Brownie Cassan, iar vasul se numeşte *Koala.* Stă ancorat în rada Yacht-Clubului. Acest Brownie este un australian. Traficant. Aventurier. Acum trei luni, ne-a adus din Madagascar un agent cu o valiză ticsită de aur. Dacă-l plăteşti!

1. Nuci de cocos gemene, care seamănă cu fesele unui om, fructe tipice pentru insulele Seychelles.

bine, e de_ ajutor. Cunoaşte oceanul Indian ca pe propriul său buzunar. În plus, are o iubită de nota zece…

— Grozav, suspină nostalgic Malko. Apropo, cum ajung acolo?

— Luaţi un taxi pentru Victoria. Pe drum, în faţă la *Hanul Pirafilor,* va staţiona un jeep gol. Numărul lui este 6555. Seamănă cu oricare din cele care se închiriază turiştilor, dar are un motor Cooper S, de toată frumuseţea. Cheile vor fi sub scaunul de la şofer.

— E în regulă, spuse Malko. Lui Brownie îi pot spune că vin din partea dumneavoastră?

— Cu precauţie, acceptă Willard Troy. Dar el nu va pune întrebări. Daţi-mi un telefon mâine seara, acasă. Dacă nu răspund, căutaţi-mă la spital.

— Dată fiind situaţia, spuse Malko, nu v-o doresc nicidecum, încă ceva. Dacă acest israelian a fost răpit, s-a făcut cu complicităţi locale, desigur. Cum este ambianţa aici? Sunteţi îndeaproape supravegheaţi?

— Ba bine că nu. Aici n-au fost decât trei morţi la Revoluţie, dar preşedintele René are o teamă oarbă de vreo contralovitură de stat. Au avut camuflaj al luminilor timp de patru luni, ca pe vremea războiului. S-a mai schimbat acum ceva. Dar preşedintele a adus şapte ofiţeri din Tanzania ca să încadreze poliţia locală, precum şi câţiva tovarăşi din partidul comunist al insulelor Mauritius, pentru a fi creată şi o poliţie politică. Două săptămâni după schimbarea regimului, sovieticii şi-au şi instalat o ambasadă, la hotelul *Pirates Arms.* Aşa de grăbiţi erau. Iar acum vezi multe vapoare ruseşti la Mahe. Civile şi militare. Localnicii îşi dau seama de evoluţia lucrurilor, dar sunt atât de tembeli, că nu reacţionează. Stau şi privesc cum se coc nucile de cocos. Nu sunt deloc războinici…

— Şi opoziţia?

— Practic, nu există. Singurul care era mai combativ, Ahmed Abi, a dispărut fără urmă. Mister lesne de dezlegat. Evident, se simte o doză de nemulţumire în rândurile populaţiei. Motivul principal: noul regim a interzis consumul de bere pe

stradă şi în maşini. Înainte, între casă şi locul de muncă se consumau navete întregi şi toată lumea ajungea bine făcută la destinaţie. Acum, stop! Poate că asta le va da ideea vreunui protest…

Malko nu-i mai ascultă ultimele cuvinte. Privea îngrijorat în urma lor spre plaja întunecată.

— N-aţi fost cumva urmărit?

Americanul negă, cu grimasa obişnuită.

— Nu cred. Ăştia sunt leneşi. Aş zice că nici istoria cu

vasul naufragiat nu-i prea interesează. Principala lor preocupare în materie este să-i supravegheze pe englezi, suspectaţi că vor să-l readucă pe Jimmy Mancham, preşedinte.

— Spuneţi-mi, totuşi, lichidarea israelianului s-a putut face fără ajutorul forţelor locale?

— Asta-i un amănunt care mă preocupă şi pe mine, recunoscu şeful agenţiei CIA.

Malko notă satisfăcut remarca.

— Aşadar, pe mâine la telefon. Să nu uit, pe cei de la Mossad i-aţi căutat cumva?

Troy făcu un gest afirmativ.

— Sigur sunt şi ei pe fază, dar încă nu i-am localizat.

Se despărţiră. Malko îl mai urmări cu privirea cum se depărtează spre *Beauvallon.* La rândul său, luă direcţia *Fisherman's.* Trebuia să facă un serios efort de evaluare, pentru ca să realizeze pericolul din întreaga afacere. Dar, acesta exista, fără nicio îndoială. Plaja părea, în continuare, pustie. Silueta lui Willard Troy dispăruse în umbra cocotierilor. La câteva mii de kilometri, undeva în Austria, zăpada acoperea vechile ziduri ale castelului său din Liezen. Probabil că Alexandra, logodnica sa, dansează într-o sală de bal, la Viena. Dintr-odată, se simţi îngrozitor de singur.

*

* *

Malko tocmai ajunsese la *Fisherman's Cove,* când, din umbră, apăru brusc, o siluetă masivă. Un negru uriaş, căruia abia i se putea distinge faţa, îi bara calea. Malko se opri, cu

răsuflarea tăiată. Negrul întrebă cu o voce surprinzător de dulce, stâlcind cuvintele:

— Vorbeşte francez?

— Da, spuse Malko, imprudent.

Imediat, celălalt întinse mâna cu palma făcută căuş, continuând cu acelaşi ton molâu:

— N-are şi eu rupie’, n-are ce mănâncă.

Pe Malko îl pufni râsul. Da, îşi aducea bine aminte că observase acelaşi personaj pe plajă, mai devreme, cerând de pomană trecătorilor. Îi păru chiar rău că n-are bani la el, ceea ce îi şi arătă negrului prin pantomima respectivă, întorcându-şi buzunarele de la pantaloni. Cerşetorul se resemnă uşor.

— Hai, bonsoa’ şefu’. Domnezeu va ajuta la mine…

Şi pe dată se topi în întunericul arborilor, de unde ieşise.

Malko traversă în tăcere peluza din faţa hotelului, pentru a intra pe aleea bungalow-urilor. Trecând pe lângă acela învecinat cu al său, zări o dungă de lumină, strecurându-se printre obloanele unei ferestre. Automat, se apropie ca să privească, în meseria lui. Curiozitatea nu era un defect, ci o necesitate vitală. Ceea ce văzu într-o clipă, îl făcu să tresară involuntar. O femeie goală, îngenunchiată la marginea patului, primea ofranda sexului unui bărbat coborât deasupra ei. În mişcări sacadate. Scenă de un erotism intens.

Malko îşi întoarse privirea; n-avea înclinaţii perverse spre vizionarea spectacolului „live” de acest fel. Oricum, puţin tulburat, intră în camera sa şi încuie uşa după el. Ceasul brăţară Seiko-Quartz de la mână tocmai arătase jumătate de oră după miezul nopţii. Toată lumea dormea. Afară de cuplul din bungalow-ul vecin… Se lungi pe pat, încercând să se concentreze asupra subiectului care-l preocupa în principal. Naufragiul cargobotului, omul răpit din spital şi torturat. Ce i-au făcut înainte de a-l arunca la rechini? Se gândea cu pmoţie la necunoscutul care s-a luptat singur contra suferinţei, încercând să-şi apere!

1. Moneda de stat indiană (1 rupie = 0,13dolari SUA): care circulă în întreaga zonă sud-asiatică.

cauza, deşi ştia prea bine că moartea îl aşteaptă la celălalt capăt al tunelului. În această lume îndepărtată, rareori existau prizonieri. Dacă nu ucideai, erai ucis!

Mălko realiză brusc că nu avea nicio armă şi uitase să ceară una lui Willard Troy. Doar cei de la „Station” trebuiau să aibă destule! Doar acesta era unul dintre principalele scopuri al valizelor diplomatice… De când cu proliferarea controalelor severe pe aeroporturi, unui civil ca dânsul nu-i era permis să poarte arme de niciun fel. Îşi lăsa de obicei pistolul extra-plat la Liezen. Ceea ce prindea bine şi lui Krisantem, ca să-i sperie pe hoţi… Iar el, agentul CIA trebuia să se descurce cum putea, ştiind că şi aici la Seychelles, perla oceanului Indian, pândeau de pretutindeni zeci de pericole.

Inconştient, tresări în somn.

*

* *

Malko se trezi brusc, cu inima bătându-i să iasă din piept. Îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze unde se află şi să-şi calmeze spaima. Cei câţiva ani petrecuţi în profesia de agent secret îl învăţaseră să aibă nervii sensibili şi să doarmă iepureşte. Subconştientul îi declanşa semnalul de alarmă la cel mai mic impuls neobişnuit. Îşi linişti bătăile inimii, pândind zgomotul care-i curmase somnul. De undeva, din apropiere, gemete sacadate urcau şi scădeau într-o alternanţă neîntreruptă. Apoi, deodată, se auzi un ţipăt de femeie ajunsă la paroxism, în plin act sexual. Şi pe care, evident, îl trăia din plin. Malko, acum perfect edificat, încercă să închidă ochii, pentru a-şi continua somnul. Fără îndoială, *Fisherman’s Cove* era locul ideal pentru o lună de miere.

Dar gemetele necunoscutei continuau fără încetare. Sincopate, cu rare pauze de linişte, urmate de un crescendo

acut, culminând cu acele ţipete ascuţite. La început amuzat, apoi agasat, sfârşi prin a-şi pierde cumpătul. Strigătele trădau o asemenea dezlănţuire de pasiune, încât el nu-şi mai putea înfrâna dorinţa de a pune imaginile pe sunete. Ca la film…

27

Zece minute mai târziu, se sculă din pat. Misiunea de la Seychelles începea bine! Dacă va fi la fel în fiecare noapte, va trebui să-şi schimbe locul de cazare. Avea altceva de făcut decât să caute şi el vreo parteneră versată în aceste practici. Şi probabil că existau destul printre turistele sosite în vacanţă.

Zgomotele şi gemetele reîncepură mai aprig. Se auzeau foarte distinct, între pereţii de lemn ale celor două bungalow-uri nefiind mai mult de câteva degete distanţă. Traversă camera, făcu să culiseze uşa ce dădea afară şi se regăsi pe peluza ce ducea la plajă. Noaptea era splendidă. Apele oceanului sclipeau sub razele lunii pline. Se auzea vag clipocitul valurilor în depărtare. Totul era idilic. Dar nu atunci când eşti solitar. Malko începu să regrete că n-a adus-o şi pe Alexandra, logodnica sa permanentă, sau vreo altă prezenţă feminină de vis. Misiunile îi aduceau un car de suspansuri, fără să menajeze viaţa personală. De afară, recitalul vocal era şi mai clar perceptibil. Într-adevăr, un cuplu nesăţios!

Contrar propriei sale voinţe, urmărea atent urcuşul suspinelor care se transformau pe rând în gemete, pentru ca apoi să se termine în diapazonul acut. Două cuvinte reveneau neîncetat în glasul femeii: *Ze nehedar! Ze nehedar!*, într-o limbă necunoscută lui. Deşi ştia la perfecţie opt.

Aşezat acum pe şezlong, asculta, cu un interes pe care-l dorea detaşat, traseul spre delir al necunoscutei. Se încheiase din nou cu un urlet sălbatic, ca de animal

sfârtecat. Îşi imagină din nou cele două corpuri înlănţuite, mirosul specific al actului, bărbatul abătut în final deasupra femeii cu mâinile crispate pe coapsele încă fremătânde… întregul ritual al amorului.

Tăcerea se aşternu din nou. Un nor rătăcit acoperi luna. De data aceasta se părea că totul luase sfârşit…

Malko mai sorbi o gură de aer proaspăt, apoi reintră în casă. Tare ar fi vrut să vadă cum arată femeia asta, atât de senzuală. Se culcă din nou, dar somnul nu mai venea. Pentru a-şi goni tulburarea, se gândi iarăşi la Liezen, lăsat pe mâinile fidele ale lui Elko Krisantem. Acum, probabil, în luptă directă cu instalatorii. Graţie ultimei sale misiuni la New York, putuse să-şi achiziţioneze o instalaţie ultramodernă de încălzire centrală. Dar pusă la treabă în lunile de iarnă, acestă minune tehnică risca să

producă explozia vechilor ţevi, răspândite prin tot castelul, dată fiind presiunea mult sporită. Schimbarea setului de conducte tocmai începuse la plecarea sa. O întreagă tevatură…

*

* *

Şopârla albastră ieşi din desiş ca să se aşeze cuminte la soarele de dimineaţă, ale cărui raze făceau să se topească untul de pe felia de pâine pregătită pentru micul dejun. Agentul mesteca fără prea mare apetit, pe peluza din faţa bungalow-ului. Mai grăbit era să răsfoiască dosarul gros ce-l aşezase pe genunchi. Totul despre *Laconia B,* cargoul naufragiat.

Aşa începea misiunea sa dificilă, ca reprezentant al companiei de asigurări Maritime Freight Carrier Insurance, anexă a gigantului Lloyd, trimis la Mahe, ca să elucideze circumstanţele în care a dispărut vasul. CIA dăduse omului său un „paravan” ideal, ca şi o documentaţie pe măsură.

Mai rămânea doar ca cei din Seychelles să nu fie încă în posesia vreunui Who’s Who1 ale agenţilor secreţi. Exista şi acest risc.

Aşadar, deschise dosarul şi prima pagină îi oferi harta detailată a arhipelagului. O cruciuliţă roşie marca locul aproximativ al naufragiului, în zona nordică, având coordonatele: 55° 41’ longitudine est şi 3° 45’ latitudine sud. La stabilirea locului se avea în vedere ora recepţiei semnalului SOS şi viteza medie a navei, adică 13,5 noduri2, calculată după parcurgerea celor 2116 mile marine de la plecarea din Durban. Dar aproximaţia era foarte largă, deoarece *Laconia B* se putea afla într-un perimetru cu raza de treizeci de mile în jurul punctului presupus. Ceea ce reprezenta o suprafaţă greu de explorat, mai ales în condiţiile unor adâncimi de sute de metri sub nivelul mării. Acest amănunt însemna, desigur, cercetări lungi şi costisitoare.

Un scârţâit uşor întrerupse meditaţiile lui Malko. Întoarse imediat capul. Era uşa cu geam a bungalow-ului vecin, fată, avea să vadă şi chipul necunoscutei care-i tulburase somnul de

1. Dicfionar enciclopedic, cu portrete şi fişe ale personalităţilor din diferite domenii.

2. Unitate de viteză marină, echivalentă cu 1 milă/oră.

noapte. Cele două cuvinte obsedante. „Ze nehedar”, îi reveniră în memorie. Ca să dispară pe dată, însă, la vederea somptuoasei siluete care-şi făcea apariţia în plin soare, trăgând în urma sa un şezlong pregătit pentru plajă. O tânără femeie brunetă şi înaltă, într-un deux-pieces’ de culoare oranj, cu slipul bine mulat pe carnea puţin molatecă a coapselor. Aspect statuar, servit şi de tocurile înalte ale sandalelor. Păr negru desfăcut în cascadă pe umeri, un piept agresiv, unghii lăcuite strident cu roşu. Malko nu se

putşa abţine de a o revedea în minte, aşa cum ştia, doborâtă sub izbiturile pornite din trupul amantului său. Se aştepta să-l vadă acum şi pe acesta, dar nimeni nu mai apăru. Bruna se instală pe şezlong, cu ochii acoperiţi de largi ochelari de soare. Calm şi natural, îşi scoase sutienul şi făcu să iasă la iveală sânii bogaţi, cu sfârcurile mari şi negre. Începea masajul întregului trup cu ulei de plajă. În acelaşi timp, aruncă o privire furişă către Malko. Evaluarea fiind făcută, îi zâmbi foarte franc şi spuse, englezeşte, cu un accent nedefinit:

— Bună. Timp splendid, nu-i aşa?

— Superb, aprobă agentul.

Nu departe, un turist între două vârste ce cobora spre mare, era să se împiedice pe alee, văzând spectacolul nud ce i se oferea gratis. Mahe nu avea nicidecum reputaţia naturistă a St. Tropez-ului… Ritualul ungerii cu ulei încheiat, necunoscuta se întinse voluptuos, cabrându-şi şoldurile, gata parcă să iasă prin pânza şezlongului. Malko abia se putu abţine să nu azvârle dosarul până în apele mării. Dar, datoria-i datorie. Se ridică de la locul său, fără să-şi întrebe interlocutoarea ce înseamnă *„Ze nehedar.* Când era gata să intre în casă, femeia îl întrebă:

— Nu v-a rămas cumva, un pic de ceai? L-am comandat pe al meu, dar e poate prea târziu pentru ei…

Malko ar fi cules florile de ceai şi cu mâinile goale de pe plantaţie, pentru o asemenea făptură. Se întoarse grăbit la platoul său de breakfast, abia atins.

1. Costum de baie din două piese, respectiv sutien şi slip.

— Pentru dumneavoastră am destul, anunţă el cu o voce care-i trăda evident gândurile.

Necunoscuta se ridică din şezlong şi, fără să-şi acopere goliciunea, veni lângă el.

— Ce drăguţ. Eu, fără un ceai tare, nu mă pot trezi ca

lumea..

Mai ales după asemenea noapte, o ironiză în gând Malko. Acum erau aproape unul de celălalt, ea întinzând mâna pentru a lua ceaşca ce i se oferea. O mână sigură, aparţinând unei femei care ştie ce vrea. Mişcarea braţului făcu să-i tresalte uşor sânii liberi şi bronzaţi. Se aşeză comod pe unul din scaunele de la măsuţa agentului.

— Mă numesc Irja Inari, sunt finlandeză, spuse ea.

— Malko Linge, austriac.

Ca prezentarea să fie parcă mai completă, femeia îşi scoase ochelarii de pe ochii migdalaţi, vizibil înconjuraţi de cearcăne albăstrui. Făcuse ceva amor, nu glumă. Obrazul nu-i trăda niciun rid, de parcă era o adolescentă, pieptul puternic nu se lăsa în jos. Sub pielea catifelată a gambelor se ghiceau muşchii fremătând proaspeţi. Totuşi, avea cel puţin treizeci de ani. Se putea observa aceasta dintr-o multitudine de semne. Vocea bine strunită, siguranţa gesturilor şi a privirii. Emana din fiinţa ei un veritabil magnetism sexual. Mai mult, forţă şi siguranţă.

Malko luă din nou ceainicul de pe platou.

— Vă mai torn puţin?

Fu refuzat politicos.

— Sunteţi aşteptată undeva?

— Nu, nu, sunt singură. Şi nu sunt în vacanţă. Fac o serie de reportaje despre Seychelles, pentru *Sunday Times* — Londra. Cu de toate: politică, folclor, turism, economie… Aici este greu să contactezi oamenii, sunt atât de nepăsători. Mai am doar câteva zile şi trebuie să transmit materialul.

— Înţeleg, spuse Malko. Şi eu am venit să lucrez.

Îi relată povestea cu naufragiul *Laconiei B.* Partea exterioară a lucrurilor, bineînţeles. Finlandeza se arătă cucerită de subiect.

— Dar este pasionant! Să mă luaţi şi pe mine când porniţi în explorare. Ar ieşi un reportaj pe cinste… în plus, mi-aş

putea prelungi şederea aici.

31

Malko îşi făcu repede socotelile. Deci bărbatul de astă-noapte era numai un amant ocazional. De ce să nu-şi facă şi el mai plăcută misiunea, gândi foarte logic, agrementând-o cu o aventură finlandeză? La temperatură realmente tropicală…

Irja Inari parcă îi citi gândurile:

— Ce păcat că trebuie să mergem la lucru pe o astfel de vreme… Când am putea mai bine să înotăm în larg. Poate, pe mai târziu.

— Seara nu prea e de lucru, făcu agentul insinuant. Nu putem cina împreună?

Finlandeza îşi aranjă părul lung, ce-i cădea pe obraz.

— Bună idee, dar să vedem dacă voi fi într-adevăr liberă… Am atâţia oameni de văzut. Mă puteţi suna pe la şase?

— O.K., conveni Malko. Sper să vă puteţi elibera.

Ea întoarse spatele, oferindu-i la plecare spectacolul unei mişcări de şolduri ce ar fi putut băga în păcat întreg Colegiul Sacru' de la Vatican. Din nou, un val de gânduri vinovate îl năpădiră, în timp ce intra în casă. Îmbrăcă rapid o cămaşă bleu-deschis şi un pantalon alb. Îşi luă şi nelipsiţii ochelari ce-i ascundeau privirea iscoditoare şi ieşi grăbit, căci se făcuse târziu. În parking-ul alăturat hotelului, Malko zări de departe pe finlandeză, care tocmai urca într-o maşină roşie, decapotablă. Avea pe ea o pereche de blugi impecabil croiţi şi o bluză sahariană cu buzunare şi epoleţi. În bandulieră, aparatele foto, reportofonul şi tot ce mai trebuie.

1. Reuniunea Cardinalilor ce formează senatul Bisericii Catolice şi Consiliul Papal.

Capitolul III

Malko frână violent, dar tot era cât pe ce să depăşească intersecţia. Această Cooper S se dovedea, într-adevăr, o mică ghiulea. Se amuzase pe virajele drumului întortocheat şi bine desfundat, ce lega Beauvallon de Victoria. Inscripţia semnalând reşedinţa ambasadorului rus nu era prea vizibilă: o plăcuţă de lemn, cu litere scrise stângaci, de mână, totul în vârful unui par înfipt în pământ… Maşina începu să zdruncine tare pe străduţa ce se desprindea perpendicular cu şoseaua, pe margine cu câteva căsuţe urcate pe piloni de lemn în mijlocul cocotierilor.

Malko se lupta din greu cu volanul… Evită un porc negru care tocmai traversa uliţa, ceea ce îl aruncă pur şi simplu în şanţ. Noroc că nu se răsturnase.

În dreapta sa, o tarabă sărăcăcioasă îşi expunea sortimentele la vânzare. Unul singur, de fapt. Coco-fese, aliniate în două şiruri. Acest produs natural, de găsit numai la Seychelles, semănând perfect cu posteriorul unei femei indigene… De culoare brună lucioasă.

Coborî în dreptul unei case acoperită cu tablă ondulată, care avea o singură uşă în peretele de paiantă, fără ferestre. Imediat, un bărbat mic de statură, cu părul negru foarte creţ, ochii vii şi înfundaţi în orbite se repezi la el, agitând în mână o pereche de coco-fese.

— Mark? întrebă Malko, cu voce joasă.

Omul înclină afirmativ capul. Găini cotcodăceau în jurul lor şi mirosea urât. La capătul adunăturii de case, o alee urca spre reşedinţa ambasadorului. Agentul aruncă o privire circulară. Nimeni nu asistase la scenă.

— Da, eu sunt, veni răspunsul. Sunteţi prietenul lui Mister Troy?

— Exact, încuviinţă austriacul.

Celălalt păru puţin neliniştit.

— Nu vreau să rămânem aici, spuse. Am putea fi

observaţi. Plecăm cu maşina dumneavoastră. Mă veţi lăsa la Victoria.

Urcă repede în jeep, fără să lase din mâini fructele. Malko ieşi cu greu din pietrişul unde oprise şi întoarse spre şosea, speriind porcii şi găinile din jur.

— Locuiţi aici? îl întrpbă pe Mark, numai ca să spună ceva.

Acesta arătă spre una din casele sărăcăcioase.

— Da, în cea albastră.

Ca toate celelalte, era acoperită cu o prelată veche, iar pereţii fuseseră vopsiţi într-un albastru murdar. Găinile erau urcate pe acoperiş.

— Demult sunteţi la Mahe? întrebă Mark la rândul său, în timp ce agentul începea lupta cu virajele şi gropile şoselei spre Victoria.

— Am sosit ieri, răspunse.

— Aţi aflat ce vă interesează?

Malko zâmbi:

— Nu încă, dar contez pe dumneata.

Mark privi fix prin parbriz, strângând parcă mai tare coco-fesele la piept.

— Eu nu ştiu multe lucruri, începu el, pe un ton ce se dorea grav. Dar cred că trebuie să întâlniţi câţiva oameni care sunt la curent…

Malko îl privi atât de surprins, încât era să rateze un viraj. Drumul plin cu gropi, cobora în curbe abrupte în mijlocul junglei.

— Ce oameni? întrebă el. Domnul Troy nu mi-a vorbit decât de dumneata.

Pasagerul său îi aruncă o privire piezişă. Parcă descumpănit, bolborosi ca pentru sine:

— Nu, nu, ştiu şi eu…

Parcurgeau ultimele viraje ce duceau pe Royal Street, artera principală a oraşului. Agentul era puţin decepţionat de ajutorul ce-l primea de la CIA. Doar avea nevoie

imperioasă de informaţii…

34

— Chiar n-ai auzit de cadavrul pe care l-au găsit în mare? întrebă el. Se pare că era marinarul de pe *Laconia B,* îngrijit la spital. Apoi, a dispărut. Dumneata lucrezi la spital, trebuie să ştii.

— Nu, treaba asta n-o cunosc. Bolnavul acela a ieşit şi a luat avionul. Altul trebuie să fie.

Părea foarte sigur de el, aşa că Malko nu mai insistă. Prefera să exploreze altă pistă. Tocmai, evitase un grup de turişti la marginea trotuarului, care negociau cumpărarea unor carapace de ţestoase de la un hindus. Preţul, află mai târziu, era echivalentul greutăţii lor în aur.

— Se pare că ai ceva cunoscuţi pe la CID1, încercă totuşi agentul. N-ai auzit de la ei despre indivizi străini veniţi la Mahe pentru cazul *Laconia B?*

De această dată, Mark luă mâna unui om realmente şocat.

— Nu există aşa ceva pe pământul patriei…

Tonul era atât de declamator, încât îl făcu pe Malko să nu mai insiste. CIA îi trimisese un straniu aliat. Cu astfel de informatori… Făcu un viraj la stânga. Royal Street continua cu sens unic şi trebuia să ocolească piaţa pentru a intra în centrul civic din Victoria. Parcă dorind să-şi răscumpere atitudinea rezervată de adineauri, Mark se întoarse către el, spunându-i zâmbitor:

— Eu credeam că ştiţi deja unde se află nava şi vă că interesează numai recuperarea încărcăturii.

Malko ridică ochii spre cer.

— Dacă aş fi deţinut asemenea informaţii, acum eram pe un vas american ce urma să remorcheze blestemata de epavă. Dar n-am nici cea mai mică idee de locul unde s-ar putea afla. Ca toată lumea…

— Ah, asta-i situaţia! oftă teatral celălalt.

— Apropo, cum ajungem la Yacht Club?

Tocmai treceau prin faţa orologiului dreptunghiular, replică a faimosului Big Ben2, la intersecţia dintre Victoria Street şi Statehouse Avenue, marcând centrul oraşului. În jur era un

1. Criminal Investigation Department. Titulatură dată poliţiei politice.

2. Orologiul din turnul Parlamentului britanic, mândrie a Londrei, ale cărui bătăi de clopot sunt cunoscute prin emisiunile BBC.

amestec de prăvălii hinduse, magazine moderne şi câteva blocuri albe.

— Puţin mai încolo, preciză Mark. După Poştă şi *Pirate's Arms* faceţi la dreapta, pe bulevardul Badanier. Ajungeţi în port.

— Foarte bine. Unde te las pe dumneata?

Mark privi cu ostentaţie ceasul cu cadran negru ce-l avea la mână.

— În faţa Poştei.

Poşta era o construcţie ultramodernă, peste durm de hotelul-cafenea *Pirate's Arms,* pe drumul ce cobora spre chei. Clădirile de pe ambele lături erau mai frumoase, iar tarabele mai puţine.

— Uite, de ce oare arborează aici drapelul rusesc? întrebă Malko.

Mark zâmbi.

— Aici e ambasada. Încă n-au local propriu şi ocupă un etaj al hotelului.

Imediat sări din maşina care oprise. Abia îi mai strânse mâna agentului şi o luă la goană.

— Dacă mai aveţi nevoie de mine, sunt seara la *Bubble's Club,* îi aruncă în fugă această informaţie.

Malko demară din nou, cu gândul dus. Câteva minute mai

târziu, oprea în parking-ul de la Yacht Club, având sediul într-o clădire albă, cu un singur etaj. Două străzi mai înguste se bifurcau de acolo. Una, Latanier Road, ducea la portul nou, iar cealaltă, Long Pier, spre cel vechi. Se putea citi pe indicatorul rutier, scris stângaci în englezeşte.

De pe terasa Clubului, mobilată cu mese şi scaune de răchită, se vedeau puţine ambarcaţiuni în radă. Agentul se apropie de băruleţul din spate, unde, din lipsă de clienţi, o chelneriţă mulatră dormita pe colţul tejghelei. Pe pereţi, câteva hărţi vechi şi scorojite. Îşi drese glasul pentru a-şi semnala prezenta şi întrebă femeia:

— Ştii cumva care-i vasul lui Brownie, *Koala*?

Nu ştia, dar strigă spre nişte negri care lâncezeau lângă o baracă de lemn, purtând inscripţia „Marine Charter” ’. Răspunsul veni, tot strigat, de la un ins cu bluză de marinar.

ă

1. Închirieri de vase şi bărci.

— Esta ancorat în vechiul port, lângă cazarma pompierilor.

Malko urcă din nou în jeep-ul-ghiulea, care-l duse rapid prin

Long Pier, cotind la dreapta, spre noua destinaţie.

*

* *

Ceea ce îi şocă de la început privirea, când ajunse Jângă vas, fu apariţia unui fund de femeie apetisant, ale cărui forme bine cabrate ieşeau în evidenţă prin pânza roasă a unui şort de jeans. Posesoarea, aplecată peste cealaltă bordură, freca de zor coca vasului. *Koala-Sydney* se putea citi scris cu litere mari, pe pupă. Femeia, întoarsă cu spatele, era singura prezenţă pe puntea amabarcaţiunii, bine încinsă de soarele dogoritor. Agentul îşi spuse că era păcat să-şi folosească în acest mod un trup atât de

excitant, când i se putea da şi alte întrebuinţări, mai interesante…

— Domnişoară, strigă, îl caut pe Brownie. E pe aici?

Fata se ridică şi se întoarse spre Malko, oferindu-i priveliştea unui piept la fel de fabulos ca şi crupa. Avea pe ea un maieu roz, străveziu, decolorat de soare. O claie de păr roşu, buclat încadra un obraz prelung, oarecum urâţit de ochelarii mari de vedere. Păcat, la un asemenea corp de zeiţă… îl privi cu indiferenţă.

— Îşi face siesta, spuse ea, vreţi să-i vorbiţi?

— Mi s-a spus că închiriază vasul. Este exact?

— Da, spuse roşcata. Dar trebuie să discutaţi cu el. Urcaţi prin pasarelă. Este înăuntru.

Koala era ancorată la mal, având legate frânghii în faţă şi la spate. Malko urcă pe pasarela îngustă şi se găsi pe puntea din spate, încadrată de trei scaune pentru pescuit. Fără să se mai sinchisească de el, fata înmuie buretele gros în găleată şi reîncepu cu frecatul. Vasul arăta curat ca paharul.

Agentul reperă în sfârşit un tip bărbos, în slip, culcat pe o cuşetă în careul interior, preocupat să citească un magazin ilustrat, cu picioarele răşchirate. Auzind zgomot, lăsă în jos revista. Părul îi era la fel de încâlcit ca şi barba, străpunsă de un nas ascuţit, replică la ochii afundaţi în orbite.

— Brownie Cassan?

— Eu sunt, făcu bărbosul ridicându-se într-o rână.

Era mai scund ca Malko, dar larg în umeri. Aspectul său neglijent contrasta cu curăţenia de pe *Koala.*

— Caut să închiriez un vas ca acesta, spuse introductiv Malko. Mi-a vorbit de dumneata prietenul unui prieten de-al meu, domnul Troy. Zicea că aţi făcut o croazieră până la Madagascar în contul său, sau cam aşa ceva.

Ochii bărbosului se luminară imediat. Brownie Cassan se

scărpină în creştet şi t [ase un căscat.

— Aşa-i. Nostimă croazieră. Negroteii erau să mă trimită în fundul apelor, blestemaţii de ei. Mare aiureală acolo. Nu m-aş maijntoarce nici pentru tot aurul din lume.

În ciuda dezgustului aparent, se simţea un cert interes în spatele cuvintelor sale. Malko se grăbi să-şi liniştească interlocutorul.

— Ceea ce vă cer eu acum, este mult mai uşor.

Brownie Cassan îşi strecură picioarele osoase într-o pereche de sandale vechi, de pânză. Cea din dreapta avea talpa desfăcută, prinsă cu un capăt de sfoară.

— Haideţi, bem o bere ia Yacht Club. Că dacă-i cer Rhondei…

Puse pe el o bluză de marinar murdară. Malko ar fi vrut să-i atragă atenţia că nu poţi freca vasul şi servi de băut în acelei timp, dar asta nu era treaba lui. Coborâră pe chei. În trecere, australianul spuse roşcatei:

— Cum ai terminat, te duci la căpitănie şi întrebi dacă nu au ceva pentru mine. Să aduci şi îngheţată, o juma’ de castron cel puţin.

Se urcară în jeep şi în două minute erau la Club. Instalaţi pe terasă, erau singurii clienţi. Brownie comandă autoritar două beri Beck’s şi un pachet de Rothmans. Întrebă înviorat:

— Vreţi să pescuim ceva gras? Se poate.

— Cei mai gras. Sunt agent de asigurări şi trebuie să lămuresc împrejurările în care a eşuat cargoul *Laconia B,* înainte de a plăti primele. Aţi auzit de el?

Cassan îşi scormoni în barbă, scoţând un râgâit, apoi zise:

— Sigur că da. S-a dus la fund în dreptul capului Denis. Nu

e primul. Acum trei luni a fost un pescador nord-coreean,

eşuat pe coasta Mamelelor. Nu trebuia să navigheze noaptea fără să cunoască bine locurile astea. S-o fi ciocnit de o stâncă de corali neserpnalată pe hărţi. Sunt destule şi-mi pierd timpul tot notându-le în mapele mele. Chiar mi-am rupt o elice anul trecut, pescuind la capul Bird. Dar ce vreţi exact să faceţi? S-a scufundat, gata cu el…

— Dacă s-a lovit de un recif, poate că nu e la apă adâncă, încărcătura a fost asigurată la o sumă enormă. Trebuie s-o recuperăm şi astfel vom facem mare economie.

Australianul dădu pesimist din cap.

— Această *Laconia* trebuie să fi fost la trei sau patru sute de metri adâncime. După reflux a coborât şi mai mult. Poate la mii de metri…

Malko arboră un zâmbet încurajator.

— Dacă ştiţi totul atât de bine, merită să facem o încercare. Mai ales că e vorba de o primă mare, dacă mă ajutaţi să găsesc nava. Câteva zeci de mii de dolari.

Ochiul bărbatului se aprinse ca farul cel mare de pe coastă. Spuse şoptit, ca pentru sine însuşi:

— Eu nu sunt căutător de comori scufundate. Închiriez coaja mea de nucă, iar carburantul costă scump. Tot ce veţi vedea abolo, este întinsul mării. N-a lăsat *Laconia* asta nicio gaură la suprafaţă.

Malko zâmbi din nou:

— Dispun de un buget important pentru cercetări. Cât luaţi chirie pe zi?

— Două sute de lire sterline2, spuse grăbit Cassan, de parcă nu aştepta altceva. Plus mâncare şi carburant. Avem nouă sute de mile autonomie, iar viteza până la 18 noduri. Sunt două cabine la bord, instalaţie de duşuri, iar Rhonda face bucătărie.

Chiar în momentul acela, fata tocmai traversa cheiul. Schimbase şortul de blugi cu o fustă înflorată, ruptă pe alocuri

1. Vas de mare tonaj pentru pescuitul oceanic.

2. Unitate monetară britanică (aprox. 1.5 dolari) circulând şi în ţările Commonwealthului.

şi mergea în picioarele goale… Malko nu se putu abţine să nu spună:

— Pare foarte harnică. Se pricepe şi la motoare?

— Nu, zise Cassan fără să simtă ironia. Dar ştie să ţină bara. Făcea pe învăţătoarea la Melbourne şi se plictisise. Acum îşi trăieşte viaţa.

— Păi, cred şi eu că nu are timp să se plictisească, mai glumi agentul.

— Desigur. Ai atâtea de făcut pe un vas…

— Bine, concluziona Malko. Îmi faceţi totul pentru 1200?

Celălalt ezită, chipurile.

— S-a făcut, dar nicio centimă mai puţin. Toate sunt scumpe aici. Îmi daţi un avans?

— O sută, propuse Malko. Plecarea, mâine. Veţi fi gata?

Australianul se mai strâmbă un pic.

— Preferam poimâine. Trebuie să fac o revizie, nu merge altfel la drum. Câţi veţi fi?

— Poate doi, spuse Malko, cu gândul la finlandeză. Aş vrea să mai văd o dată *Koala* dumitale.

Scoase din buzunar un teanc de bancnote de douăzeci de lire sterline şi numără cinci, sub ochii încântaţi ai lui Brownie Cassan. Australianul le băgă repede în chipiu.

— Hai să mergem. Cât priveşte cargoul, să ştiţi că nu vom găsi nimic. Habar n-am unde ar putea fi. Şi nimeni nu ştie…

— Ei şi? Fac şi eu o vacanţă, glumi din nou Malko.

Înapoi la vechiul port. De data asta, agentul inspectă cu atenţie vasul *Koala.* Puntea, instalaţiile şi diferitele anexe. În cabina de comandă, o hartă sta întinsă pe masă, lângă un mic emiţător radio. Plină de adnotări cu creionul… Se apropie să privească.

— Aici aveţi poziţiile de flux. Şi reflux?

În loc de răspuns, australianul înfăşură repede harta şi o băgă în sertar.

— Da, sunt vreo două-trei repere. Neimportante. Atunci, continuă el pe un ton aparent degajat, vă aştept poimâine?

— Voi veni, acceptă Malko. Apropo, aveţi la bord echipament pentru scufundări?

Cassan aprobă, dându-şi importanţă.

40

— Desigur. Două costume de scafandru complete, plus patru butelii de oxigen. Mai e şi o puşcă submarină. Fără ea nu se poate. Cu rechinii ăştia… Deci poimâine, orele opt, să zicem.

— . Perfect, completă Malko.

Când să deschidă portiera jeep-ului, o zări pe Rhonda care se întorcea cu o oală de plastic în braţe. Probabil, îngheţata comandată. Ea îi zâmbi, foarte familiar:

— Ei, aţi bătut palma?

— Da, ne revedem curând.

Agentul îi privi picioarele goale, pline de praf.

— Nu purtaţi niciodată pantofi?

Roşcata avu un râs forţat.

— Nu mai am. Aici costă enorm. La vară mergem la Mombasa1, iar acolo sunt ieftini.

Se îndepărtă, lăsându-l pe Malko gânditor. O pereche de pantofi la şase luni… Australianul nu-şi prea răsfăţa amanta.

Porni pe drumul de întoarcere cu un vag sentiment de satisfacţie. Dacă cineva putea să-l ajute în căutarea *Laconiei B,* era numai acest Brownie Cassan. Se vedea că ştie bine tot ce se petrece la suprafaţa apei şi în străfundurile sale, în acest colţ de lume. Dar pentru a-l pune la treabă, era nevoie de o mică avere… Era trecut de ora cinci şi centrul Victoriei părea pustiu. Circulaţia era

redusă aproape la zero. Totuşi, când se angajă pe Royal Street, în urmă apăru o maşină. Părea să fie un taxi. Din obişnuinţă, Malko apăsă pe accelerator pentru a se distanţa de urmăritori. Ceea ce îi reuşi lesne, pe porţiunea în linie dreaptă pe care tocmai se angajase.

Într-adevăr, acest Cooper S era o veritabilă ghiulea. Trebui să frâneze tare, când drumul intra într-o serie de viraje. Frână. Accelerator. Scârţâit de pneuri, mârâituri înăbuşite ale motorului. Deodată, şoseaua vira brusc într-un ascuţit „ac de păr”, cum spun automobiliştii.

Şi chiar în acel moment, o lovitură scutură parbrizul cu un zgomot surd. Malko strivi frâna de picior atât de brutal, încât jeep-ul derapă, punându-se de-a curmezişul şoselei.

1. Port în Kenya, la oceanul Indian.

Ce s-a întâmplat? Privi înspre parbriz şi văzu imediat o gaură mică şi rotundă, ca de… Se întoarse în scaun. Aşa era. Aceeaşi gaură, reperată identic, în capota din spate. Fusese un glonţ, nu altceva. Tras de undeva de sus, poate de pe zidul cenuşiu care se vedea în depărtare, la liziera crângului de cocotieri. Îşi ratase ţinta doar cu un milimetru…

Agentul redemară cu toată viteza, în disperare. Un al doilea foc de armă putea să-i fie fatal. Locul fusese bine ales; oricine era nevoit să încetinească la intrarea în „acul de păr”.

Glonţul venise dintr-o carabină cu lunetă, capabilă să te omoare şi de la trei sute de metri distanţă. Simţea în tot corpul furnicăturile neplăcute ale spaimei, în timp ce cobora în trombă serpentinele care duceau prin junglă spre Beauvallon. Cu privirea scruta permanent oglinda retrovizoare.

Aflase ceva nou şi cutremurător; pericolul de moarte îl va urmări tot timpul, fără să ştie, deocamdată, de unde vine.

Capitolul IV

Malko îşi trecu degetul arătător pe parbrizul maşinii, simţind asperităţile geamului spart. Dimensiunea găurii indica limpede calibrul glonţului. Trebuia să fi fost un 378 sau 460 Weatherby Magnum, muniţie pentru elefant, cu o forţă de impact prodigioasă. Un asemenea proiectil cauzează dezastre ireparabile într-un corp uman…

Căldura aerului se împletea cu cea interioară, agentul simţindu-se de parcă ar fi fost injectat în vene cu un drog puternic.

Părăsi parcarea şi intră în marele hol deschis spre toate zările de la hotelul *Fisherman's Cove.* Avea nevoie de alcool. Se duse direct la barul din spate, aproape pustiu. Se instală într-un fotoliu, de unde se vedeau pajiştea şi piscina, apoi comandă un vodka-tonic.

Aşadar, i-a fost întinsă o cursă… Trăgătorul trebuia să cunoască maşina şi itinerarul său. Cu precizie de minute. Aceasta presupunea organizare şi complici. Probabil localnici. Se gândi la maşina care-l urmărise la ieşirea din Victoria. Surpriza a fost atât de mare, încât uitase după aceea să verifice dacă mai era un urma sa…

În sfârşit, îi fu adusă băutura şi sorbi cu voluptate din paharul rece.

Primul lucru, ce-l avea de făcut, era să-l anunţe pe Willard Troy de întâmplare. Avea timp destul până la ora cinci. Înciuda celor spuse de american, telefonul nu-i inspira încredere, aşa că trebui să traverseze, din nou, insula.

*

* *

Malko ridică piciorul de pe accelerator pentru a lăsa să se risipească fumul albastru al motorului Diesel din faţă. De la intrarea pe şoseaua ce ducea spre cartierul Misere, trebuia

să se târască în spatele unui camion uriaş, ce urca dealul cu o lentoare suverană. Peisajul era superb: aglomerări de stânci negre, izvorând din vegetaţia tropicală supercolorată. Bananieri încărcaţi cu fructe galbfene, magnolii în floare, tot soiul de plante agăţătoare având frunzele verzi, albastre sau violete, coniferi uriaşi cu vârfurile spre cer. Tablou feeric, din păcate întrerupt de câte o baracă acoperită cu tablă ondulată şi pereţi de paiantă, în viraje, apărea uneori şi „mingea de golf” de deasupra colinei, ca o imagine de film SF…

Camionul Diesel se angajă într-o scurtă linie dreaptă, prilej pentru Malko de a face, în fine, o depăşire. Un kilometru mai departe, ajunse la bifurcaţia de unde pornea drumul spre „Satellite Tracking Station”. Aerul era mult mai proaspăt, dată fiind altitudinea. Trecu de o primă barieră, marcând zona aflată sub controlul SUA, apoi de o a două, păzită straşnic de nişte gardieni localnici, indiferenţi la apariţia jeep-ului.

Aleea, ducând spre reşedinţa lui Willard Troy, era mai desfundată decât o stradă din Harlemul new-yorkez. Ieşi pe un defileu, de unde se vedea întreaga panoramă estică a insulei, cu aeroportul Mahe în depărtare. Clădirea albă, în stil colonial, domina o peluză largă. Imediat ce Malko sări din maşină, un servitor în impecabile straie albe îi ieşi în întâmpinare. Părea surprins să vadă vizitatori.

— Da, Mister Troy este aici. Nu, nu-l puteţi vedea. Nu primeşte pe nimeni, deoarece este foarte bolnav. Trebuia să-l căutaţi la birou.

Servitorul se arăta rezistent ca o stâncă din mare. Agentul luă o bancnotă de 100 de rupii, pe care scrise ceva.

— Du asta stăpânului, pe urmă poţi s-o păstrezi.

În timp ce negriciosul intra în casă, se apropie de terasa umbrită. Nu aşteptă mult. Servitorul reapăru cu un zâmbet

larg pe faţă. Bacşişul îşi făcuse efectul.

— Mister Troy vă aşteptă, anunţă el cu emfază.

Malko fu condus într-o încăpere cu aer condiţionat. În umbra unei lămpi cu lumină verzuie, îl văzu pe Willard Troy, întins pe o canapea joasă. Avea culoarea lămpii.

— Să mă scuzi, spuse americanul, dar mie nu-mi merge deloc… Ce s-a întâmplat?

Malko se aşeză la marginea canapelei.

— Lucruri intereseante. Cred că „paravanul” meu este găurit ca un şvaiţer.

Relată atentatul de pe şoseaua Beauvallon, din care scăpase ca prin minume. Troy îl asculta atent. Îşi şterse fruntea năpădită de sudoare.

— N-aveţi niciun indiciu? Mark nu v-a fost de folos?

— N-am nicio idee, mărturisi agentul. Iar cu piticul ăla de Mark, mi-am pierdut vremea de pomană.

Americanul avu o tresărire de surpriză.

— Pitic? Păi australianul e mai înalt de 1,80…

Cei doi schimbară rapid o privire cât se poate de elocventă, înţeleseră în aceeaşi clipă sensul celor întâmplate şi implicaţiile lor.

Deci, Malko nu-l avusese pe angajatul CIA în maşină, ci pe altcineva, un intrus…

— E foarte grav, se lamentă Willard. Mai ales că nici nu ştiu exact unde locuieşte. Singurul punct cert de întâlnire pentru mine era spitalul, acolo lucrează până la 15,30 după-amiază.

— Mă voi duce mâine, spuse agentul. Sper să nu mai descopăr nimic neplăcut…

Se gândi şi la amănuntul că baraca albastră, pe care falsul Mark o indicase ca fiind a lui, ar putea fi şi ea o cacialma.

— Să sperăm, completă Troy. Tare aş vrea să ştiu cum s-a produs înlocuirea şi cine a ştiut traseul ce-l aveaţi de parcurs.

Pentru Malko, altele erau urgenţele… îşi consultă discret ceasul brăţară Seiko-Quartz. Şase şi jumătate. Exact timpul

necesar de a reveni la *Fisherman's* pentru a se schimba şi a cina cu finlandeza. Mai avea, însă, ceva de rezolvat.

— Apropo, spuse, n-aveţi cumva vreo praştie sau un buzdugan pentru mine?

Willard Troy păru un pic încurcat.

— Am cerut celor de la TD1 să vă dea o armă din dotare, dar încă n-au răspuns. Aici nu am decât „apărarea mea personală", un Wesson model 60 şi un „38 special" Stainless Smith.

Malko întinse mâna.

— Daţi-mi una dintre ele. Că dacă aştept TD-ul…

— Dar nu pot. Sunt arme americane cu număr de înregistrare, n-am voie să le înstrăinez.

— Vă rog, numai până ce primesc ceva de la TD. Altfel, plec mâine cu avionul înapoi acasă, i-o tăie scurt Malko. N-am venit aici ca să joc rol de ţintă pentru tras la porumbei.

Învins, Troy arătă spre micul birou din celălalt capăt al încăperii.

— Acolo, în primul sertar.

Malko cercetă la locul indicat şi simţi sub hârtii crosa de metal a unui pistol. Era „38-ul" şi-l luă împreună cu 50 de cartuşe.

— Mâine, după spital, mă întorc aici. OK?

— OK, aprobă Willard Troy. Mai luaţi şi din bar ce sticle doriţi. Eu nu mai beau şase luni de aici încolo…

Agentul avu de ales dintr-un şir de Dom Perignon, Moet et Chandon, Don Ruinart roze, JB, Martini Bianco, coniac şi altele. Alese un Dom Perignon şi o stică de coniac Gaston de Lagrange. Pentru cazul că va fi nevoie s-o seducă pe finlandeză. Îşi luă rămas bun cu braţele pline, apoi traversă terasa înspre maşină. Punând revolverul sub perna de pe

scaunul de alături, verifică dacă încărcătorul este plin. Fireşte, era.

Aerul îi părea şi mai pur, pe când cobora colinele de la Misere. De data aceasta, nimeni nu se afla pe urma lui. Luminile câtorva vapoare clipeau departe, în rada golfului din faţa

1. Technical Division. Serviciul tehnic al CIA.

Victoriei. Parcă nu-l interesa nimic altceva, decât să vadă cu ce rochie va fi îmbrăcată finlandeza. Uitând, pentru moment, toate necazurile sale şi ale altora.

*

* *

Era frumoasă de-ţi venea să mori. Malko lăsă să-i lunece privirea în lungul rochiei sale albe din jerseu care i se mula perfect pe corp. Vârfurile sânilor se desenau ascuţite de sub ţesătura fină, ca într-un crochiu din „La Vie Parisienne” *, iar părul negru îi cădea în cascadă pe umerii goi. Probabil, motivul pentru care un domn bătrân, de la masa învecinată, începu să amestece cafeaua din ceaşcă nu cu linguriţa, ci cu propriul trabuc. Irja îi adresă lui Malko un surâs radios.

— Ce loc agreabil!

În restaurantul tapiţat cu plante agăţătoare pe pereţii din piatră de granit, un ghitarist cânta în surdină, undeva pe o estradă luminată discret. Femeia arăta ca o veritabilă ilustrată foto, completată de ochii migdalaţi şi decolteul sublim.

— Aţi avut o zi bună? întrebă tânăra cu glas dulce.

— Excelentă, răspunse agentul fără să zâmbească. Am găsit o navă pentru explorarea epavei mele. Sunteţi binevenită la bord, dacă reportajele ce le faceţi vă lasă un „respiro”.

— Ah, suspină Irja, nu mai ştiu. Toţi sunt aici atât de lenţi…

Relatarea aventurilor sale birocratice îl impresionă până la lacrimi pe Malko. Dispoziţia, însă, fu imediat stricată de o privire aruncată spre ceas de Irja, la servirea desertului.

— Vă grăbiţi? o întrebă pe loc, gândind involuntar la necunoscutul din noaptea precedentă.

Finlandeza răspunse cu un zâmbet foarte candid.

— Nu, dar mă scol devreme. Aşa că, tot devreme, trebuie să mă culc…

Evident. Dar nu preciza cu cine… După toate aparenţele, nu cu Malko. Crema caramel i se păru acum că are gust de ciment. 2

1. Ţesătură elastică din lână, bumbac sau material sintetic.

2. Revistă umoristică franceză. Specializată în grafică „sexy” (fondată în 1898).

Supliciile abstinenţei nu-i conveneau în niciun fel. Îi privi unghiile lungi şi roşii, cu vârfuri bine ascuţite.

— Nu prea faceţi sport…

Irja îl contrazise energic.

— Ba da. Pentru ce?

— Cum puteţi atunci să vă menţineţi manichiura atât de perfectă?

Femeia zâmbi din nou:

— Ei, mă mai feresc, dar oricum, îmi rup unghiile adeseori…

„În spatele unui bărbat”… completă în gând Malko, cuprins de un alt val de dorinţă. Abia atinse desertul, când Irja se ridică, pronunţând scuzele cuvenite. Trebui s-o urmeze, aspirându-i avid parfumul, din mers. Desigur, Cabochard.

Cina se consumase repede, dialogul fusese aproape inconsistent. Nimic nu venise în întâmpinarea unui contact real. Iar acum, femeia dispărea. În faţa uşii bungalow-ului,

întinzându-i mâna unduitoare, Irja îi mai lansă un ultim zâmbet, care ar fi putut să înmoaie şi inima unui KGB-ist.

— Mersi, totul a fost atât de agreabil… Poate, pe mâine?

— Aveţi o rochie cu adevărat superbă, încercă Malko să mai câştige câteva secunde. De unde este?

— O, este un cadou făcut personal de doamna Chanel’. Am realizat mai demult un reportaj, care i-a plăcut. Bonsoir.

Şi s-a dus! A închis imediat uşa după ea. Împărţit între deziluzie şi furie, Malko deschise propria uşă. Cu perdelele trase, bungalow-ul era cufundat în întuneric. Într-o fracţiune de secundă, realiză că ceva nu e în ordine. Nu le trăsese la plecare… Fu cuprins de senzaţia instinctivă a unei prezenţe străine în cameră. Se opri pe loc, cu un flux de adrenalină invadându-i arterele. Nu aprinse lumina, rămânând imobil. Dacă cineva îl pândea din fundul încăperii, nu se mai putea întoarce spre uşă, căci silueta sa s-ar fi decupat în penumbra de la geam. Retragerea îi era tăiată. Brusc, dintr-un ungher, de undeva, o voce se auzi pronunţând în engleză:

1. Celebră casă de mode franceză, fondată de Cabrielle-„Coco”-Chanel (1883–1971).

— Avansaţi, domnule Linge. Dar nu faceţi lumină.

Era un glas de bărbat, cu un ton grav şi accent străin uşor perceptibil. Malko, fără să răspundă, se îndepărtă pe dibuite spre patul dublu din cameră. Îşi revenise din emoţie. Un ucigaş l-ar fi doborât fără discuţii inutile.

Păcat, băgase „38-ul” în valiza de mână. Ce greşeală!

— Cine sunteţi? îndrăzniră întrebe.

Acum, începuse să distingă silueta vizitatorului necunoscut, aşezat pe unul din cele două fotolii de la perete, la vreo trei metri de el. Cum intrase şi ce voia?

— Poate nu mă cunoaşteţi, dar eu vă cunosc, spuse liniştit. Aţi auzit vreodată vorbindu-se de Derviş’?

— Aşadar, Dervişul?

Rotiţele memoriei sale se învârteau mai greu după oboseala unei zile pline. Doar un vag ecou îi răsuna în minte.

— Lucrez şi eu pentru o altă companie de asigurări, îl ajută, ironic, necunoscutul. Rivală cu cea a dumitale.

Da, desigur, Dervişul! Acum îşi amintea clar de o convorbire avută cu câteva luni în urmă, relativ la Mossad, cu unul din agenţii săi cei mai activi în depistarea şi lichidarea teroriştilor palestinieni. Nimeni nu ştia exact de ce i se dăduse această poreclă. De fapt, cu excepţia câtorva înalţi funcţionari israelieni, niciun altul nu-i cunoştea adevărata identitate şi nu-i văzuse vreodată faţa. Privirea lui Malko se fixă pe silueta întunecată din fotoliu. Agentul se simţea un pic reconfortat.

— Bine aţi venit, îi spuse. Trebuia să-mi închipui că sunteţi aici.

Un gând anume îl blocă, totuşi, pentru o clipă. Ce putea dovedi că se află, într-adevăr, în faţa unui agent israelian? Aşa cum se păcălise cu Mark, presupusul angajat al CIA, tragerea pe sfoară putea să continue. Israelienii nu erau nici ei scutiţi de cacialmale.

— Văd că aţi auzit de mine, continuă vocea. Îmi pare bine, aceasta va face ca raporturile noastre să fie mai uşor de stabilit.

1. Nume dat frăţiei mistice a călugărilor musulmani.

Malko lăsă să se scurgă câteva secunde până să pună întrebarea:

— Dar cine îmi dovedeşte că sunteţi chiar Dervişul? Ce-ar fi să aprind lampa pe care o am lângă mine?

Răspunsul veni pe acelaşi ton impasibil şi bine controlat.

— Aţi fi mort înainte de a-mi vedea chipul. Am un pistol cu ţeava îndreptată spre ţeasta dumitale. Ar fi păcat să

apăs pe trăgaci. N-am venit ca inamic. Nu, deocamdată.

— De ce? întrebă Malko, căznindu-se să vadă mai bine locul de unde venea vocea.

— Fiindcă la un moment dat, interesele companiilor noastre ar putea fi divergente, spuse israelianul. Sunt la Mahe pentru căutarea *Laconiei B.* Dumneata, la fel. Dar nu suntem singurii. Ceilalţi ne sunt adversari comuni.

Malko înregistra cuvintele, atent. În fond, bărbatul îi propunea o alianţă provizorie.

— Ştiţi unde se află epava? zise Dervişul, pe un ton brutal.

O întrebare care-l surprinse total. Nu era în obişnuinţa agenţilor secreţi să-şi vorbească atât de direct. Era, într-adevăr, o situaţie neobişnuită.

— Nu, răspunse scurt Malko. Dar dumneata?

— Nici eu nu cunosc locul, mărturisi israelianul cu aceeaşi voce liniştită. Dar nu este exclus ca adversarii noştri, apăsă pe cuvântul „noştri”, să-l cunoască.

Tăcere, bruiată doar de bâzâitul slab al instalaţiei de aer condiţionat. Ochii lui Malko începuseră să se acomodeze cu întunericul şi acum distingea mai bine silueta masivă din fotoliu.

— Cum aşa? întrebă el.

Dervişului îi scăpă un uşor oftat.

— Cu câteva zile în urmă, nişte pescari amatori au scos din mare un cadavru. Un om de pe *Laconia B.* Fusese torturat sălbatic. Nu e sigur, dar e posibil să fi furnizat torţionarilor săi indicii asupra poziţiei exacte a naufragiului.

Totul se reasambla. Malko intră în joc, decis să afle cât mai multe.

— Cine l-o fi torturat?

— Un anume Raşid Mounir, veni răspunsul imediat. Numărul doi al direcţiei „Acţiune” din serviciile secrete

irakiene. Un om care ne urăşte la fel cum ne urau şi cei din SS. Se află în acet moment la hotelul *Coral Sands.* Îl cunoaştem demult. El este cel care a torturat prizonierii israelieni în timpul războiului Kipur'. Unsprezece bărbaţi şi femei, făcuţi prizonieri pe Muntele Hermon. Le-a smuls ochii, deşi erau încă vii.

Tăcerea grea se aşternu în cameră. Auzise de întreaga istorie a prizonierilor de la Hermon.

— Un om, ca acest Raşid, nu iese prea des din bârlogul său, remarcă el. De ce nu vă răzbunaţi acum, când e plecat din ţară?

Dervişul se mişcă în fotoliul său, de parcă observaţia lui Malko l-ar fi deranjat.

— Ne vom răzbuna, spuse răspicat. Dar nu imediat. Mounir dispune aici de complicitatea unor localnici.

— Şi de ce irakienii vor neapărat această navă?

— Nu fiţi naiv, domnule Linge, continuă israelianul. Cei pentru care lucrează Raşid urmăresc să distrugă Israelul. Este visul lor cel mai scump. Ori, ce are în cală *Laconia B* ajunge ca să-l distrugă de zece ori…

— Arabii nu au încă tehnica necesară, obiectă agentul.

— Haida-de! făcu Dervişul. Dacă indienii au reuşit deja, vor reuşi şi ei. Cu bani, se aranjează totul. În orice caz, acest risc nu ni-l putem asuma. Mai ales acum, când se desfăşoară tratativele cu palestinienii.

Malko nu dorea să se lanseze într-o discuţie despre tehnologia nucleară. În plus, începuse să-i fie de-ajuns să stea în întuneric.

— Propriu-zis, ce doriţi de la mine? întrebă apăsat.

— Să ne spuneţi unde se află vasul, în cazul că veţi fi primul care intră în posesia acestei informaţii, veni răspunsul foarte limpede.

Din ce în ce mai surprinzător. Brutalitatea celui din umbă se cupla cu prudenţa tradiţională a celor din Israel.

1. Războiul Kipur: al patrulea conflict armat israeliano-

arab, desfăşurat în 1973.

*5*1

— Cum veţi şti că vă spun adevărul? Aş putea foarte bine să cunosc de pe acum locul unde se găseşte *Laconia B.*

— Nu-l cunoaşteţi, răspunse tranşant israelianul. Altfel, n-ar fi existat tentativa de a vă ucide astăzi. Aţi fi fost desigur răpit şi supus torturii.

Din nou tăcere. Era clar că Mossad-ul este bine informat. Malko resimţi o oarecare satisfacţie de moment, gândindu-se că îi are pe israelieni alături. Deocamdată…

— Şi ce-mi oferiţi în schimbul cererii voastre?

— Alte informaţii ce vă pot fi utile, preciză Dervişul, cele care vă vor scuti să faceţi un nou pas greşit. De pildă, omul pe care l-aţi contactat azi, nu era Mark, ci un altul, care se numeşte Bill. Este şeful secţiei SPUS' din Beauvallon. Totodată, patronul virtual al poliţiei paralele a noului regim, pe care intenţionează s-o impună definitiv.

— Cum de au aflat despre întâlnire?

Malko ar fi jurat că Dervişul zâmbea în întuneric.

— Mark, angajatul companiei voastre, lucrează şi ca informator pentru SPUP. Nevastă-sa, Clara, mai e şi una din amantele lui Raşid, ca şi a fostului preşedinte Mancham. Mark este un molâu, un simplu şurub pe care toţi îl manipulează, în angrenajul mecanismului.

Agentul fixă silueta din umbră, literalmente stupefiat.

Bravo CIA! Fusese aruncat direct în gura lupului, cu concursul lui Willard Troy. Şi nu amibiaza slăbeşte acuitatea percepţiei…

Era timpul ca CIA să facă ordine în bucătăria sa…

— Voiau să afle mai întâi dacă aţi descoperit locul naufragiului, înainte de a vă elimina, îşi continua nemilos peroraţia israelianul. Când s-au lămurit, au trecut îndată la atentat.

Acum totul devenea limpede… Malko încerca să trieze tot

acest flux de informaţii. Căutându-i eventual o fisură. Fiindcă teza Dervişului putea să fie şi o simplă tactică de „intoxicare”.

— De ce guvernanţii din Seychelles îi iubesc atât de mult pe irakieni? fu următoarea întrebare-test.

1. Seychelles People United Party.

Dervişul avu un râs sec şi deloc vesel.

— Se tem teribil de o contrarevoluţie. Mancham a şi încercat-o, cu sprijinul Arabiei Saudite’. De atunci, irakienii livrează aici arme ceheşti, din care au destule… Tocmai Bill organizează această acţiune.

Făcu o scurtă pauză.

— Aşadar, domnule Linge, vă pun din nou întrebarea: acceptaţi să-mi daţi ajutorul pe care vi-l cer? Acum, când v-am făcut dovada bunei mele credinţe? Pentru ţara în contul căreia activaţi, incidentul nu este de cea mai mare importanţă. Dar pentru noi, israelienii, este o chestiune de viaţă sau de moarte. Hotărâţi-vă!

Malko văzu silueta ridicându-se din fotoliu şi încercă să se apropie. Dervişul îl opri imediat.

— Rămâneţi acolo, până ies pe uşă. Şi nu încercaţi să mă urmaţi, fiindcă afară vă aşteaptă un glonţ în cap.

Agentul Mossad-ului făcu uşa să culiseze. Trecând pragul, îi mai adresă cuvintele:

— Ştiu că plecaţi în explorare pe *Koala.* La întoarcere, vă voi contacta din nou.

— Încă o dată, ce se întâmplă dacă refuz să colaborez? ripostă Malko, atunci când israelianul era pe jumătate ieşit din casă.

— Ar fi foarte neplăcut, spuse acesta şoptit. M-aţi obliga să găsesc o soluţie extremă, probabil cea finală.

Agentul nu avu timp să caute replica şi la această probă de umor negru. Perdeaua uşii larg deschise bătea în gol,

sub adierea brizei nocturne. Dervişul dispăruse.

Aprinse în sfârşit lumina şi nu ieşi afară, respectând consemnul. Cunoştea prea bine pe israelieni, pentru a şti că recomandările lor trebuie urmate ad-litteram. În timpul războiului de şase zile2, avioanele lor cu reacţie au bombardat o navă-spion

1 Regat ce ocupă aproape întreaga peninsulă arabică. Regim pro-american, colaborând la intervenţia militară împotriva Irakului (Războiul Golfului. 1991).

2 Al treilea conflict israeliano-arab (1967), după care Israelul ocupă Cisiordania, Gaza, Sinai şi înălţimile Golan.

a SUA, care se apropiase prea mult de litoral, în ciuda avertismentelor primite. Bilanţul a fost de 104 morţi…

Se culcă, dar rămase treaz o bună bucată de vreme. De data aceasta, niciun zgomot nu se auzea din camera vecină. Asta ar mai fi lipsit… Probabil, vulcanica finlandeză dormea cu adevărat.

Scoase Stainless-ul din valiză şi-l puse sub pernă, la îndemână. Resimţea destulă amărăciune că misiunea de la Mahe nu debutase sub auspicii favorabile. Dacă nu descoperea epava *Laconiei B,* irakienii şualiaţii lor vor face totul pentru a-l lichida. Invers, în caz de succes, israelienii ar veni la rând.

Disconfort pe toată linia. O soluţie ar fi retragerea generală, în vârful picioarelor. Exclusă, însă, din raţiuni de orgoliu profesional.

Închise ochii, încercând să vadă cu mintea silueta de vis a finlandezei. Să-şi ofere măcar această compensaţie. Avea de făcut a doua zi lucruri foarte puţin agreabile. Să-i raporteze lui Willard Troy şi să se ducă după Mark, la spital. În fond, dacă toată lumea îl manipula pe acest Mark, de ce să n-o facă şi el?

Era un joc periculos, ca acela cu o grenadă amorsată. Dar

n-ar fi fost pentru prima oară că Malko trebuia să mizeze mare pe tabloul ruletei. Ştia prea bine că la asemenea jocuri nu se poate pierde decât o singură dată.

Capitolul V

În spitalul din Mahe puteai să intri cu o gripă şi să ieşi de acolo cu holeră sau beri-beri1… Malko privi circumspect micuţa clădire. Avea acoperiş de tablă roşie, un singur etaj, era înconjurată de o verandă de pasaj, iar pereţii erau spoiţi într-un galben cenuşiu. Aşezată în vârful unei coline în plină junglă, nu făceai mai mult de o sută de metri de Mont Fleury Road, şoseaua care ducea la aeroport. La parcare, o singură ambulanţă, părând rămasă din epoca de piatră, îşi dădea sufletul tuşind şi scuipând ulei prin capota motorului, fără să reuşească s-o ia din loc. Semne rele… Agentul îşi parcă Cooper-ul în ţarcul rezervat medicilor şi urcă pe scara ce ducea spre verandă.

Există cineaşti care ar fi dat o avere pentru a avea în film un asemenea cadru, veritabil simbol al epocii coloniale eroice.

Date fiind dimensiunile spitalului, era obligatoriu ca nu mai mult de doisprezece localnici să se îmbolnăvească în acelaşi timp. Noroc că nici cimitirul nu era departe, doar la vreo câteva sute de metri, ceea ce permitea o dezaglomerare rapidă în caz de epidemie.

Un negru ieşi din biroul de primire. Nu era ora de vizite.

— Îl caut pe Mark, infirmierul, e aici? întrebă Malko.

Celălalt întinse mâna spre un culoar pe ale cărui ziduri scorojite se vedeau mici şopârle străvezii, făcându-şi siesta.

— Acolo, pe dreapta, la farmacie.

Agentul îi mulţumi cu un surâs şters. În fine, îl va avea în faţă pe „omul cu două feţe”. Se simţea bine, după un somn recon-

1. Maladie frecventă în ţările tropicale, datorată carenţei de vitamine B. Poate cauza tuburări circulatorii şi nervoase.

fortant. Avusese chiar şansa s-o întâlnească pe Irja când îşi lua maşina din parcare. Schimbară câteva cuvinte şi ea nu excludea posibilitatea de a pleca a două zi cu el, în explorarea navei. Nu fusese urmărit, dar se întreba mereu de unde va veni viitoarea lovitură. Poate că va afla ceva chiar de la acest Mark… După aceea, trebuie să pornească spre Willard Troy pentru a-l pune la curent cu noile desfăşurări. De maximă importanţă.

Uşa, pe care stătea scris cu pensula „Farmacie”, era întredeschisă. Malko o împinse şi se uită înăuntru. În cabinet nu era decât o singură persoană, un localnic înalt şi bine făcut, îmbrăcat în şort şi cămaşă albă de infirmier. Bărbatul era foarte tuciuriu la ten, cu părul brun şi parcă încreţit cu fierul, un cap rotund şi o mustaţă mică de dansator monden. Vegeta în faţa unui dulap deschis, când se întoarse spre Malko cu o privire interogativă şi puţin expresivă.

— Sir?

— Mark?

Un luciu de surpriză şi teamă trecu prin ochii negri. Apropiindu-se de el, agentul observă că are pielea netedă şi unsuroasă, probabil rezultatul unor masaje intensive. Ingredient necesar în profesiunea de „sex-boy”.

— Eu sunt, spuse el în engleză. Cu ce vă pot ajuta?

Malko îi căută privirea şi-i spuse cât se poate de prietenos.

— Noi aveam întâlnire ieri, Mark. Dar altcineva a venit în locul dumitale. Un anume Bill, se pare. Mister Troy este foarte nemulţumit de această întâmplare…

Infirmierul se retrase aşa de brusc, încât răsturnă cu cotul un bocal plin cu pilule albe de pe masă. Probabil, întreaga rezervă de aspirină a insulei Seydielles. Strivi sub tălpi mai multe, în mişcarea înapoi ce o făcea cu ochii

lunecoşi şi capul plecat. Literalmente era înspăimântat.

— Ce vreţi să spuneţi? protestă el, cu voce gâtuită. N-aveam cu nimeni întâlnire. Nu pricep nimic. Nu aveţi voie să intraţi aici… Vă rog, ieşiţi.

Totul era rostit cu atât de puţină convingere, era de-a dreptul ridicol. Malko se apropie, strivind încă un pumn de aspirine,

cel puţin cantitatea disponibilă pentru o lună întreagă. Se opri la zece centimetri de interlocutorul său.

— Mark, îi spuse. N-ăm venit până aici ca să-ţi ascult minciunile, Ştii foarte bine cine sunt, iar eu cunosc tot atât de bine ce faci dumneata. Domnul Troy te plăteşte ca să-l ajuţi şi nu pentru a-l trăda…

Sudoarea începu să curgă şiroaie pe pielea mustăciosului. Nu mai arăta deloc ca un dansator monden. Umerii săi păreau striviţi sub o grea povară.

— Plecaţi, imploră infirmierul schimbând complet tonul. Vă rog să plecaţi. Ne putem întâlni mai târziu, pe plajă.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă, pe care Malko avusese grijă s-o închidă cu yala. Ochii lui Mark păreau gata să iasă din orbite. Agentul îşi spuse că acesta ar putea să se folosească de prezenţa unui vizitator, ca să-i scape printre degete. Mai era o uşă la capătul celălalt al camerei, lângă un minuscul dulap de medicamente. Îl împinse într-acolo, în mare grabă, ieşi cu el prin uşă, ajungând pe un alt culoar. Bărbatul nu opunea nicio rezistenţă. Era ca iepurele paralizat de ochii unui şarpe cobra.

Malko îl ţinea strâns de braţ. Culoarul ducea la blocul operator, în care intrară amândoi. Nu era nimeni înăuntru. Masa de operaţie trona în mijlocul încăperii. Alături, pe o alta, stăteau întinse instrumentele chirurgicale, gata pregătite. Era răcoare, din cauza aerului condiţionat.

Într-o răbufnire de curaj, Mark se smulse din strânsoare,

încercând să fugă înapoi. Malko îl prinse din nou. O idee îi veni subit. Cu o mişcare rapidă, apucă un bisturiu de pe masă. Când infirmierul văzu lama lucitoare apropiindu-se de gâtlejul său, se lăsă moale şi nu mai făcu niciun gest. Agentul, cu bisturiul tot mai aproape de pielea brună a prizonierului, scrâşni printre dinţi:

— Gata cu comedia. Spune repede de ce l-ai trimis pe Bill în locul tău!

— El mi-a cerut, mărturisi acesta, spăşit.

Răspuns naiv, dar o dovadă că era complet de cheremul celuilalt. Bill nu putea fi refuzat!

— Foarte bine, spuse Malko. N-am să-ţi cer să nu-i dai ascultare lui Bill. Dar vreau să mă informezi corect despre tot ce mi se pregăteşte. Au vrut să mă omoare. Trebuie să aflu întreaga poveste. Altfel..

Apropie şi mai mult lama bisturiului. În sinea lui, Malko cerea iertare strămoşilor familiei, nobili cavaleri, pentru că procedează ca un gangster ordinar. Asta era situaţia…

— Da, da, vă spun tot, absolut tot! bolborosi Mark înnebunit.

În starea în care se afla, ar fi fost capabil să mărturisească şi că este asasinul lui K.F.Kennedy…

— Atunci? întrebă agentul, îndepărtând bisturiul. Ce ai să-mi spui?

Infirmierul reluă din nou expresia sa disperată şi pronunţa cuvinte fără noimă, cu o voce care cerea îndurare.

— Nu pot vorbi acum. Sunt aşteptat sus. Venisem casă iau medicamentul pentru un bolnav de la reanimare. Vor veni să mă caute. Nu trebuie să fim văzuţi aici. Cobor pe plajă la ora patru şi vom putea discuta în linişte. V-o jur, dar plecaţi..

— Unde locuieşti?

— Acolo unde aţi fost, bâigui Mark. Ultima casă pe stânga

stradelei ce duce la ambasadorul rus.

Malko îl fixă atent. Era într-adevăr terminat.

— Bine, te aştept după-amiază. Dar nu vorbeşti cu nimeni, în propriul tău interes. Dacă nu te întâlnesc, revin mâine tot aici. Acum vreau să ştiu: Bill a fost acela care l-a răpit din spital pe israelianul de pe *Laconia B,* cel găsit mai târziu în mare?

Mark îl privea fără să răspundă, cu o figură îngrozită. Parcă se afla în faţa unui scorpion uriaş, gata să-l răpună.

— Ţi-am pus o întrebare, Mark, spuse agentul răspicat.

Infirmierul, în sfârşit, înclină afirmativ capul. O nouă idee îi veni lui Malko:

— Dumneata aveai sarcina să-l îngrijeşti?

O nouă înclinare din cap. Mark recunoştea totul.

— L-a luat cu ambulanţa? continuă neînduplecat Malko.

De data asta, bărbatul infirmă.

— Nu, cu Toyota lui. Era spre seară. Bill mi-a ordonat să-i fac o injecţie cu somnifere.

Dezgustat, Malko îl privi cu insistenţă şi întrebă:

— Ştii ce i-au făcut după aceea?

Omul nu mai răspunse nimic. Deschizând uşa spre culoar, Malko îi mai atrase odată atenţia.

— Te văd mai târziu, după-masă.

*

* *

Chiar şi fără amibiază, Willard Troy ar fi arătat descompus. Avea şi de ce. Lungit pe şezlongul de la marginea peluzei, asculta relatarea agentului, cu un aer perplex.

— Nu-mi închipuiam că acest individ poate fi atât de periculos, murmură el, abia perceptibil. Spunea întotdeauna că-i urăşte pe cei de la SPUS, că viaţa i-a devenit imposibilă şi îmi cerea să-i dau cât mai curând o viză pentru America.

Este catastrofal. Mai ales că nu mai am vreo altă legătură.

— Dar oamenii de la ambasadă?

Micuţa ambasadă SUA era găzduită într-un apartament de la etajul patru al hotelului *Victoria House,* în centrul capitalei. Troy se încruntă şi mai mult.

— Nu-mi mai vorbi despre ei. Nu mă mai invită nici la cocktail-uri, ne consideră pe toţi drept incomozi.. Însărcinatul cu afaceri pretinde că sabotăm munca Departamentului de Stat. Ce să le mai ceri legături…

Servitorul în alb se strecură pe lângă ei, aducându-le un platou: un pahar mare de apă minerală pentru american şi unul cu bere Beck’s lui Malko. Şeful biroului local CIA inspira milă.

— Uite ce e, încercă agentul să mai dreagă atmosfera. Mark nu este primul care lucrează pe două fronturi. Acum cred că am băgat frica în el. Pentru restul afacerii, să văd ce pot obţine de la israelieni. În plus. Acest Brownie mi se pare foarte descurcăreţ şi interesat să se facă util.

Se ridică, pregătindu-se de plecare. Aerul proaspăt de la Misere îi făcuse bine.

— Vă ţin la curent, promise cu un zâmbet încurajator. Dar aş vrea să aflu urgent care este poziţia Washington-ului faţă de Israel, în această problemă. Asta, ca să nu comit vreo greşeală.

59

— Telexul nostru spre centrală va fi transmis într-o oră, îl asigură omul de la CIA.

Îi întinse o mână moale şi transpirată. Avea cearcăne mari la ochi şi nimic nu promitea o ameliorare a stării sale.

Coborând serpentinele de la Misere. Malko îşi spuse că, la această oră, poate să mai verifice una din afirmaţiile Dervişului. Trebuia să cunoască toate personajele acestei sinistre farse, inclusiv pe adversarul său irakian. Mai ales că locul de sejur al lui Raşid Mounir, hotelul *Coral Sands,* se

afla la mai puţin de un kilometru distanţă de Beauvallon. Era obsedat de dorinţa de a vedea cum arată călăul de la Muntele Hermon, faimosul Raşid Mounir, sosia lui Omar Sharif, cum aflase de la american, în prima Jor întâlnire.

*

* *

Era acolo, instalat confortabil pe un şezlong de lemn, lângă baraca de paraşutism ascensional, marea atracţie a plajei de la Beauvallon. Nisipul din faţa hotelului *Coral Sands* colcăia de turişti, bărbaţi şi femei. Valurile se spărgeau la picioarele lor, într-un veşnic clipocit legănat. Malko se aşeză pe un bolovan de piatră, pentru a-l observa pe irakian. Descrierea făcută de Willard Troy corespundea întru totul. Irakianul era un bărbat foarte frumos. Păr negru abundent, trăsături energice ale feţei, bărbie pătrată şi ochi surprinzători de albaşti, în contrast cu tenul tuciuriu. O tânără femeie brună, cu trupul mulat într-o rochie roşie de plajă, părul strâns în prosopul făcut turban, ochelari mari de soare, se apropie de el. Raşid se ridică, arborând un zâmbet care-i dezvelea dinţii strălucitori de albi. Parcă, într-adevăr, coborâse dintr-un cadru de film hollywoodian. Femeia se frecă de pieptul lui musculos şi se sărutară fără nicio reţinere. Probabil că era Clara, nevasta lui Mark. Îşi scoase rochia, pentru a rămâne într-un costum de baie sumar, de aceeaşi culoare. Malko examină cu atenţie pe cei din jur. Recunoscu imediat doi oameni cu aspect de arabi, în maieuri negre, aşezaţi pe nisip, la mică distanţă. Fiecare avea

alături câte un sac alungit din pânză neagră. Armele, desigur. Raşid Mounir era prudent; îşi lua cu el bodyguarzii.

Agentul se îndepărtă cu precauţie. Foarte bizar; irakianul părea să fie doar în vacanţă. Cine minţea şi cine spunea adevărul? Urcând în Cooper, îşi punea întrebările fireşti.

Porni pe şoseaua din lungul litoralului. *Coral Sands* se afla chiar pe plajă, la ieşirea din Beauvallon. Peste ceva mai mult de o oră avea întâlnire cu Mark.

Se duse să mănânce singur, pe o terasă cu o piscină îmbietoare, din apropierea drumului. Meniul: peşte prăjit şi o sticlă de Pepsi-Cola. Începu să devină nerăbdător în aşteptarea zilei următoare, când urma să plece în căutarea epavei. Spera ca totul să fie în ordine şi nimic nu-l va împiedica să-şi pună planul în aplicare.

După-masă, făcu un tur şi pe la Yacht Club. Aruncă o privire discretă spre locul unde se afla *Koala.* Brownie şi consoarta lui lucrau de zor pe punte, pregătind plecarea.

În acest decor, totul părea în regulă.

*

* *

Se întoarse pe plaja de la *Fisherman's Cove,* pentru a-l aştepta pe Mark. Locul începea să fie pustiu. La ora aceea, turiştii intrau devreme în case. Doar într-un colţ al întinderii de nisip, câteva nemţoaice grase mai încingeau un dans foarte comic, legănându-şi şoldurile planturoase în acordurile a doi ghitarişti locali, aşezaţi pe vine. Malko privi încă o dată cadranul ceasului brăţară Seiko-Quartz. Ora cinci. Nici urmă de infirmier. Aşteptare inutilă. Trebuia să-l caute acasă.

În drum spre parcarea unde îşi lăsase jeep-ul, soarta îi aduse în faţă chiar pe finlandeză. Se întorcea din drumurile făcute, cu un aer preocupat. Dar era tot atât de tentantă în bluza sahariană bej, care-i scotea în evidenţă sânii…

— Tot Chanel? întrebă Malko.

— Da…

Nu se putea altfel.

— Mă însoţiţi mâine?

— Nu cred, din păcate. Poate într-o altă zi. Mi-ar plăcea

mult..

Da, nu era momentul potrivit. Se despărţiră. Malko plecă într-o dispoziţie şi mai nefastă, pe drumul spre Victoria. Stradela ce ducea la locuinţa ambasadorului rus se găsea la vreo trei kilometri. Furios, îi parcurse în două mtnute. Hotărî de data aceasta să-l scuture bine pe salariatul CIA.

Conducea atât de repede, încât fu pe punctul de a fi proiectat afară din Cooper, când luă virajul în bifurcaţie. Se opri sub un cocotier, la capătul străduţei. Ultima casă se zărea distinct, chiar la piciorul pantei care urca sus, la ambasador. Clădirea se sprijinea pe piloni de lemn, ca toate celelalte, cu o scăriţă ducând la veranda înconjurătoare.

Nimeni nu se vedea. O găină se repezi din calea lui, dând: din aripi îngrozită. Malko îşi întoarse o clipă privirea. O femeie bătrână, în poarta altei case, îl observă cum urcă pe drum şi intră repede înăuntru. Bătu tare în uşă. Niciun răspuns. Nu era încuiat, aşa că intră în odaie. În bezna din jur simţi brusc un miros fad şi familiar.

Acela de sânge proaspăt.

Capitolul VI

Degetele lui Malko găsiră prin întuneric un întrerupător şi lumina se aprinse. În clipa următoare, trebui să fugă din nou afară, atât de insuportabil era spectacolul ce i se oferea.

Capul lui Mark, agent CIA, era aşezat pe o masă inundată de sânge, în mijlocul camerei. Ochii ficşi, gura întredeschisă ca pentru o strigare mută, adresată parcă în reproş chiar lui Malko. I ichidul purpuriu se prelingea încă la picioarele mesei, unde se formase o adevărată baltă.

După alte câteva secunde de respiro, Malko intră din nou. Pentru edificare… Corpul infirmierului se afla în aceeaşi încăpere, aruncat într-un colţ, în mijlocul unui lac de sânge şi mai mare. Sub blugii prea strânşi de „sex-boy”, în faţă, o cută pronunţată trăda clasica erecţie a penisului. Acolo, în

încăpere, se găsea şi arma crimei. O toporişcă, desigur, cea care servise la decapitare, zăcea pe jos, cu lama largă muiată în sânge. După poziţia corpului, victima fusese obligată să îngenuncheze, ca apoi să-i fie tăiat capul lovit din spate. Mai multe persoane trebuie să fi fost prezente la sadica execuţie. O echipă…

Malko abia îşi putu stăpâni senzaţia de vomă. Vizita sa la spital îl condamnase pe Mark la moarte. Cu laşitatea sa obişnuita, el o fi mărturisit totul lui Bill.

În momentul în care agentul ieşea pe verandă, se auzi un zgomot de motor. O maşină oprise în apropiere. Văzu cu surpriză, la lumina farurilor, aceeaşi femeie în rochie roşie din scena recentă cu Raşid Mounir. Soţia se întorcea acasă. Urcând scăriţa, îl observă pe Malko. Deloc surprinsă sau temâ-! loare, întrebă:

— *Whatdo you want? Mark is there? 1*

Malko nu avu timp să răspundă şi femeia intră în casă. Imediat se auzi ţipătul ei disperat. Intră şi el. Încremenită în faţa mesei, Clara privea capul însângerat. Trăsăturile chipului ei nu se alteraseră din cauza groazei, mai curând luaseră o formă statuară. Se întoarse către Malko, cu gura deschisă, privind dincolo de el, de parcă ar fi fost numai o fantomă. Încercă să se ducă spre uşă. Când o apucă de braţ, Clara păru că nu simte nimic. O clipă privirile lor se încrucişară. Nu se putea citi nimicj în ochii ei, decât o panică animalică. Părea într-o stare de hipnoză. Îşi reveni puţin doar pe verandă. Brusc, pivotă pe călcâie şi se repezi în josul scării. În secunda următoare, sărise în maşină şi demara cu toată viteza. Abia pornise, că prin faţa ei trecu un alt vehicul, o Toyota. Stopă exact în acelaşi loc.

De pe verandă, Malko zări coborând din maşină patru siluete. O nouă întâlnire, disproporţionată numeric, nu-l interesa câtuşi de puţin. Ocoli repede casa şi din spatele ei

sări direct în frunzişul junglei. Cu greu îşi făcu drum printre ramuri şi arbuştij ieşind la o sută de metri şi ceva din nou pe stradelă.

Noroc că-şi parcase Cooper-ul mai departe de casă. Ascuns după trunchiul gros al unui copac, Malko mai privi o dată înapoi.; Toyota era tot acolo, iar ocupanţii ei tocmai se întorceau din casă. Agentul putu să observe uşor o siluetă cunoscută, cea a omului pe care-l luase drept Mark, la prima vizită aici. Într-o clipă, văzu în retrovizor pe cei patru agitându-se şi sărind în maşină la rândul lor. Aşadar, vor porni în urmărie…

Malko apăsă tare pe accelerator şi cu toate gropile de pe drum luase un avans de două sute de metri. Ideea era să se întoarcă la reşedinţa lui Willard Troy, căci la *Fishermaris Cove* n-ar fi fost în siguranţă. Distanţa faţă de Toyota din urma sa se mărea cu fiecare secundă. Dar la intrarea în şoseaua spre Beauvallon ghinionul se produse. Un convoi de maşini cu turişti1 bloca calea spre dus, iar pe cealaltă veneau alţii. Imposibil de făcut o depăşire. Toyota aproape îl ajunse.

În acelaşi moment, se ivi o şansă pentru Malko. La dreapta se făcea un drum în urcuş, pe munte. Trebuia să ducă undeva…

1. Ce doriţi? Mark este aici?

Vină brusc şi îi surprinse astfel pe urmăritori, care pierdură câteva secunde bune până să facă aceeaşi manevră.

Acum, având cale liberă, Cooperu-ul luă din nou distanţă. La 140. De kilometri pe oră, Malko abia zări pe margine plăcuţa indicatoare „Niol, 3 km”. Drumul urca în serpentine tot mai abrupte, la dreapta şi la stânga străjuite de vegetaţia deasă a junglei şi de stâncile negre dispersate pretutindeni. Nici nu dădu atenţie la mica aglomerare de

case, cu câteva ferestre slab luminate, ce se aflau pe dealul apropiat, de care trecuse în trombă. Pustiul se întindea, stăpân absolut în jurul său. Toyota era undeva departe, tare departe.

Dar încotro mergea acest drum? Răspunsul avea să vină subit, fără niciun motiv de bucurie. În zare, Malko văzu în faţa sa o poartă de grilaj, pusă de-a curmezişul şoselei înguste. Frână din răsputeri, încremenind Cooper-ul la câţiva metri de obstacol. Deasupra porţii, scris frumos, se putea citi:

DOMENIU AL MINISTERULUI AGRICULTURII SECŢIUNEA NIOL

Dar totul era închis. Ferecat.

— *Himmel!1*

Malko trase o înjurătură pe limba părinţilor. Nu se putea trece. Poarta era flancată de un gard cu ochiuri de sârmă, pe ambele părţi. Privi cu atenţie. În dreapta, gardul făcea un colţ în unghi deschis şi pe marginea sa se distingea un drum îngust pentru care, ceva mai mare ca o potecă. Mergea în lungul gardului, aproape acoperit de crengile copacilor. Şi mai la dreapta, prăpastie abruptă..

N-avea de ales. Decât să fie prins în menghină de urmăritori, trebuia să continue pe firul potecii. Jeep-ul abia încăpea, dar avansa prudent, cu 30 km/h. Hurducături şi gropi imense, pericol permanent de a aluneca în prăpastie…

Agentul îşi dădu seama uşor că, odată ajunsă în faţa porţii, Toyota o va lua tot pe acolo. Altă soluţie de retragere nu exista pentru Cooper-ul urmărit.

Îşi făcu repede socotelile. Dacă drumul, care începuse să coboare, se opreşte la vreo stână sau în dreptul unor grajduri 1

1. Cerule!

ale onorabilului Minister, atunci va fi prins ca un şoarece în cursă. Dar…

Un alt moment de suspans căzu parcă din cerul potrivnic. Drumul începea să coboare brusc, ca de pe creasta unui imens crater. Se ducea parcă direct în fundul văii, aproape pe verticală. Era riscant să-şi mâne maşina pe acolo. Doar căruţe cu catâri, sau turme de oi puteau parcurge o asemenea rută abruptă. Situaţia, se pare, era disperată!

Oprit la marginea crestei de pământ, Malko încerca să-şi imagineze posibilitatea unei salvări. Să iasă din maşină, pentru a o lua pe jos prin pădure, era o soluţie naivă. Urmăritorii săi, care cunoşteau mai bine regiunea, l-ar fi capturat fără întârziere, îi veni, deodată, o idee. Era scena unei lecţii de teren, pe care o învăţase pe vremuri, în tabăra de antrenament a Forţelor Speciale Americane, de la San Antonio, Texas. Un fel de luptă cu tancuri, sau „care-pe-care”. Era singura lui şansă…

Malko examină atent locul în care se afla. În stânga era gardul de sârmă de pe coasta dealului, în dreapta, jungla. Panta cobora din ce în ce mai abrupt, acoperită de vegetaţia abundentă. Aparent, fără ieşire. Dar perfectă pentru manevra imaginată de agent!

Se hotărî imediat. Puse maneta de viteze în marşarier şi vira brusc cu spatele, coborând în desiş preţ de vreo zece metri. Crengile dese ale arbuştilor îl acoperiră complet. O ascunzătoare ideală. Nu putea să vadă ce se petrece în susul drumului, dar o „fereastră” în frunzişul pădurii îi permitea să observe punctul de coborâre în adânc: creasta văii.

Calculul era următorul: Toyota urmăritorilor va ajunge peste câteva secunde în acelaşi loc; văzând coborâşul din faţă, vor pune frână pentru a opri; în acel moment, Malko va ţâşni din desiş cu maşina, ca să-i ciocnească din spate pe atacatori. Ca bilele la jocul de croquet sau biliard. Maşina din faţă va fi forţată să se ducă înainte… în abis.

N-au fost secunde, ci minute. Bill şi băieţii săi se opriseră, probabil, de mai multe ori pe drum, ca să verifice dacă jeep-ul nu se strecurase pe undeva. Într-un târziu, se auzi uruitul de motor apropiindu-se. Ei erau!

66

Cum Cooper-ul se afla coborât în pantă, cu spatele spre prăpastie, trebuia forţă multă şi alegerea exactă a fracţiunii de secundă pentru asalt. Dar mai ales, era nevoie de noroc.

Malko puse în a doua direct, ştiind că motorul va reacţiona. Dintr-odată, luminile farurilor de la Toyota apărură din stânga, filtrate prin frunzişul des. Acum, gata! Când maşina urmăritorilor ajunse la marginea povârnişului, Cooper-ul zvâcni înainte ca un taur în arenă. Luminile din, spate ale Toyotei tocmai se aprindeau în faza maximă, dar aveau să se stingă imediat sub şocul intempestiv al maşinii propulsate din desişul junglei.

Lovitura fu năprasnică. Toyota, cu frânele rupte, se prăbuşi la vale ca o piatră din avalanşă. Cât pe-aci să se ia şi Cooper-ul după ea… Malko îl opri cu greu, rămânând cu roţile din faţă pornite la vale, dar cele din spate agăţate pe creasta de pământ. Vedea astfel, în „panoramic”, întregul spectacol, adică mai mult să-l ghicească în întunericul ce se lăsase.

Umbra maşinii lovite coborî fulgerător o sută şi ceva de metri, apoi se răsturnă de două ori, alunecând spre dreapta, direct în prăpastie, unde dispăru. Malko pândea cu sufletul la gură. Ce se întâmplase cu banda lui Bill? Răspunsul veni în clipa următoare. Din fundul prăpastiei, se auzi zgomotul unei explozii şi o flacără luminoasă se ridică deasupra vârfurilor de arbori. Toyota ardea ca o torţă.

Roata norocului se învârtise încă o dată în favoarea agentului.

Capitolul VII

Fascinat şi îngtozit, Malko îşi contempla tăcut opera. Flacăra din fundul văii începea să scadă treptat, pâlpâirile ei se pierdură până la urmă în bezna pădurii. Niciun pericol de incendiu în aceste locuri, unde umiditatea avea întotdeauna câştig de cauză. Involuntar, se gândea la consecinţele manevrei sale sălbatice. Omorâse dintr-odată patru oameni, pe care în fond nici nu-i cunoştea. Doar cu Bill schimbase câteva cuvinte, cu prilejul întâlnirii lor atât de insolite… Fusese semnalul declanşator al dramaticelor întâmplări care aveau să-i urmeze. Probabil că acum zăcea undeva, zdrobit de stânci sau era un cadavru carbonizat în Toyota arsă. Aceeaşi soartă trebuia s-o fi avut şi ceilalţi ocupanţi ai maşinii.

Automat, ca într-o secvenţă de vis, Malko ridică piciorul de pe frână şi porni în marşarier, îndepărtându-se de punctul fatidic al impactului. Braţele îi păreau ca de plumb. Simţea că nu are nici măcar puterea de a întoarce Cooper-ul în direcţia de revenire.

El, Malko, pentru a trăi, a trebuit să curme vieţile altora… O senzaţie de profund dezgust îi năpădise întreaga fiinţă.

Stinse farurile şi coborî să inspecteze puţin maşina. Fusese un erou acest Cooper, nicio zgârietură vizibilă pe bara dublă din faţă, superblindată. Cea care făcuse treabă bună… Urcă din nou la volan, întoarse şi porni spre şosea. Era încă buimăcit de toate cele petrecute. N-avea să-şi aducă aminte niciodată cum a ajuns în parcarea de la *Fisherman’s Cove.* Tot maşinal, ca un robot, închise contactul. Avea şi jeep-ul drept la odihnă, după o zi grea. Luă drumul barului de pe terasă şi în timp ce mergea,

zeci de întrebări îi sfredeleau mintea. Cine trăgea sforile în acest sinistru joc al morţii? De ce a trebuit să fie ucis Mark, într-un mod atât de bestial? Cui îi foloseau toate acestea?

Abia aştepta să vină ziua următoare, să plece pe mare. Dorea să fie departe de Mahe şi de întreaga ţesătură de comploturi sângeroase, chiar dacă la întoarcere îl aşteptau alte teribile încercări. Deodată, realiză că pentru a alunga gândurile negre care-l copleşeau, are nevoie de un antidot mult mai puternic decât paharul de vodcă de la bar. Exista o singură soluţie. Să facă dragoste cu o femeie, să-şi probeze sie, însuşi, că este cu adevărat în viaţă.

*

* *

Inima austriacului bătea tot atât de tare, ca adineauri pe drumul spre Niol. Era a cincea oară că forma la telefon numărul vecinei sale şi nimeni nu răspundea. Nu apucase nici măcar să facă un duş şi corpul său era încă impregnat de sudoarea emoţiilor trăite. Blestemată zi!

În momentul când era să pună definitiv receptorul în furcă, auzi un declic uşor.

— Alo?

Vocea finlandezei mult dorite… Malko simţi un nou val de căldură invadându-i întreg corpul.

— Irja?

— Da. Cine e la telefon?

Aceeaşi siguranţă în rostire, timbrul fermecător, tonic şi stenic. Malko îşi pregăti instantaneu tactica. Să nu depăşească limitele, să rămână cât mai convenţional. Femeile sunt fiinţe orgolioase prin natura lor.

— Sunt eu, vecinul…

— Ah, cum merge? Tocmai intram în casă. Am alergat pentru a vă răspunde la telefon.

Semn bun. Solicitudine în tonul vocii. Deci, se trece la acţiune.

— Voiam să vă invit la cină.

— Astă-seară?

— Astă-seară.

Tensiunea! Tensiunea să nu fie prea mare. Femeile nu îndrăgesc tensiunile. Dar au întotdeauna voinţă. Şi magnetism.

Malko simţi că strânge aşa de tare receptorul, gata-gata să-l spargă. Momentul era de reală tortură.

— Eu… voiam tocmai să mă culc. Sunt atât de trudită şi mâine iarăşi mă scol devreme.

Aceeaşi placă. Să nu cadă în cursă acum, pierzând totul.

— La fel şi eu. Virfân zece minute să vă iau!

Repede, închise telefonul. Se aruncă în pat, aşteptând scurgerea celor două-trei minute decisive. Dacă nu mai sună…

Niciun apel. Prima manşă era câştigată. Aşadar, repede sub duş, savurând deliciul apei calde pe pielea năduşită. Tot atât de repede, două pase cu maşina de ras electrică, after-shave-ul Bogart preferat, picăturile de colonie, cămaşă proaspătă de mătase. Frumoasă-i viaţa! Ieşi la ţanc, sărind peste cei doi metri care-l separau de uşa celalată.

Din nou era divină. Rochie de jerseu bleu aprins, suplă ca o mănuşă, părul negru revărsat pe umeri, ochiî subliniaţi în aceeaşi culoare a rochiei. Efluvii îmbătătoare de Cabochard. Lux, rafinament. Aşa cum îi plăcea lui.

— N-am avut timp să mă fac frumoasă…

Malko zâmbi, cu ochii fixaţi asupra trupului superb ce-l avea în faţă. Fără nicio premeditare, mâna s*şl* dreaptă porni înainte şi se opri pe stofa de jerseu, la înălţimea şoldului.

— Ba eşti foarte frumoasă!

Cealaltă mână coborî şi ea pe coapse, în timp ce începea s-o împingă încet spre interior. Surpriza din ochii femeii dispăru repede, rezistenţa devenea tot mai slabă. Erau deja în cameră. Malko împinse uşa cu piciorul. Irja se apăra. Îi oferise gura, nu şi trupul.

— Opreşte-te…

Moliciune în glasul ei. Şi acest pântec atât de aproape,

lipit de al lui. Mâna stângă lăsă şoldul, urcă spre sâni în mângâieri febrile, apoi coborî din nou.

70

— Malko!

Îl chemă pe nume, semn că intimitatea devine stăpână. Corpul ei începea să freamăte. N-o va lua în picioare, ar fi prea ordinar. O va duce spre patul dublu, desfăcut. Ea va rămâne pe spate, el întins alături.

Mângâierile încep iarăşi de la sâni şi coboară până în josul pântecului. Căută să-l respingă, dar numai pentru o secundă.

— Nu, nu vreau.

Vocea femeii esta calmă, fără urmă de panică.

Malko îşi ascunde obrazul în carnea caldă a umerilor ei, continuând s-o alinte. Încet, înconjoară cu mâinile rotunjimea sânilor, pipăie sfârcurile tari. Irja nu se mai opune, respiraţia ei devine sacadată. Îi simte din nou freamătul întregului trup, ar vrea s-o pătrundă imediat. O întoarce spre el, strângând-o din ce în ce mai tare. O simte pasivă. Femeia colaborează în acelaşi timp. Un braul ţine sub spate, celălalt sprijinit molatec pe umărul lui Malko. În cameră nu se aude decât suflul respiraţiilor lor unite. Nici nu s-au sărutat încă. Îi caută gura, iar când buzele lor se unesc, ea şi le deschide larg. Limba şi-o încolăceşte de a lui, într-o dulce împreunare. Lui Malko parcă i-ar veni să juiseze pe loc, de plăcere.

Încearcă s-o dezbrace, dar ea nu acceptă. Mâinile lui nerăbdătoare coboară din nou în jos, trec pe sub poalele rochiei, se opresc la slip. Irja continuă să-l sărute, îl lasă să ajungă cu degetele la sex, ondulăjidu-şi ritmic bazinul. Malko înţelege că nu mai poate aştepta. Într-o clipă esta deasupra ei, îi trage cu mâna slipul elastic şi o pătrunde imediat.

Curios, din nou ea rămâne parcă absentă, îl încojoară doar cu braţele moi. Înnebunit de acest consens pasiv, el îşi începe violent mişcările înainte, fără niciun menajament. Ejacularea vine neîntârziat. Rămâne inert peste ea câteva clipe, epuizat fizic şi nervos. Când se ridică, Irja are un gest atât de natural, aproape obscen, de a-şi întinde rochia pe coapse, la loc. Îl priveşte nedefinit, sprijinită în braţ.

Cu nedisimulată ironie, întreabă:

— Mergem să cinăm?

71

Malko, decimat de straniul situaţiei, n-are puterea să răspundă decât „da”. În linişte, amândoi se pun la punct. Femeia, după ce şi-a verificat în amănunt ţinuta, îşi piaptănă părul în oglindă, apoi se apropie de uşă şi închide lumina.

În momentul plecării, mai încrucişează o dată privirea cu Malko, punându-i o întrebare răutăcioasă:

— Adevărat, chiar mai vrei să ieşim?

*

* *

Vinul alb demi-sec, adus de peste mări, din Franţa era bine frapat iar tonul cu maioneză acceptabil. Malko îşi goli paharul cu un zâmbet adresat Irjei. Restaurantul rămăsese pustiu la acea oră. O echipă redusă de chelneriţe pândea în colţ plecarea acestor clienţi întârziaţi. Ghitaristul continua conştiincios să cânte în surdină. Ceea ce îl preocupa acum pe agent, era cu totul altceva. Cum să-l contacteze pe Derviş, ca să-l pună la curent cu cele petrecute în această după-amiază?

Odată stinsă ardoarea sexuală, reluase conştiinţa problemele complexe ce-l frământau. Era singur, împotriva unor adversari care n-ar fi ezitat niciun moment ca să-l

ucidă şi beneficiau de complicitatea celor din Seychelles.

Ridică privirea. Finlandeza îl observa cu un aer degajat. Ghitaristul tocmai îşi încheiase melopeea. Irja, profitând de moment, rupse tăcerea:

— Domnul Malko obişnuieşte să se arunce asupra doamnelor pe care le invită la cină, înainte de a fi cinat?

Agentul îi privi gura senzuală. De data aceasta, nu era dispus să suporte ironia.

— Iar doamna Inari face adeseori dragoste fără să participe la ea?

Irja îşi coborî colţurile gurii, într-un soi de grimasă.

— Noi n-am făcut dragoste. În seara asta, am fost doar violată. Eu sunt îndrăgostită de un alt bărbat.

— Atunci, de ce nu m-ai respins?

Ea îşi întoarse privirea undeva, către oceanul din zare, unde se ghicea profilul insulei Silhouette, la distanţă de câteva mile.

72

— Mi-au paralizat toate reflexele. Eram ca sub hipnoză… Totul a fost atât de brutal şi neaşteptat. Nu voiam să cedez, dar mi-era imposibil să scap din strânsoarea braţelor.

Îl privi din nou cu multă curiozitate.

— De ce m-ai dorit atât de mult? Au mai fost bărbaţi care au vrut să mă ia cu forţa, dar niciodată la această intensitate. Aş fi spus că viaţa dumitale depindea de acest eveniment. Dacă asta ţi-e tehnica obişnuită, probabil că îţi reuşeşte. În fond, câteodată femeilor le place să fie forţate.

Malko scutură din cap.

— Nu e nicio tehnică. Am fost astăzi pe punctul de a fi ucis într-un accident de maşină. Înfruntarea morţii mi-a dat dorinţa irezistibilă de a face dragoste. Nu cred că este anormal…

O clipă de tăcere.

— Sper că vei conduce de acum înainte cu mai multă prudenţă. Nu vreau să fiu violată în fiecare zi..

— Poate fi şi altceva decât violul, spuse insinuant Malko.

Finlandeza îl privi cu un surâs dezarmant.

— N-am de gând să mai fac dragoste cu dumneata. Trebuie să îţi găseşti un alt mod de refulare.

Puse mâna pe a lui, cu un gest aproape matern.

— Nu e nimic personal. Sunt convinsă că atunci când nu te afli, să spunem sub presiune, poţi fi un bun amant. Dar am oroare de a mă împărţi cumva. Am un număr de bărbaţi în viaţa mea, niciodată doi dintr-odată.

Se ridică. Ieşiră din restaurant, coborând cele câteva trepte ce duceau la bar. Nu era nici ţipenie de om, numai un ventilator uriaş, în activitate, îşi făcea de lucru. Probabil că mai exista şi vreo chelneriţă adormită pe undeva. Barul dădea direct pe peluza care ducea la malul mării.

— Facem câţiva paşi, împreună? propuse Malko.

Irja zâmbi din nou.

— Eşti un incorigibil romantic… Haide, dacă-mi promiţi că nu mă violezi pe nisip. Am oroare de a face dragoste pe plajă. Nisipul îţi intră peste tot.

— Am jurat, promise Malko, sărutându-i reverenţios mâna.

73

Traversară peluza ca să coboare apoi pe plaja pustie, luminată de un superb clar de lună. După câţiva paşi se aşezară în umbra cocotierilor. Marea era lucie ca o oglindă. Cu poftele acum satisfăcute, Malko avu un uşor reflux de remuşcări. Ştia, s-a comportat ca un animal. Dar, cel puţin aparent, Irja nu-i purta pică. Nisipul era încă destul de cald, după fierbinţeala zilei. Rămaseră acolo un timp, fără să-şi vorbească. Pierdut în propriile gânduri, Malko nu se putea reţine să nu privească din când în când în urmă. Cei

dispăruţi cu Toyota nu erau, desigur, decât simpli executanţi. Alţii manevrau firele. În fiecare moment, riposta putea surveni violentă sau chiar mortală.

— Cum rămâne, ne regăsim mâine dimineaţă pe vas? întrebă el. Vă mai bronzaţi un pic…

Femeia oftă foarte convingător.

— Imposibil mâine. Am de făcut câteva fotografii deosebite pentru reportajul meu. Într-o altă zi, după ce reveniţi…

— Sper, într-adevăr, să revin, mai spuse agentul, ridicându-se de la locul său.

Mână în mână, se întoarseră spre case. În faţa bungalow-ului său, Irja se opri şi îi dădu un scurt sărut.

— Bonsoir.

O sărută încă o dată, ţinând-o strâns lângă el pentru câteva clipe. Ea se eliberă fără bruscheţe şi intră în cameră. Malko făcu acelaşi lucru, intrând la el. Nu-l mai surprinse deloc când auzi în întuneric, foarte distinct, vocea de acum familiară:

— Nu aprindeţi, domnule Linge!

* *

Liniştit, Malko se îndreptă spre pat şi se aşeză.

— Bună seara, spuse tot atât de calm. Îmi pare bine că vă văd. S-au întâmplat destule, după ziua de ieri.

— Sunt la curent. V-au lichidat omul de legătură. Le-a fost frică.

— Cât pe-aci să mă lichideze şi pe mine…

Relată episodul cu Toyota. În tăcere, Dervişul asculta.

— Vor încerca din nou…

— De unde ştiţi?

— Am informatorii mei.

Din nou tăcerea era străpunsă numai de bâzâitul aerului condiţionat.

— Nu asta m-a adus aici, continuă israelianul. Plecaţi mâine pe mare, nu-i aşa? Dimineaţă.

— Exact, confirmă Malko.

— Veţi recupera epava *Laconiei B.* Aceasta, graţie informaţiilor primite de la domul Troy?

Malko puse picor peste picior, agasat.

— Voi încerca să recuperez epava. Dar nu ştiu mai mult decât oricare altul.

După o scurtă pauză, vocea Dervişului pronunţă rece:

— Nu e nevoie să mă minţiţi. Avem destule motive de a crede că sunteţi în posesia unor date exacte asupra amplasamentului navei. Sateliţii americani şi vapoarele din Diego Garda trebuie să fi cules informaţii precise şi poate că un vas de explorare este deja în drum spre Seychelles. N-aţi fost trimis încoace, decât pentru a asigura sprijinul logistic local indispensabil…

Malko scoase un oftat. Era prea mult!

— Ascultaţi, spuse el, nu suntem atât de puternici cum ne-aţi putea crede. Filiera mea nu ştie mai mult decât v-am mărturisit. Sunt în căutarea *Laconiei B,* dar n-am un glob de cristal al vrăjitoarei în care să mă uit.

— Calmaţi-vă, interveni israelianul care se ridicase în acelaşi timp. Voiam doar să spun că guvernul meu este dispus la orice pentru a recupera nava. Am această misiune şi o voi îndeplini. Chiar dacă va fi nevoie să vă elimin. Am ţinut să vă previn încă o dată. Ne revedem mâine seară. Noapte bună. Vă rog, rămâneţi pe loc, până ies din cameră.

Malko rămase imobil. Auzi uşa cu geam deschizându-se, apoi zări silueta intrusului lunecând afară. Pe urmă, se făcu tăcere deplină. Se ridică, aprinse lumina. Câte evenimente, pentru o singură zi…

75

Blocă uşa şi se pregăti de culcare, cu dorinţa fermă de a

nu fi deranjat de nimeni până a doua zi dimineaţa. Mai ales de poliţia locală. Închizând ochii, văzu iarăşi Toyota prăbuşită pe stânci. Dacă Dervişul ar fi bănuit fragilitatea mijloacelor de care dispune!

Singura sa speranţă era, aşadar, Brownie Cassan, cârmaciul de pe *Koala.*

Capitolul VIII

— Vedeţi, acolo este farul Mamelelor. Noaptea trebuie lăsat la tribord şi se merge direct spre celălalt, la Denis. Este singu ra soluţie pentru a scăpa fără vreo ciocnire.

Malko privi cele două stânci gemene, numite Mamele, din faţa marii insule Praslin. *Koala* naviga cu 11 noduri, direcţia cap 015. Sfatul venea de la Brownie Cassan. Avea ochii acoperiţi de ochelari fumurii, era bărbos ca totdeauna şi ţinea bara.

Atmosfera era calmă. Agentul stătea pe o banchetă, iar Rhonda îşi făcuse de lucru în cabine. Malko respira cu nesaţ aerul proaspăt şi uşor călduţ, cu obrazul oferit soarelui. De pe flying-deck, puntea superioară, abia dacă se auzea uruitul celor două motoare Diesel. Ai fi putut crede că eşti pe un vas cu pânze. Insula Mahe începea să se piardă în depărtare, cu întregul ei plafon de nori. De îndată ce treceai de capul nord, marea începea să „mişte” câte puţin. Deşi în noiembrie era sfârşitul vânturilor alizee.

— Lată delfinii! strigă Rhonda de pe puntea de jos.

Siluetele negricioase, aerodinamice şi lucitoare, zburdau în jurul navei. O gloată întreagă de delfini. Brownie privi şi el, amuzat.

— Ştiaţi că niciodată un delfin nu va muşca din momeala undiţei? E de-a dreptul fantastic…

Peştii se jucară un timp, apoi dispărură. Brusc, Brownie trase de manetele de gaz şi *Koala* îşi încetini cursul. Malko se ridică, surprins.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, mai dăm şi noi la undiţă pe aici. De obicei e mult peşte, lămuri australianul. După aceea, pornim spre Bird.

77

— Cum, zise Malko, păi eu n-am venit aici ca să prind peşte! Numai pe *Laconia* vreau s-o pescuiesc. Credeam că la ora asta ne vom apropia de insula Denis, după câte îmi spuneai.

Cassan dădu din cap, trase o duşcă din berea Beck’s deja deschisă şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Malko nu-şi putu reţine un zâmbet interior, văzând că acesta are ochelarii legaţi cu un fir de nylon pe după gât, probabil ca să nu-i piardă în mare.

— Să nu ne grăbim de pomană, bombăni cârmaciul, nu ştii niciodată când te va ajuta norocul! Uneori te învârteşti zile întregi până găseşti ceva. Aşa că n-avem de ce să nu pescuim un pic. La prânz vom fi la Bird, oricum.

Malko începu să-şi piardă răbdarea.

— Păi, cu indicaţiile de pe harta dumitale, eram sigur că mergem direct la coralierii unde ar fi putut eşua *Laconia.* Cum altfel?

— Ei, continuă să mormăie australianul, avem destul timp. Mai ales că mâine nu putem ieşi împreună. Atunci când am discutat, uitasem să vă spun că aveam un angajament anterior şi nu-l mai pot amâna.

Agentul rămase perplex. Ce s-o fi schimbat în atitudinea angajatului său? Păruse atât de interesat să recupereze epava, iar acum… Hotărât lucru, aliaţii lui Willard Troy nu erau de cea mai bună calitate.

Koala, impasibilă, îşi continua cursul pe marea liniştită, părând să împărtăşească total dispoziţia marinarului.

După o scurtă răbufnire interioară, Malko se decise să nu contreze direct intenţiile lui Brownie. Se întinse pe banchetă, prefăcându-se că moţăie. Un sfert de oră mai

târziu, când realmente aţipise în căldura soarelui, un zgomot de mulinetă, care îşi derula firul, îl trezi din toropeală. Se ridică în picoare. Peştele scăpase norocos, dar altceva îi atrase dintr-odată atenţia. În faţa ambarcaţiunii apăruse silueta înaltă a unui vas cu pânze. Mult mai rapidă, nava lui Brownie Cassan trebuia să-l depăşească uşor.

Malko luă binoclul. De aproape, aspectul velierului era, mai curând, dezolant. Coca verzuie, roasă de rugină, pânzele de pe

catarg îngălbenite şi murdare. Un negru, singurul pe punte, ţinea bara.

— Uite, asta este *Kenyen,* anunţă Brownie. Sunt doi tipi din Mombăsa, care se vântură pe-aici de câteva zile. Vor să ajungă în Mozambic, să încarce vreo patru tone de fildeş. Cu rabla lor nu vor reuşi niciodată… E putredă toată.

Velierul dispăru rapid la proră. Profitând de destinderea survenită, Malko socoti oportun să reia discuţia.

— Aş vrea să mai văd o dată harta arhipelagului.

— E-n regulă, spuse australianul.

Întoarse capul şi strigă:

— Rhonda, vino să-mi ţii locul!

Claia de păr roşu buclat se zări imediat pe punte. De când plecaseră, femeia nu mai purta sutienul şi pieptul bogat i se vedea distinct sub bluză. Sâni nu mai puţin fabuloşi ca cei ai Irjei… Slipul minuscul abia îi acoperea şalele, bine cabrate.

Îi spuse lui Malko înainte de a se instala la bară:

— Dacă vă e foame sau sete, îmi spuneţi.

— Lasă asta! i-o reteză scurt Cassan.

De dimineaţă, de când se sculase, o trata ca pe un câine. Agentul asista docil la acest scenariu, preferând să nu intervină.

Îl urmă pe australian, coborând scara spre careul de comandă. În faţa cutiei scorojite a emiţătorului radio, o hartă stătea întinsă. Malko avu o tresărire: nu era cea pe care o văzuse prima oară, cea cu adnotările făcute în creion. Pe bucata de hârtie din faţa lui nu exista nicio menţiune. Brownie Cassan îşi bătea joc de el!

— Pe aici sunt adâncimi de patruzeci şi de şaizeci de metri, spuse acesta punându-şi degetul arătător pe un punct situat între insulele Bird şi Denis. Aproape de cea dintâi este un fund de mare ridicat, altele două sunt la nord de Denis şi unul mai mic la sud-est. Numai că trebuie să le găseşti… Dai peste ele mai mult întâmplător, atâta cât te lasă vântul şi curenţii.

Arătătorul lui Brownie atinse nordul, dincolo de cele două insule.

— Vedeţi, pe aici adâncimea coboară imediat: 153, 165, 243, 245, 315 şi pe urmă se ajunge la 500 sau 600 de metri. Mai încolo începe marea „groapă” de 6000 de metri.

Malko se aplecă să vadă mai bine zonele alburii de pe hartă, încercuite cu linii punctate, deci nesigure.

— Şi chiar nu putem şti exact unde se găsesc?

Australianul emise nişte sunete între râs şi mormăit şi arătă inscripţia de pe colţul mapei: „Harta 2948. Atenţiune, în zona situată la est de meridianul 552 35’ trebuie luate în considerare corecturi posibile, regiunea nu este încă suficient explorată.”

— Aţi văzut? rosti triumfător marinarul. Şi nu-i o hartă veche, este ediţia 1986.

Agentul înţelese că nu se putea scoate nimic de la el.

— Cine v-a contactat pentru mâine? îl întrebă dintr-odată. Nu-i prea frumos că mă lăsaţi deoparte…

— Dar nu-i deloc vina mea, protestă Brownie cu vocea sa

tărăgănată. N-am putut refuza. Sunt cei de la SPUP şi dacă nu-i servesc, ar fi în stare să-mi retragă autorizaţia de navigare.

Era clar. Explicaţia furnizată de australian îi dădu senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare. Abia dacă auzi din nou ţârâitul mulinetei.

— Zzzz…

Firul se derula rapid, dând semnalul că orice discuţie trebuie curmată.

— Gata! îl avem. Este un ton mare…

Strigătul lui Brownie mobiliză întreg echipajul *Koalei.* Începea o lungă luptă.

*

* *

Preţ de vreo 45 de minute, Malko participă activ la capturarea monstrului marin, cu sadică înverşunare, dorind parcă să uite de toate necazurile. În gândurile sale lăsase ca epava să-şi doarmă mai departe somnul pe un fund de mare.

Tonul fu tras din răsputeri pe punte, omorât cu ciocanul de lemn şi aruncat în ladă. Rhonda urma să-l transforme în prânz regesc, dar mai întâi anunţă cu veselie în glas:

— Acum meritătm câte o bere, nu-i aşa?

Coborî grăbită pe culoar şi deschise frigiderul. Malko trebuia să-şi schimbe maieul pătat de sângele peştelui răpus.

Trecând pe lângă Rhonda, aplecată după cutiile de bere, îşi lipi involuntar genunchiul de crupa ei. Locul era îngust, în plus tangajul vasului îi legăna involuntar. Dar roşcata nu păru deloc incomodată de această atingere. Se ridică, întinzându-i berea:

— Mersi, spuse Malko. Mai ţineţi-o puţin până mă schimb.

Când ieşi din cabină, paharul aburit îl aştepta pe măsuţa

din careu. Femeia începuse deja să frece puntea, făcând să dispară pata mare de sânge.

Privi încă o dată în jur. Într-un colţ stătea sulul gros de hărţi, puse una într-alta. Malko se apropie ca să le parcurgă repede. Nici acolo nu era aceea văzută la prima vizită. Cassan o închisese, probabil, bine undeva. De sus, Rhonda îl observa.

— Vă interesează navigaţia?

— Un pic.

Puse la loc sulul şi urcă pe punte, alături de ea. Un pescăruş trecu în zbor pe deasupra, cu strigătul său ascuţit. Fata întinse braţul spre mare.

— Acolo este Bird Island, se vede bine.

Malko zări la orizont o limbă de pământ străjuită de cocotieri. Insula din poveşti…

În timp ce tânăra scotea tonul din cutie pentru a-l tranşa, agentul privea absent în zare, gândindu-se cum ar putea recupera, totuşi, preţioasa hartă. Îl scoase din meditaţii un stol uriaş de păsări, cu fâlfâitul de aripi şi strigătele lor. Se ridicaseră de pe insula de care *Koala* se apropiase pe nesimţite. Nu mai erau departe de ţărm.

— Ancora! strigă Brownie de la cârmă.

Imediat, Rhonda lăsă tonul şi alergă spre proră pentru a elibera masiva ancoră prinsă cu lanţul. O ridică aparent cu uşurinţă, pentru a o arunca peste bord. Dar, parcă era un făcut; o scăpă din mâini şi aceasta se prăbuşi pe punte, cu zgomot. Urletul lui Cassan îl făcu pe Malko să tresară.

— *Stupid broad!1*

Australianul se repezi pe puntea din faţă, apucă ancora şi o aruncă în apă. Privi furios urmele lăsate în pardoseala punţii şi văzu că nu erau mici. O palmă grea răsună pe obrazul fetei şi o făcu să dea înapoi, până în marginea bordajului, gata să alunece în gol. Niciun protest, nimic nu

se auzi din gura ei. Puterea obişnuinţei…

— Acum trebuie să repar totul cu mâna mea, mai bombăni Brownie şi incidentul fu închis.

Între timp, uruitul strident al lanţului ancorei se oprise. *Koala* rămânea fixată la vreo cincizeci de metri de o plajă strălucitor de albă, străjuită de falanga cocotierilor, până la rădăcina cărora ajungeau valurile cele mai mari. Peisaj aproape ireal de frumos.

Brownie Cassan tăie alimentarea motoarelor, ceea ce urcă şi mai mult diapazonul corului de păsări, care zburau în stoluri dese.

— Va trebui să înotăm până la mal, atenţionă cârmaciul. Nu ne putem apropia mai mult, din cauza recifelor de corali. Cu grijă, sunt rechini!

Malko plonjă imediat. Contactul cu apa, pe pielea sa încinsă şi plină de sare, îi dădu o senzaţie delicioasă. Înota pe spate, trecând peste crestele unor corali ieşiţi din mare. Ajuns pe plajă, trebui s-o traverseze în salturi mari, atât de fierbinte era nisipul fin şi alb ca sarea pisată. Se aruncă sub umbra frunzelor uriaşe, ca să-şi poată relua suflul. Pe vas, Brownie şi Rhonda discutau agitat, se vede că o nouă controversă survenise. Ca să nu asiste la încă vreo palmă usturătoare, austriacul întoarse spatele către mare şi porni pe o cărare ce ducea cotit în interiorul insulei.

O privelişte neobişnuită îl opri pentru un moment, căci o stâncă sau un muşuroi de pământ se afla în plină mişcare… Nu era aşa ceva, ci pur şi simplu o ţestoasă uriaşă, cântărind cam două sute de kilograme!

Puţin mai departe, descoperi o poiană însorită, cu câteva bungalow-uri şi o terasă îmbietoare. O voce îl strigă: 1

1. Proasta proastelor!

— Hei, cine eşti?

Din desiş, apăruse un tânăr bărbos, slăbănog şi foarte

bronzat, care-l privea cu sprâncenele încruntate interogativ.

— Şi mata? replică Malko.

— Eu sunt proprietarul insulei, spuse bărbosul pe un ton emfatic.

— Iar eu sunt de pe *Koala,* adăugă agentul tot atât de autori: tar. Am venit să beau un pahar.

Celălalt se calmă pe dată.

— Aşa, sunteţi cu Brownie! Fiţi binevenit, nu ştiam de unde aţi apărut.

Corul păsărilor devenea exasperant, acoperindu-le cuvintele.

— Poftiţi la bar…

Intrară pe portiţa localului în aer liber, decorat cu uriaşi peşti uscaţi, de toate formele. Înăuntru erau mese de bambus şi scaune împletite din răchită. O chelneriţă bosumflată veni să ia comanda.

— Un Perrier cu gheaţă, ceru Malko.

Reperase în dosul tejghelei o frumoasă colecţie de sticle. Nu lipseau Moet el Chandon, Ballantine’s, JB şi altele. Civilizaţia nu era departe. Patronul se apropie din nou de vizitator.

— Aţi venit să pescuiţi?

— Nu tocmai, mărturisi. Sunt agent de asigurări şi caut epava unui cargo care a a naufragiat nu demult prin aceste locuri, *Laconia B.*

— Da, da confirmă bărbosul, este cel eşuat acum cincisprezece zile, la nord de Denis. Nu-l veţi găsi, însă, aici. Trebuia să vă ghideze Brownie. Cunoaşte fundul oceanului ca pe propriul său buzunar. Trece des pe la noi, ca să-şi ducă ocazionalii clienţii la pescuit, în zona insulei Denis. Sunt 40 de mile până acolo.

— Este sigur că vasul s-a scufundat în apropiere de Denis? întrebă interesat Malko.

Interlocutorul său întinse mâna spre cutia unui radio vechi, aşezat pe o masă, aproape de tejgheaua barului.

— Am recepţionat personal semnalele SOS. Stau de obicei pe frecvenţa 2182, acolo de unde vin mesajele de salvare. Spuneau că au trecut la tribord de farul de la Denis, înainte de a se ciocni cu o stâncă nesemnalată în hărţi. S-au scufundat, aşadar, la nord de far. Este ruta obişnuită a navelor care merg spre Socotra.

— Înţeleg, spuse Malko, terminându-şi băutura. Vom pleca la Denis.

— Să vă întoarceţi tot pe la noi. Acolo nu-i decât faruJ şi ţărmul pustiu. Nicio posibilitate de cazare.

Agentul se grăbi să ajungă, din nou, pe *Koala.* Străbătu în salt plaja încinsă ca un cuptor, răcorindu-se în apa prea puţin rece. Trase iarăşi un crawl dorsal, întinzând bine muşchii braţelor, fără să se sinchisească de rechini. Noroc că nu-l reperaseră…

Brownie Cassan sorbea pe punte din coniacul Gaston de Lagrange adus de Malko, pentru a mai schimbă monotonia berilor. Se scutură de stropii de apă şi veni lângă australian.

— Ei, vă place la Bird Island? încercă să-l ironizeze acesta.

— Nu e rău, rosti apăsat Malko, dar preferam insula Denis. Acolo trebuie să fi eşuat *Laconia.* Mi-a spus-o proprietarul insulei, care a recepţionat SOS-ul.

— Aşa… Dar nu cred să fie la Denis, se burzului Brownie. În plus de asta, sunt 40 de mile până acolo şi încă 50 ca să ne întoarcem la Mahe. Şapte sau opt ore pe mare. N-avem astăzi timp. Oricum, trebuie să fiu până la şapte seara înapoi în port, fiindcă vine un mecanic să vadă ce are Diesel-ul din stânga.

N-avea nimic. Motorul suna perfect normal… înţelese că nimeni nu-l va convinge pe Brownie să ia direcţia stabilită. Reprimându-şi furia, îşi confecţionă un ton conciliant.

— Foarte bine. Ne întoarcem, pescuind.

— Gata, pornim! se grăbi cârmaciul. Rhonda, urcă ancora!

În timp ce perechea făcea pregătirile, Malko se instală în scaunul central de pescuit. Reîncepu să calculeze. Soluţia la problema lui se găsea pe *Koala,* dar nu-l putea manevra pe versatilul navigator. Acestuia îi era teamă de ceva. Deci, mai întâi

va ocoli obstacolul. Mai exact, va găsi harta cu adnotările precise ale fundului mări. Cu poziţia unde probabil că se scufundase *Laconia B.* După aceea, va vedea…

Un plan se asambla treptat în mintea lui. Să utilizeze elementele de care dispunea, aşa puţine, câte erau. În acele clipe îşi dorea numai ca peştii să nu se înghesuie înspre undiţele aruncate la pupă. Doar că, aşa cum ştia prea bine, peştele trage mai ales în orele după-amiezii. Atunci când este cel mai cald…

*

* *

O bruscă senzaţie de răcoare îl făcu pe Malko să se trezească din toropeală. Nava tocmai trecea în dreptul unei insule mari, care acoperise soarele spre asfinţit. Mai multe lumini străluceau pe mal. Recunoscu insula Praslin. Aşadar, nu mai erau departe de Mahe. Se ridică pentru a veni lângă Brownie.

— Ehei, aţi tras un somn bun! exclamă foarte jovial australianul.

Rhonda era jos, harnică precum furnica. Şi noaptea trebuia să aibă grijă de averea stăpânului.

Când începură să se vadă şi luminile din Mahe, cârmaciul puse întrebarea:

— Unde coborâţi, la Yacht Club sau la *Fisherman's*?

— Am lăsat maşina la Yacht, răspunse Malko.

Brownie Cassan stătea în faţa agentului, observându-l cu

ochii săi mici şi maronii. Desigur, îşi aştepta suta de lire.

De pe *Koala,* fusese coborâtă micuţa barcă pneumatică. Agentul, schimbat şi îmbrăcat, scotocea prin buzunare şi scoase o exclamaţie de regret, cu un aer total nevinovat.

— Al naibii, mi-am uitat portofelul acasă. Trebuie să veniţi cu mine. Bem şi un pahar. Plătesc eu…

Australianul refuză nemulţumit:

— Nu pot, aştept mecanicul pentru motor. Să meargă Rhonda. Se va întoarce cu autobuzul.

— E-n regulă, conveni agentul.

Tânăra femeie coborî să se îmbrace. O bluză decolorată şi un şort pus peste slipul de baie, erau hainele de stradă. Ba chiar şi o pereche de sandale de cauciuc, care fuseseră, cândva, roşii. Brownie se apropie de ea şi-i şopti ceva ce Malko nu putu să audă.

Coborâră în barcă şi femeia o pilotă până la borna de acostare. La fel de tăcută, se urcă în Cooper-ul încins de căldura zilei.

În momentul în care Malko vira spre Bademier Avenue, un sunet insolit îl făcu sărşi întoarcă privirea.

Rhonda plângea cu hohote.

Capitolul IX

Agentul puse frâna imediat şi trase pe dreapta. Tânăra australiancă îşi continua hohotele de plâns, ghemuită pe scaunul maşinii. Simţindu-se observată, încercă să se stăpânească şi spuse cu o voce întretăiată de lacrimi:

— Oh, vă rog să mă scuzaţi, sunt disperată… în unele momente, simt că nu mai pot suporta. Brownie e atât de brutal. Dacă aţi şti ce-a putut să-mi zică acum, înainte de a pleca.

Malko puse mâna pe genunchiul ei gol.

— Am văzut şi eu cum se poartă. Ce-a mai zis?

— Mi-e ruşine. A spus să vă cer nişte bani în plus, pentru repararea punţii.

Îi adresă un zâmbet de încurajare.

— Ei, atunci înseamnă că nu sunteţi prea grăbită. Vă invit la restaurantul hotelului, să luăm masa. Asta o să vă mai schimbe gândurile.

Rhonda aruncă o privire dezolată către şortul ei ponosit.

— Dar nu pot merge aşa! Şi nici n-am de ce să mă întorc pe navă, ca să mă schimb. N-am ce îmbrăca, măcar o rochie. Nimic nu-mi cumpără…

— Nu-i o problemă, se rezolvă… adăugă Malko, mereu zâmbitor. Luăm pe drum tot ce ne trebuie.

Porni Cooper-ul şi puţin mai departe viră spre centru, oprind la Victoria House, unde se aflau magazine de lux. Cu greu, reuşi s-o convingă pe Rhonda să coboare. Era timiditatea însăşi. Dar, decepţie… Elegantele shopuri închideau toate la 17,30. Ca în Marea Britanie.

— Parcă există prin preajmă un bazar indian, îşi aminti Malko, aici, pe undeva.

87

Porniră din nou. Bazarul se afla la câţiva paşi, chiar alături de sediul PSUP. Asistară la plecarea unei camionete pline cu membri de partid, toţi înarmaţi cu Kalaşnikov-uri. Se duceau la un exerciţiu de noapte „anti-terorist”. Indianul îi primi pe cei doi cu braţele deschise. Avea, într-adevăr, de toate. Malko o forţă pe tânără să-şi ia două rochii, una neagră, decoltată, de seară, pantofi şi produse de cosmetică. După cumpărături, reluară drumul spre Beauvallon.

Aproape comic, Rhonda strângea la piept pachetul cu lucruri, de parcă avea în el aur. Abia ajunşi în bungalow-ul lui Malko, femeia se şi repezi la baie, închizând bine uşa după ea.

*

* *

Uşa băii se deschise, pentru a face loc unei femei de nerecunoscut. Sânii bogaţi păreau să ţâşnească afară din decolteul rochiei negre. Pantofii cu toc alungeau şi mai mult gambele suple. Coama de păr roşu, pieptănat cu grijă, îi dădea o aureolă de foc.

— Eşti superbă, Rhonda… declară sincer Malko. Cu adevărat, ar trebui să revii la civilizaţie.

Mai era un amănunt. Agentul se apropie prevenitor de ea şi îi scoase uşor ochelarii. O aduse apoi în faţa oglinzii şi întrebă:

— Ei, cum ţi se pare?

Rhonda avu un surâs ruşinat şi copilăros, dublat de o privire încântată.

— Fără ochelari văd totul ca prin ceaţă, mărturisi ea.

— Nu face nimic, te voi ghida eu… Hai la cină!

Australianca se încruntă din nou.

— Dar nu trebuie să ajung prea târziu înapoi.

— N-avea grijă, o linişti el. Îţi dau banii pe care i-a cerut şi n-o să mai zică nimic.

Restaurantul de la *Fisherman'n Cove* era, ca de obicei la oră târzie, aproape pustiu. Turiştii mâncau economicos pe la casele lor.

— E sinistru aici, spuse Malko. N-avem unde merge în altă parte?

Rhonda ezită câteva clipe.

— Mai e *Pénélope,* la Beauvallon. Au şi carne, se pare.

— Să mergem atunci, la *Pénélope*!

Urcară în jeep. Malko mână încet, pentru ca Rhonda să nu-şi deranjeze coafura. *Pénélope*, un fel de terasă la marginea plajei, avea tot felul de decoraţii din bambus şi împletituri. Chelneriţa, surprinzător, era o femeie albă. Le aduse cartea de meniuri şi vinuri, împreună cu câte un

Martini Bianco, oferit de patronul localului. Rhonda nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de bucurie.

— În sfârşit, mănânc şi eu friptură. Brownie nu-mi dă decât peşte, ca să facem economie. M-am săturat…

Comanda luată, reîncepu cu mărturisirile:

— Nu trebuia să plec din Australia. Dar el îmi povestea că, aici, o voi duce ca în vis. Cum eu mă cam plictiseam… Mi-a plăcut întotdeauna marea. N-am ştiut, însă, că voi ajunge să muncesc pe *Koala* ca o slugă de rând şi fără un ban pentru mine. Nici cu ce să mă îmbrac, n-am.

Femeia părea să ignore că sclavia fusese desfiinţată cu un secol şi ceva în urmă… Malko îi turnă un pahar din aşa-zisul Bordeaux, de fapt un vin algerian pritocit de localnici.

— Hai să uităm de toate necazurile, astă-seară…

Abia termină fraza, că pe terasă intrară trei persoane.

Raşid Mounir, cu torsul mulat într-o cămaşă roz-bonbon, alături de o frumoasă brună şi… Stupoare! însuşi Bill, responsabilul SPUS, pe care-l credea mort, de-a binelea. Scăpase ca prin minune din accident, plonjând din Toyota în prăpastie, înainte ca aceasta să facă explozie. Aşa cum avea să afle Malko mai târziu.

Micuţul, dar tenacele activist de partid remarcă imediat perechea de la masă. Ochii săi plini de răutate se opriră asupra agentului. Era limpede. Departe de a fi încheiată, lupta trebuia să continue. Când noii vizitatori s-au aşezat şi ei, Rhonda şopti cu teamă în glas:

— Ştiţi cine-i ăla mic? Chiar omul care a închiriat *Koala* pentru mâine. Era şi cu celălalt individ, când au urcat pe vas.

Malko încercă să schiţeze un zâmbet. Inutil de a intra în panică…

— În seara aceasta nu mă ocup de niciun fel de probleme, repetă el cu hotărâre.

Implicarea lui Bill în toată afacerea, dovedea un lucru. Anume, că nu activează numai sub ordinele oficialităţilor guvernamentale. Altfel l-ar fi urmărit direct pe Malko, imediat după „accidentul” Toyotei. Era, deci, într-o acţiune pe cont propriu. Ce prostie, că nu au rămas la *Fisherman’s Cove...*

Rhondei, însă, nu-i mai păsa de Bill. La al treilea pahar din falsul Bordeux, trase un suspin adânc:

— Ce mult e de când n-am mai fost într-un restaurant!

Sosirea fripturilor îi mări şi mai mult entuziasmul. Chiar dacă era vorba de un bivol kenyan, ieşit demult la pensie, deghizat în file cu sos picant...

Stoic, Malko se angajă în confruntarea cu bătrânul ierbivor, tare ca piatra. Încă o dată, avea de ce să regrete vizita sa la *Pénélope.*

*

**

— Sunteţi aşa de gentil cu mine, murmură Rhonda, cu vocea cam îngânată. Aşa de gentil!

Mâna ei se opri pe braţul lui Malko, care i-o luă pentru un sărut reverenţios. Profită de buimăceala femeii, ca să-i pună întrebarea:

— De ce lui Brownie îi este atât de frică de acest Bill?

— Înainte, îi dădea bani ca să obţină permisul de lucru, explică australianca. De când lucrurile s-au mai schimbat pe aici, Bill îl forţează să dea şi informaţii poliţiei. Altfel, ameninţă că-i va confisca vasul.

— Dar ce vor ei să afle? reluă Malko impasibil.

— Să ştie dacă nu sunt vase care transportă arme pentru contrarevoluţionari. Sau dacă a aflat de ceva nemulţumiri la

adresa guvernului. Brownie le închiriază *Koala* pentru o nimica toată. Ca şi mâine. L-au speriat că-şi poate pierde

autorizaţia de navigare.

— Înţeleg, confirmă agentul.

Aşadar, tot vechile procedee… Cassan îi va duce la bancul de corali, unde zăce nava *Laconia B.* După care irakienii n-au decât să scoată la suprafaţă întreaga încărcătură, sub nasul celor de la CIA. Bună treabă… Nici nu se putea altfel.

Malko lăsă iarăşi neatinsă crema caramel, sinonimă calcarului de tencuială. Ceru nota şi plăti. Trecând pe lângă masa lui Raşid Mounir, luă ostentativ pe Rhonda de talie.

— Mergem să dansăm. Ştii un loc, undeva?

— Ar fi bine să ne ducem la *Bubble's Club,* dincolo de Victoria, spuse femeia. Dar nu cred că o să vă placă…

— Cu tine, îmi place oriunde, continuă agentul pe acelaşi ton.

Australianca reprezenta principala lui şansă. Poate, chiar singura.

— Capul mi se cam învârteşte, mărturisi ea, trântindu-se în Cooper. Am băut prea mult!

— Ba nu, insistă el, totul e-n regulă.

Cum întoarse pe drumul spre Victoria, pustiu la acea oră, îşi puse mâna dreaptă pe genunchiul Rhondei şi n-o mai luă de acolo.

*

* *

Mai multă lume se afla la *Bubble's Club,* în semiîntunericul unei săli pline de fum, traversată de fâşiile colorate de lumină şi în ritmul unei orchestre dezlănţuite. Nu era nici mai bine, nici mai rău, ci doar ca în oricare discotecă din lume. Trei chelneriţe, foarte decoltate, aduceau de la barul din spate, băuturile. Malko şi Rhonda se aşezară la o masă străjuită de împletituri din bambus, cu vedere spre scaunele înalte ale barului, ocupate de frumuseţi locale, de închiriat. Femeia se lăsă tot mai adânc sprijinită pe umărul bărbatului care o însoţea.

91

— Dansăm! dădu ea semnalul.

În locul formaţiei zgomotoase, plecată în binecuvântata pauză, se difuzau acum discuri mai puţin demolatoare. Câteva perechi de turişti albi îşi roteau trupurile transpirate pe ringul de dans. Rhonda se lipi strâns de Malko şi ridică ochii tulburi către el.

— Mi-e atât de bine. N-aş mai pleca deloc, de aici. Dar se face târziu…

— Ei, lasă, poate că banii îl vor convinge pe Brownie să mai scoată bătaia din program, spuse Malko împăciuitor.

Australianca nu-l contrazise, lăsându-se purtată de undele rotirilor pe ring.

— Aşa-i, mă simt atât de bine în seara asta…

Fără îndoială, pentru agent sosise momentul de a trece la acţiune.

— Să facem câţiva paşi pe plajă. Mai schimbăm puţin aerul…

Chelneriţele şi vedetele feminine de la bar îi urmăriră îndelung, cu privirile pline de regret. Dispăreau nişte posibili dolari.

Pe nisipul plajei, Rhonda îşi scoase pantofii cu toc.

— Nu vreau să-i stric, spuse ea ca o fetiţă cuminte.

Malko nu prelungi prea mult interludiul plimbării pe jos. O

ghidă astfel, încât să revină curând la Cooper-ul parcat în apropiere.

Urcată pe locul ei, femeia ridică privirea spre stelele mari şi strălucitoare, aşa cum se pot vedea numai pe cerul tropicelor. Desigur, n-avea nicio poftă de a se întoarce pe *Koala.*

Malko începu s-o privească altfel, cu destulă tandreţe. Părea, într-adevăr, atât de fericită…

Fără să rostească vreun cuânt, Rhonda se aruncă spre el,

cu buzele întredeschise, lipindu-le de ale sale într-un sărut pasional. De parcă până atunci numai la asta-i fusese gândul şi se reţinuse din răsputeri. Corpul tinerei se lipi strâns de cel al lui Malko, degetele îi frământau părul şi ceafa. Aproape că-şi pierduse şi el controlul. După episodul nefericit cu finlandeza, în

sfârşit găsise o femeie doritoare. Când mâinile sale îi atinseră sânii prin ţesătura fină a rochiei, ea se cabră ca un căluţ. Rămaseră aşa, strânşi în braţe, tot mai mult excitaţi, uitând cu totul de locul în care se aflau. Femeia îl îmbrăţişa cu atâta frenezie, ca şi cum întreaga ei viaţă depindea numai de aceasta. Era pe jumătate culcată pe scaunul rabatabil al Cooper-ului. El şi-ar fi recâştigat sângele rece, dacă degetele nu descopereau, sub rochia mătăsoasă, goliciunea trupului cald. Rhonda îşi lăsase slipul la baie. Maşinal, în deplină tăcere, o răsturnă pe spate, sprijinind-o de uşa laterală. Parcă înţelegându-i intenţiile, ea desfăcu picioarele, cu dreptul aşezat deasupra volanului. Malko îi ridică rochia, descoperind pântecul şi şoldurile. O pipăi pretutindeni. Adevărată lavă fierbinte…

Australianca aştepta cu nerăbdare împlinirea dorinţelor sale. Dar, tocmai în acel moment, un grup zgomotos ieşi de la *Bubble's* şi observă scena. Imediat, una din fete strigă ceva în limba locală, iar restul echipei izbucni în râs. Rhonda, speriată şi ciufulită, se ridică în grabă, aşezându-şi rochia la loc. Momentul fericit trecuse…

— Scuzaţi-mă, şopti ea cu capul ascuns sub umărul lui. Mi-e atât de ruşine. N-aş fi vrut să mai plec… Numai să dorm în braţele tale, până mâine dimineaţă.

Mai mult bâlbâia cuvintele, încurcând formulele de politeţe. Malko îi trecu protector braţul în jurul umerilor goi, ce mai fremătau încă, parcă în pragul orgasmului. În sinea lui, blestema pe noctambulii care stricaseră deliciul unui act

sexual firesc şi necesar. Gata, acum era cazul să treacă la treabă…

— Rhonda, spuse el după câteva secunde de linişte, îţi fac o propunere. Ai putea să câştigi mulţi bani şi chiar să-l laşi pe Cassan.

Tânăra femeie tresări, înţelegându-i greşit.

— Dau nu vreau deloc… Eu nu sunt de vânzare!

— Nu, desigur, o calmă agenul, nu e vorba să te prostituezi. Ştii bine că lucrez pentru o companie de asigurări. Dacă recuperăm epava, voi primi o răsplată regească. *Laconia B* trebuie să fie undeva, pe un banc coralier, la nord de Denis Poziţia

exactă se află notată pe harta ce mi-a arătat-o Brownie în prima zi. De atunci, însă, şi-a schimbat intenţiile, nu mai vrea să mergem. Motivele sunt clare, alţii îl presează să facă explorarea. Bill şi amicii lui… lată, de aceea, dacă tu mi-ai putea aduce această hartă, sau dacă vei putea s-o copiezi, am fi siguri că vom încasa prima de asigurare. Asta e tot!

Rhonda îl asculta cu sprâncenerile încruntate.

— Nu înţeleg prea bine, spuse ea nedumerită. De ce Bill vrea neapărat să găsească epava? Ce-i trebuie aşa ceva?

— Crede că la bofa sunt obiecte de valoare. Asta îl interesează.

Australianca îl privea oarecum descumpănită, fără prea multă convingere.

— Aş putea câştiga şi eu trei sau patru sute de lire? întrebă copilăreşte.

Malko râse molcom şi o sărută în colţul buzelor.

— Mult mai mult. Îţi garantez eu cincizeci de mii de lire sterline, dacă mă ajuţi să regăsim *Laconia B.*

— Cincizeci de mii…

Nu-i venea să creadă, dar aerul concentrat al lui Malko o convinse definitiv.

— Dar, mă vei proteja? Rămâi cu mine, până când pleci din Mahe?

— Bineînţeles, nu te las. Să ştii, însă, că avem nevoie şi de un alt vas pentru explorare.

— Da, cred că putem rezolva şi asta. Mă gândesc la corabia kenyenilor, veche şi urâtă, dar pluteşte… Au mare nevoie de bani.

— Bun, îi luăm pe kenyeni, stabili Malko. Cu harta, cum ai să faci?

Rhonda îl privi drept în ochi. Îi trecuse toată ameţeala, era perfect lucidă.

— Mă întorc pe *Koala.* Sigur că Brownie este beat la această oră. O fi băut toată seara la Yacht Club. Iau uşor harta, ştiu unde a ascuns-o. Ţi-o aduc şi rămân cu tine.

Totul părea atât de frumos, că lui Malko îi veni să urle de fericire. Rămaşi fără orientare, Bill şi irakienii săi vor pierde timp, chiar dacă dispun de ajutorul australianului.

— Teribil! spuse el. Eşti sigură că toate vor decurge cu bine?

— Absolut, confirmă fata. Îl cunosc prea bine pe Brownie. Chiar dacă s-ar trezi pentru o clipă, îi dau banii şi scap de el.

Malko nu mai stătu pe gânduri şi porni maşina. Traversară toată coasta în tăcere, stopă în faţă la Yacht Club, care era cufundat în întuneric. Scoţând banii din portofel, numără în plus cu cincizeci mai mult decât avea de dat cârmaciului.

— Iată-i, spuse grăbit.

Rhonda luă preţioasele bancnote, ţinându-le strâns în mână.

— Cum vei reveni? întrebă agentul. Dacă în barcă dai

drumul la motor, poate să te audă.

— Voi folosi numai vâslele. Să mă aştepţi tot aici.

Se ridică în vârful picioarelor ca să-i mai dea un sărut tandru. Apoi, fugi spre chei, fără să privească înapoi. O barcă aştepta pe mal. Brownie avusese grijă să asigure întoarcerea sclavei sale cu banii…

Rămas singur, Malko încercă să se destindă puţin. Cu un gând, totuşi, de îngrijorare. Ştia că Rhonda riscă mult în această încercare. Va reuşi oare?

Începu să privească minutarele ceasului Seiko Quartz. Păcătoasă meserie mai avea…

Capitolul X

Lui Brownie Cassan i se păru că aude prin somn, un zgomot care-l trezi brusc. Sări de pe cuşetă, alarmat. Era, probabil, Rhonda. O aşteptase la Yacht Club până aproape de miezul nopjii.

Împărţit între proasta dispoziţie şi o poftă perversă de a face dragoste cu ea, se duse s-o caute. Dar uşa celeilalte cabine era blocată. Numai în slip, cu picioarele goale, se îndreptă spre careul de comandă, chemând-o cu glas răguşit:

— Rhonda!

Se aştepta ca tânăra femeie să răspundă imediat. În loc de asta, zări în penumbră o vagă siluetă, care dădea să fugă pe scară.

Un hoţ! Reuşi să-l prindă pe fugar la marginea punţii şi îi înlănţui picioarele cu ambele mâini. Amândoi se prăbuşiră deodată. În acelaşi moment, recunoscu, surprins, pe Rhonda. Ţinea în mână un rulou de hârtie… Stupefacţia îi paraliză, pentru o clipă, mişcările. De ce oare, fugea aşa?

— Ce te-a apucat, ai înnebunit? se răsti el.

Se ridicară şi Brownie o împinse înapoi în careu, aprinzând lumina. Rhonda se afla înaintea lui, îmbrăcată într-o rochie pe care n-o cunoştea. Ruloul din mâna ei era o

hartă, l-o smulse şi se uită. Văzând despre ce era vorba, simţi un nod în stomac.

Apucă femeia de gât şi o lipi de perete.

— De ce ai luat-o pe asta?

Ea nu răspunse, mută de groază. Brownie Cassan oscila între furie şi teamă. Nu mai era de glumă, toată existenţa sa se afla pusă în joc. Pe Bill nu putea să-l domolească doar cu promisiuni. Iar fără hartă, n-avea cum să-i îndeplinească ordinele.

96

Sub mână simţea, pulsând, arterele de la gât ale Rhondei. Ceea ce îi declanşă instincte sadice. Strânse şi mai tare, strigând:

— Cine ţi-a dat rochia asta, îmi spui?

Cum iarăşi nu primi vreun răspuns, apucă de sus ţesutul mătăsos şi trase cu putere, rupându-l până la brâu. Pe pieptu-i dezgolit, aruncă un scuipat gros.

— Te-ai culcat cu ăla, curvă ce eşti! urmă furios, uitând toate instrucţiunile date victimei sale, la plecarea în oraş cu Malko.

Lăsând rochia, Brownie apucă din un pumnalul şi lipi vârful ascuţit de stomacul femeii.

— Mărturiseşte, cine ţi-a cerut să-i aduci harta asta, altfel te spintec! scrâşni el printre dinţi.

— El, el, recunoscu Rhonda disperată. Lasă-mă, te implor…

Brownie Cassan rămase tăcut, câteva secunde. Îşi dădea seamă de gravitatea celor întâmplate. Dacă ar fi avut somnul mai adânc, a doua zi ar fi fost aruncat în închisoarea din Victoria, sub un pretext oarecare, iar vasul urma să fie confiscat. Toate, din cauza acestei otrepe.

Eliberând-o din strânsoare, îi trase un dos de palmă atât de puternic, încât femeia se prăbuşi la pământ. Începu s-o

lovească pretutindeni, în burtă, peste sâni şi în cap, pe unde nimerea cu picioarele. Rhonda nu scotea niciun strigăt, atât era de îngrozită. Acum, el îi apucă pletele răvăşite şi o trase până la marginea cabinei, unde se aplecă deasupra ei, ameninţând-o cu lama pumnalului:

— Dacă te mai mişti de aici, sau chemi pe cineva, te sugrum îndată.

Se ridică şi, la plecare, îi mai trase o talpă în stomac, atât de tare că Rhondei îi scăpă un geamăt de suferinţă.

Urcă pe punte şi îşi aprinse o ţigară, încercând să se mai calmeze. Da, va trebui să se descotorosească de femeia asta. Îşi va lua alta, poate o indigenă, din parte locului. Până atunci, însă, are nevoie de ea, ca să-i facă treaba şi pilotajul.

Privi în direcţia Yacht Clubului. Celălalt, probabil, trebuia s-o aştepte pe chei. Luă harta de pe jos, o închise în sertar, iar

cheia şi-o aşeză în buzunarul cu fermoar al bluzei de zi. Venise rândul sticlei de coniac Gaston de Lagrange, pe care o duse la gură fără să mai toarne în pahar. Mai era jumătate şi nu se opri decât atunci când ajunse la fund. Căldura alcoolului îi alungă spaimele. Se simţea din nou stăpân pe sine.

Într-un târziu, se întinse iarăşi pe cuşetă, după ce închisese cu grijă toate uşile.

*

* *

Malko mai privi o dată la ceas: o oră şi jumătate de când Rhonda plecase spre *Koala.* Nicio şansă ca ea să mai revină. Nu văzuse, nici n-auzise nimic de pe vas. Regreta că a trimis-o pe biata femeie direct la masacru.

Copleşit de remuşcări şi de tragicul situaţiei, dădu drumul la motor şi Cooper-ul şi demară din faţă de la Yacht Club.

Pe Badamier Avenue mai încercă o dată să vadă nava, în locul în care stătea ancorată. Ce i s-o fi întâmplat roşcatei?

Acum, nu mai exista niciun mijloc direct de a obţine harta. Doar luând cu asalt vasul, ceea ce comporta anumite probleme tehnice…

Traversă în trombă Victoria şi se angajă în panta care ducea la drumul spre Beauvallon. A doua zi, Bill şi oamenii săi îşi vor începe explorările. Din păcate, erau bine ghidaţi de instrucţiunile pe care le aveau.

Opri în parking-ul pustiu de la *Fisherman's Cove* şi se duse la bungalow-ul său. De data aceasta, nimeni nu-l aştepta. Se roti pe loc, deschise uşa cu geam ce ducea la peluză şi ieşi pentru a se destinde puţin. Alături, întregul hotel părea cufundat în somnul de noapte. La nereuşita profesională, se adăuga sentimentul frustrării sexuale. Mai rău decât cu finlandeza, deunăzi.

Încercă să-şi alunge din minte toate cele întâmplate, pentru a se putea concentra asupra problemei sale actuale: cum să-i împiedice pe irakieni să recupereze *Laconia* B?

Singurul care-i putea fi de ajutor, era numai Dervişul. Dar unde să-l caute pe agentul israelian? Ar fi trebuit să aştepte

până ce acesta îl va contacta din nou. Şi putea să fie prea târziu.

Descurajat, se pregătea să reintre în cameră, tocmai când privirile sale se opriră pe uşa vecinei. Iar asta îi dădu ideea. Ce-ar fi să-i facă o vizită nocturnă? în cel mai rău caz, îl va trimite la plimbare. Iar invers, îşi va calma, măcar, dorinţa ardentă de sex. Şi poate că-i va prilejui găsirea unei soluţii.

Se ridică în vârful picioarelor spre fereastra din jumătatea de sus a uşii, la fel ca a sa. Superb! Era deschisă. Băgă

mâna înăuntru, căutând pe pipăite zăvorul yalei, îl găsi şi trase de el. Uşa se deschise, încet. Malko se strecură în cameră, dând la o parte perdelele uşoare, din spatele uşii.

Şocul, care veni fulgerător, aproape că îl culcă la pământ. Fusese asaltat de o fiară. Un braţ musculos îi strângea gâtul, în timp ce celălalt îi apăsa cu forţă trunchiul. Agresorul era gata să-i rupă coloana vertebrală. În aceeaşi clipă, un miros cunoscut de parfum îi învălui nările: Cabochard!

Cu un efort supraomenesc, se eliberă din strânsoare, strigând cu o vocea aproape strangulată:

— Irja! Sunt eu, Malko…

De îndată, braţele care-l sufocau slăbiră presiunea, permiţându-i să-şi reia suflul. Lumina se aprinse. Irja, numai cu un slip alb de nylon pe ea, nepieptănată, cu ochii întunecaţi, îl privea într-un amestec de furie şi curiozitate.

Se mai însenină când Malko, ridicat în picioare, îi spuse pe tonul său familiar:

— Nu cumva ai crezut că vreau din nou să te violez!

Finlandeza îi aruncă o privire suverană.

— Am auzit zgomot. Cum mă pricep un pic la judo… Crezusem că e vreun hoţ.

— Ceea ce ar fi însemnat un hoţ mort, glumi mai departe agentul.

Ea nu păru să fi gustat ironia.

— Dar ce făceai în camera mea, la această oră?

Răspunse şăgalnic, încercând să uite durerea acută de la gât:

— Ghici! Acum, că aproape m-ai lichidat, ar trebui să-mi oferi o compensaţie.

Se apropie de femeie ca să-o îmbrăţişeze. Ea se degajă uşor.

— Nu acum. M-ai speriat prea rău. Dar dacă ţii neapărat, poţi să te culci pe patul de alături. Mâine dimineaţă, poate-mi schimb părerile.

Se culcă la locul ei, fără să-şi scoată slipul. După ce închisese uşa, Malko se strecură în aşternut. Seara fusese bogată în emoţii.

Adormi fără să-şi dea seama, în ciuda durerilor provocate de tratamentul dur, dar perfect justificat, al finlandezei. Ar fi vrut să se scoale devreme pentru a-i aducă un omagiu acestei femei, înainte de a pleca în misiune.

*

* *

O senzaţie de căldură îl făcu pe Malko să se trezească. În secunda următoare, realiza că un suflu de aer cald ajunsese la el, prin uşa întredeschisă. Se ridică încet, cu respiraţia tăiată, ciulind urechile. Ceva îl sesiză în mod deosebit. Respiraţia Irjei, pe patul vecin, nu era cea a unui om care dormea. Şi ea se trezise.

Urmă un scârţâit uşor. Persoana, care crăpase numai un pic uşa, mărea deschiderea. Reflexele profesionale ale lui Malko îi reveniră imediat. Cu grijă, se lăsă să alunece jos din pat şi rămase ghemuit, în penumbră. Ezita s-o alerteze şi pe finlandeză. S-ar fi declanşat o catastrofă. Două umbre traversară rapid pragul. Simţi o strângere în coşul pieptului. Era gata să ţâşnească din ascunzişul său, dar totul se petrecu extrem de repede. Una din siluete alunecă pe lângă el, îndreptându-se spre patul în care dormise. Fulgerător, ridică braţul şi lovi cu sete locul unde trebuia să fie cel căutat. A doua siluetă tocmai se îndrepta către patul finlandezei, când Malko sări în spinarea agresorului său, strigând intempestiv:

— Irja, atenţie!

Strângea torsul negrului. Îi simţea respiraţia gâfâită şi

mirosul acru de sudoare. Simultan, auzi zgomotul a două corpuri prăbuşite şi un urlet de durere. Nu era glasul Irjei…

Omul pe care-l ţinea Malko se zbătea cu furie. Deodată, simţi ca o arsură pe braţ şi-şi eliberă prizonierul. Noroc că ştia poziţia întrerupătorului şi aprinse brusc lumina. Scena ce se oferi privirii era de un suspans dramatic.

În faţa sa, un ins întunecat, mic de statură şi cu nasul turtit, agita o toporişcă în mână. Aşternutul patului spintecat dovedea forţa cu care lovise. Într-o singură clipă, agentul apucă lampa grea de pe masă şi o aruncă în braţul intrusului. Acesta, cu un strigăt ascuţit, scăpă toporişca. Dar imediat, celălalt agresor, tot un negru, numai în slip, se ridică de la locul luptei cu Irja. Se repezi spre el, cu un cuţit imens în mână. De data asta, agentul n-avea la îndemână niciun proiectil. Situaţia era una limită!

Pe punctul de a-şi pierde orice speranţă, Malko zări cu coada ochiului cum Irja sare de pe podea şi plonjează ca o panteră, cu braţele înainte, spre negrul înarmat. Degetele sale, atât de fine, se opriră în ceafa individului, care lăsă din mână cuţitul.

Uluit, Malko putu vedea cum unghiile femeiii pătrund în carne, precum ghearele unei fiare, făcând să ţâşnească un jet de sânge. Negrul căuta să scape, dar nu mai avea altă soluţie decât fuga. Se azvârli spre uşă, stropind cu sânge în jur, urmat pe dată de tovarăşul său, îngrozit ca şi el. Amândoi se făcură nevăzuţi…

Inutil de a porni în urmărirea lor. Malko ştia prea bine că nu sunt tâlhari de rând, ci ucigaşi plătiţi, angajaţi de cineva. Iar acel cineva, nu putea fi decât Raşid Mounir.

La început, simţi regretul că o amestecase pe finlandeză în toată istoria. Cu implicaţii atât de sângeroase!

Irja se prăbuşise pe pat, epuizată. Apropiindu-se de ea, Malko avu o revelaţie. Lacul de pe unghiile femeii se cojise în şocul luptei şi lăsau să se zărească un fel de lamele lucioase. Nu rozul obişnuit al unghiilor… îi luă rapid o mână,

privind cu multă atenţie. Ceea ce descoperi, îl aduse la totală stupefacţie. Toate unghiile erau acoperite cu câte o tijă metalică, grefată în

degete. Deasupra acesteia fusese aplicat un strat gros de ojă, care dădea impresia de perfectă normalitate. Dar, în realitate, finlandeza dispunea de o pereche de gheare ascuţite, capabile să sfâşie complet carnea vreunui adversar. Minunatele mâini ale Irjei erau arme periculoase, mortale chiar. O operaţie „estetică” de mare efect.

Acum, Malko putea să nu regrete prea mult că n-a făcut amor total cu vecina sa. Ar fi riscat spitalizarea…

Revenită în simţiri, Irja îşi dădu seama de cele ce se petreceau. Îşi retrase repede mâinile la piept. Se prefăcea doar că este inconştientă. Încet-încet, jocul de puzzle din mintea lui Malko se asambla în figura finală. Se aplică deasupra obrazului tinerei femei:

— Irja, spune-mi ce înseamnă în limba ebraică: *„Zâ nehedai”*?

Capitolul XI

Finlandeza se hotărî să deschidă ochii. Privirea ei era absolut indescifrabilă. Făcu o grimasă de durere şi gemu, ca şi când n-ar fi auzit întrebarea lui Malko.

— Mă doare… Unde s-au dus? Ce s-a întâmplat?

Tonul ei muribund, contrasta deplin cu forţa de care dăduse dovadă cu câteva clipe în urmă. Agentul se aşeză pe pat, lângă ea.

— Irja, uite ce e… Ştiu, repetă el, că vorbeai ebraica. Ştiu şi cine eşti. Aş vrea să mă conduci spre acela care-şi spune Dervişul. Am mare nevoie să-l văd. Acum…

Femeia se ridică la marginea patului.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Eu nu cunosc limba ebraică. Nu ştiu nici cine este acest Derviş. Pentru ce-mi pui toate

aceste întrebări?

Asta era scenariul. Malko insistă:

— Dar faci amor în ebraică, Irja! Te-am auzit foarte bine, în prima seară. Două cuvinte le-am luat drept finlandeze, „ze nehedar”. Dar mâine pot să verific în dicţionare dacă sunt, într-adevăr, în limba fiilor lui Israel. De asemenea, nu bănuiam că o fotoreporteră este echipată cu gheare de oţel. Fără îndoială, aparţii de Mossad, dragă Irja, indiferent ce nume ai şi care ţi-e „paravanul”. Şi, foarte sigur, ştii şi tu cine sunt eu… Am intrat în contact cu unul dintre agenţii voştri. Am nevoie să-l văd din nou. Desigur, ai avut misiunea să mă supraveghezi. Şi să faci dragoste cu mine. Pe scurt, unde-l pot găsi pe Derviş? Este vorba de o chestiune vitală. Pentru dumneata, de asemenea…

Tânăra femeie asculta în tăcere. Malko îşi dădu seama că, precum orice bun agent, Irja trebuia să evalueze toate datele

problemei. În fine, se sculă, puse pe ea o bluză şi nişte pantaloni de blugi.

— Să mă aştepţi în camera ta, îi spuse.

Ieşiră amândoi şi o văzu îndreptându-se spre parking. Apoi, se auzi un zgomot de motor. Plecase. Malko intră în bungalow-ul său, făcu un duş şi se puse pe citit, ca să treacă mai uşor timpul de aşteptare. O jumătate de oră. O oră. În fine, auzi paşi la uşă şi cineva bătu uşor. Era Irja.

— Mă întorc la şase dimineaţa ca să mergem împreună, îi spuse. Să ne mai şi odihnim puţin…

*

* *

Malko se întinse, cu un căscat. Nu dormise mai mult de trei ore, cu totul. Era o dimineaţă însorită, când porniră la drum. Alături, Irja părea în cea mai bună formă. În schimb, pentru el amintirea nopţii lăsase o persistentă durere de

cap. Încetini, ca să lase liberă traversarea unui gurp de copii ce mergea la şcoală. Pe şosea nu apăruse nici o altă maşină. Se îndreptau spre sud, de partea cealaltă a coastei de la Beauvallon.

— E departe?

— Nu, spuse finlandeza. La următorul intrând de mare.

Patru kilometri fuseseră lăsaţi în urmă. Malko zări, în mijlocul unui golf natural, cam la o sută de metri depărtare de mal, un velier ancorat. Îl recunoscu imediat. Era corabia kenyenilor,] întâlnită în apropiere de Bird Island.

— Aici este, anunţă Irja.

Cum se opri maşina, ea alergă spre ponton, unde aştepta o mică barcă de cauciuc. Urcară amândoi şi tânăra trase de sfoara motorului, făcându-l să demareze. Avea gesturi precise şi energice. Ca de bărbat. Malko privi către corabie. Niciun semn de viaţă la bord. Bărcuţa se lipi încet de piciorul scării care ducea sus. Urcară pe punte, iar femeia dispăru îndată pe uşa ce j ducea la cabine. În clipa următoare, un bărbat se arătă în ace laşi loc şi veni în întâmpinarea celor doi vizitatori.

— Bine aţi venit la bord, domnule Linge.

Recunoscu vocea Dervişului. Carură mare, blond, mustaţă căzută, ochii foarte albaştri, nas proeminent. Luând mâna ce-i fusese întinsă, Malko avu impresia că degetele sale au intrat sub compresor. Atât de tare era strânsoarea.

— Aşezaţi-vă, continuă gazda. Cred că aţi avut motive serioase pentru a acţiona în acest fel.

— Desigur, confirmă agentul.

Foarte succint, relată întâmplările cu harta şi Brownie Cassan. Dervişul asculta, trăgând încet de colţurile mustăţii sale. După ce Malko terminase de povestit, israelianul rosti cu voce măsurată:

— Eram convins şi până acum, că îmi ascundeţi ceva. Aşadar, ce ar trebui să facem?

Agentul se decise să intre direct în problemă.

— Sunteţi singurul care mă poate ajuta. Am putea găsi un mod de a ne înţelege. Dar, mai întâi, trebuie să-l împiedicăm pe Raşid Mounir că găsească *Laconia B.*

Dervişul aprobă din cap.

— Exact, domnule Linge. Dacă nu ştiam că este vorba de o urgenţă, n-aş fi acceptat să veniţi aici. Trebuie să subliniez că nu cunosc cu certitudine dacă guvernele noastre ar coopera în această privinţă şi nu pot să-mi iau niciun astfel de angajament. Mă înţelegeţi? Eu nu hotărăsc decât asupra acţiunilor mele, de aici. Sunt de acord pentru o operaţie comună cu caracter limitat, dar numai atât. După aceasta, fiecare acţionează pe cont propriu. Chiar dacă interesele noastre s-ar dovedi contradictorii, la un moment dat… Dacă nu acceptaţi ideea, puteţi părăsi imediat vasul şi voi face abstracţie de amănuntul că mi-aţi văzut chipul.

— Sunt absolut de acord, spuse Malko.

Dervişul îl fixă atent, dând din nou din cap.

— Bine.

Se întoarse spre pâlnia de comunicare şi chemă scurt:

— Zamir!

Irja apăru imediat în cadrul uşii ce ducea jos.

— Te rog, fă-ne câte o cafea şi spune-i lui Zvi să urce aici.

Femeia dispăru, iar Malko îl întrebă:

— Zamir este numele ei adevărat?

Dervişul avu un zâmbet, abia schiţat.

— Nu. Zamir înseamnă „privighetoare” în ebraică. Este o poreclă. Toţi avem câte una.

Un cap cu chelie apăru în uşă. Posesorul, figură între două vârste, destul de corpolent, ochi cenuşii, pătrunzători

şi o pipă în colţul gurii. Îşi acoperi chelia expusă la soare cu o superbă cască colonială.

— El este Zvi, făcu prezentările Dervişul. Înseamnă „taciturn” în limba noastră

Meritându-şi porecla, bărbatul strânse mâna lui Malko, fără să scoată vreun cuvânt şi se aşeză liniştit pe un sul de frânghii.

În spatele său, agentul remarcă o întretăiere de fire subţire, dispuse între corzile ce legau cele trei catarge. Evident, antene radio. Excelente utilaje, ascunse pe această veche corabie putredă. În minutul de tăcere care urmă, agentul se gândi la insolitul situaţiei. Se afla între ciocan şi nicovală, fiindcă israelienii nu erau copilaşi nevinovaţi, care să se lase cumva manipulaţi. Risca să ajungă să aleagă între două rele, dacă era nevoit să trădeze pe cei de la CIA: un glonţ în cap, sau circumcizia şi azil politic în Israel.

— Lată şi cafelele, anunţă Dervişul, scoţându-l pentru moment din penibilele meditaţii.

Irja-Zamir sosi, aducând un platou cu ceşti şi ibrice. Malko zâmbi, făcându-le tuturor remarca:

— Dacă ştie să şi gătească, înseamnă că este perfectă. Se bate ca un bărbat.

— Zamir este locotenent în armata Tsahal’, spuse apreciativ Dervişul. O femeie excepţională, într-adevăr.

Privirea israelianului o învălui pe tânăra colaboratoare cu o expresie plină de tandreţe. Confirmarea celor bănuite de Malko. Misteriosul amant, el era. Stranie situaţie.

— Cum vom proceda? întrebă, trecând la subiect.

Dervişul sorbi o înghiţitură de cafea fierbinte, înainte de a-i răspunde pe acelaşi ton cumpănit, din totdeauna: 1

1. Tsahal – Forţele Armate ale Statului Israel.

— Ridicăm ancora, prindem din urmă *Koala* şi punem

mâna pe hartă. Pe urmă…

Încheie cu un gest vag şi fatalist.

*

* *

După ce lăsase în jos enormul său binoclu negru, Dervişul anunţă vestea cea bună:

— Ei sunt. L-am văzut!

Înaintea velierului, Malko încercă să distingă un mic punct la orizont, adesea acoperit de ondularea valurilor. Porniseră direct spre Denis, navigând de aproape şase ore. Dar *Koala* era un pic mai rapidă. Trecuse deja de insulă, lăsând-o la dreapta, într-o curbă de 10Q, pe distanţa de aproximativ zece mile, spre nord. Acum se aflau şi ei în dreptul insulei Denis, foarte asemănătoare cu Bird Island. O suprafaţă netedă ca-n palmă, nu mai lungă de doi kilometri, acoperită de cocotieri şi având în jur o barieră de corali.

Dervişul se întoarse şi strigă ceva în ebraică. Docil, un negru solid care ţinea bara, corectă cursul navei cu câteva grade. Un negru vorbind ebraica! Mai era unul care rămăsese jos, sub punte, cu Zvi pe tot parcusul croazierei. Zamir, privighetoarea, îşi făcea cura de soare, doar în slip de baie, ba avusese timp să-şi refacă şi rezerva de ojă pe unghii, ascunzându-şi astfel armele mortale.

— Probabil că ne-au văzut şi ei, remarcă agentul.

Dervişul zâmbi impasibil.

— Marea este a tuturor…

Negrii din echipaj îl intrigau cel mai mult pe oaspete.

— Sunt şi ei din Israel? întrebă agentul.

— Nu, din Uganda, i se răspunse. Avem angajaţi pretutindeni. Aici s-au prezentat drept navigatori kenyeni, în căutare de fildeş. Vorbesc dialectele locale şi, bineînţeles, limba noastră.

Malko şi-l imagină, cu destul umor, pe negrul uriaş de la timonă, citind cu sârg Thora’. Fără îndoială, nu se afla la capătul 1

1. Cele cinci cărţi sfinte ale religiei mozaice, cuprinzând învăţăturile profetului Moise

surprizelor şi ar fi dat, oricât să poată comunica cu Washington-ul. Nu era o situaţie agreablă să te afli în plin ocean Indian, alături de agenţii unei puteri concurente. Chiar dacă, până la un punct, aliată. Încet-încet, pata neagră de la orizont se mărea. Acum, se putea distinge, cu ochiul liber, profilul unui vas care era, desigur, *Koala.* Părea să fi oprit. Zamir se ridicase şi privea cu binoclul. O exclamaţie a tinerei femei, urmată de o frază în ebraicăr îl alarmă pe Derviş. Îi smulse din mâini binoclul şi-l îndreptă spre vas.

— Au coborât o bgrcă la apă, anunţă el. Cu echipament de scufundare!

Tocmai de ce se temuse Malko… Israelianul coborî în grabă; spre interiorul corabiei. Câteva minute mai târziu, în locul său apăru Zvi-Taciturnul. Trăgea mereu din pipă, de parcă ar fi fost la o partidă de pescuit, avea un şort prea lung pe el şi o bluză decolorată. În mâini ţinea un enorm toc cilindric din piele, pe care-l depuse cu grijă pe podeaua punţii. Cu mişcări meticu-l loase, navigatorul desfăcu tocul, scoţând la iveală o carabină de calibru mare, un Marlin 444 Sporter. Fascinat, agentul continua să-l urmărească. Ai fi zis că avea în faţă un vânător plecat la safari. Dar un safari cu ţinte umane. Taciturnul îşi scoase un săculeţ şi luă din el patru cartuşe. Suficient pentru a tăia în două cel mai rezistent rinocer. Cu aceleaşi gesturi calme, le introduse în încărcătorul armei. Era pregătit. Dervişul reveni pe punte şi duse la ochi binoclul său 8 x 56 Bushnell. O jumătate de milă aproximativ îi separa acum de *Koala* şi barca era coborâtă la suprafaţa mării.

Tacticos, Zvi mai scoase, învelită într-o piele de căprioară, o lunetă groasă Zeiss Variabil. Montă pe carabină acest nou

agregat. Nu-l privise nici măcar o singură dată pe Malko, în tot acest timp. Într-un târziu, se adresă Irjei:

— Ce are de gând să facă?

Femeia îi aruncă o privire perfect neutră.

— Nu e treaba dumitale. JMoi acţionăm conform ordinelor primite de la centru.

În faţa expresiei reprobatoare a lui Malko, îi luă braţul. Ochiiţ tinerei erau reci şi impenetrabili.

— Nu juca teatru! Doar ştii prea bine că suntem în război…

Şi, ostentativ, se depărtă de el. Îi lăsase pe braţ urma discretă a cinci gheare de oţel.

Velierul reduse viteza. Taciturnul îşi fixă carabina pe o deschizătură în bordaj, îngenunchie şi rămase ca pietrificat. Malko abia îşi ţinea respiraţia. Se auzea numai clipocitul valurilor şi un uşor zumzet de motor. Pânzele celor trei catarge erau numai de faţadă. Distanţa dintre cele două nave continua să se micşoreze. Acum se distingeau net două siluete în barcă. Dar pe *Koala*, nici ţipenie de om. Puntea era pustie, deşi australianul trebuia să fie la bord, gândi Malko. Nici Rhonda nu se vedea. Ce s-o fi întâmplat cu biata femeie?

— Nu vă temeţi, se auzi deodată vocea Dervişului în spatele său. N-o să tragem asupra lor decât dacă cei din barcă vor interveni. De altfel, nu cred că aici este locul bun pentru scufundări. Sonda noastră ne indică şaizeci de metri.

— Şi care vă este planul? reveni la obiect Malko.

— Să urcăm la bord, răspunse laconic bărbatul. Şi să luăm harta.

Velierul se apropiase de urmăriţi la numai cincizeci de metri, aflat la rândul său la un sfert de milă distanţă de barca cu cei doi ocupanţi. În continuare, nu se vedea nicio mişcare pe punte.

La timonă, negrul uriaş îşi făcea treaba mai departe. Celălalt aduse nişte frânghii prevăzute la capăt cu câte o cange de metal. Cursul velierului fusese bine calculat. Acum, ajunsese la numai câţiva paşi de *Koala* şi, pe nesimţite, se lipi de coca albă a acesteia, la babord. O primă frânghie fu aruncată la marginea bordajului şi cangea se prinse de balustradă cu un zgomot metalic. Urmă a doua şi negrul care la manevra trase cu putere, astfel că cele două nave se apropiară bord la bord. Noroc că marea era relativ calmă. Dervişul încălecă peste balustradă şi păşi pe punte. La fel făcu şi Malko, în urma sa. Erau neînarmaţi, dar Irja-Zamir îi acoperea cu o mitralieră Uzi sub braţ, de pe cealaltă punte. Israelianul împinse cu piciorul uşa careului din interior. Nici acolo nu se afla nimeni. Curios, însă, dulapul cu hărţi era larg deschis.

— Puteţi identifica pe cea de care avem nevoie? i se adresă lui Malko.

— Da.

Ceva îi spunea, totuşi, că harta nu mai era acolo. Deodată, la auzul unui zgomot din afară, israelianul se repezi sus, pe punte. Rămas singur, agentul se convinse imediat că preţiosul document lipsea din dulap. Se apropie de uşa cabinei din faţă. Era închisă cu cheia. Brusc, un miros de ars îl alarmă.

— Atenţie! Au pus foc pe undeva! strigă Malko.

Dervişul coborî în fpgă. Încercă zadarnic să spargă uşa cu umărul. Atunci, agentului îi veni o idee: cabina avea o pâlnie de comunicare cu suprafaţa punţii. Alergă sus şi se apropie de aceasta. Când era la doi paşi de ea, un cap păros se ivi dinăuntru. Brownie Cassan!

Australianul tocmai ieşea în patru labe şi-l zări pe Malko. Apucă în mâini o cange aflată pe punte şi se ridică în picioare. Ciocnirea dintre cei doi se anunţa inegală. Cu

picioarele desfăcute, ca un luptător de catch, agentul aştepta asaltul. Lovitura nu întârzie, dar un burse tangaj al vasului făcu astfel încât ţinta vie să se deplaseze. Agentul scăpă ca prin minune, lovitura trecu la milimetri pe lângă el. Punct ratat! Lipit de peretele cabinei, îşi reluă echilibrul. Dar acelaşi lucru îl făcu şi agresorul, care porni din nou la atac. Ţintea acum direct spre gâtul lui Malko.

Capitolul XII

Vârful de fier porni din nou la atac. Fulgerător, Malko evită lovitura cu un plonjon acrobatic, în lateral. Furios, Brownie Cassan ridică din nou cangea. Dar în aceeaşi clipă, Dervişul apăru pe punte. De dincolo, Irja-Zamir striga ceva în ebraică. Nu putea să tragă, deoarece toţi trei erau prea aproape unul de celălalt.

Cassan nu ezită. De această dată, schimbând ţinta, aruncă vârful cangei spre israelian, nimerindu-l în plin. Dinţii ascuţiţi de metal se înfipseră sub umărul Dervişului, ieşind prin spate. Urlând de durere, acesta căută să-şi tragă afară cangea, dar Cassan se repezi asupra lui. Cu reflexele redobândite, Malko, cu un nou salt ca de rugbyst, îi făcu australianului un violent placaj, apucându-i amândouă picioarele. Între ei începu o luptă pe viaţă şi pe moarte. Brownie nu mai avea arma rămasă în corpul Dervişului. În schimb, Malko reuşi să apuce de pe jos un cap de lanţ greu, iar cu acesta îi aplică o lovitură adversarului său, chiar în creştetul capului. Cassan căzu şi rămase imobil, sângerând din abundenţă.

Zamir se ivi pe punte cu mitraliera în mâini. O lăsă de-o parte, însă, când îşi văzu amantul prăbuşit, alb la faţă ca varul. Din umăr, sub claviculă, sângele curgea şiroaie. Cu dexteritate şi infinite precauţii, reuşi să-i extragă vârful cangei. Bărbatul, cu dinţii strânşi, suporta stoic durerea. Din marginea cămăşii, femeia improviză un pansament şi legă strâns rana.

Uitaseră cu toţii de Brownie Cassan. Când Malko îşi întoarse privirea spre locul unde acesta trebuia să fi rămas, avu o nouă surpriză. Omul dispăruse… Irja făcu turul bordajului navei, cu arma ridicată. Nimeni, nicăieri.

111

Misterul fu dezlegat tot de comandantul expediţiei. Dervişul, ridicat cu greu de pe locul unde zăcuse, întoarse mâna spre orizont.

— Iată-l! A scăpat, fugind. Înoată spre barcă.

Malko zări departe, în mare, un punct negru care se deplasa în direcţia bărcii. Aceasta pornise în întâmpinarea lui.

— Trebuie să-l prindem! ordonă Dervişul. Pregătiţi imediat vasul.

În timp ce negrii şi Zvi făceau cele necesare, agentul coborî repede în interiorul *Koalei.* Cu o rangă de fier forţă uşa cabinei. Primul lucru pe care-l zări fu Rhonda, legată fedeleş pe una din cuşete. Pe jos, resturile carbonizate ale unor hârtii. Fără îndoială, harta mult căutată arsese…

Se grăbi s-o dezlege pe fată. Aceasta încerca să-i zâmbească, dar întreaga sa figură era tumefiată. Arăta ca o minge de fotbal, atunci când începe să se dezumfle. Rochia era sfâşiată, aşa că nu putea ascunde vânătăile care o acopereau peste tot, urmare a loviturilor primite. Ridică spre Malko o privire îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Brownie?

— L-am domolit, o linişti el. Totul va fi bine.

Rhonda se aşeză pe marginea cuşetei şi începu să plângă cu capul în mâini.

— Doamne, gemu ea. Mi-a fost aşa de frică. Brownie mi-a spus că o să mă ucidă şi apoi o să mă arunce în mare. Era ca turbat…

— L-ai spus adevărul?

— Da, murmură epuizată.

— Bine. Acum odihneşte-te, o sfătui Malko. Mă dus sus, să văd ce se petrece.

Ajuns pe punte, luă binoclul şi privi în direcţia fugarilor. Barca plecase înspre coasta insulei Denis şi se depărta vizibil. Dar, un element nou apăruse în peisajul marin. Silueta unui alt vas, venind dinspre nord. Binoclul îi arătă tot mai distinct că ocupanţii erau nişte negri, care navigau probabil, înapoi spre insulă. *Koala* urma să facă în curând joncţiunea.

Pornită în urmărirea lor, corabia israelienilor mai avea cel puţin trei sute de metri distanţă. Totul devenea limpede.

Agentul coborî în în careu, căutându-şi colaboratorii.

— Este inutil a-l mai urmări pe Cassan, spuse Malko. Au întâlnit în mare o altă navă.

Dervişul trase o înjurătură şi-i ordonă femeii:

— Zamir, du-te şi vezi dacă n-au aici echipamente de scufundare.

— Sunt două, în cabina din faţă, se grăbi să-l lămurească Malko.

Ştia oricum că israelienii le-ar fi găsit.

— Foarte bine, zise Dervişul. Irja va plonja încercând să verifice dacă n-au găsit cumva locul epavei. În orice moment poate să apară un vârf de stâncă pe care aparatul de sondaj nu l-a reperat.

Zamir adusese costumul de scafandru şi începu să se echipeze rapid, cu o viteză de execuţie care demonstra o practică îndelungată. Malko realizase implicaţiile problemei. Dacă israelienii reperează *Laconia B* în aceste ape, situaţia sa devenea extrem de precară. Ca şi cea a Rhondei.

Privea atent cum locotenent Zamir îşi încheia echiparea: labele de cauciuc, masca, bidonul de oxigen, mănuşile, lampa de adâncime şi pumnalul. Încălecă balustrada, gata să plonjeze pe spate, direct în mare.

Zgomotul impactului cu apa îi păru agentului că avea un sunet sinistru.

*

* *

Ceasul brăţară îi arătă lui Malko un sfert de oră de când Irja-Zamir se scufundase în apa cu luciri de smarald a mării. Soarele ardea la o intensitate infernală. Nava negrilor, care încercase a-i culege pe fugarii de pe *Koala,* dispăruse la orizont.

Dervişul rămânea întins în careu, părând mai liniştit acum, după şocul suferit. Reîntoarsă după cursa inutilă, corabia cu trei catarge venise să se alăture din nou *Koalei,* aşteptând parcă

viitoarele dispoziţii. Deodată, apa începu să clocotească la câţiva metri de cele două nave aliniate.

O pată neagră apăru la suprafaţă şi începu să se apropie, cu mişcări viguroase: era Zamir. Cei doi negri săriră s-o ajute să urce la bord. Părea epuizată şi respira cu greu. Rezerva de oxigen din bidon se terminase, când încă se afla sub apă. Dervişul o interogă în ebraică. Deşi nu pricepea o iotă, Malko îşi dădea seama de cele ce spunea locotenentul Zamir, judecând numai după figura comandantului. Era furios şi decepţionat.

Malko ar fi vrut să ştie până la ce adâncime coborâse Irja, dar întrebă simplu:

— A găsit ceva?

Bărbatul întoarse către el ochii albaştri şi reci.

— Nu.

— Fundul mării e departe?

De data asta, răspunse Zamir:

— Nu mult. Între douăzeci şi treizeci de metri. Multă rocă de corali. După aceea, coboară brusc şi nu se mai vede nimic.

Începu să scoată de pe ea echipamentul de scafandru şi rămase doar în slip. Superb animal de pradă…

Coborî la cuşete să caute apă minerală şi o bău cu înghiţituri mari. Dervişul se adresă lui Malko:

— Mă întreb de ce au plonjat tocmai aici?

— N-am nici cea mai mică idee, mărturisi agentul. Ar fi trebuit să avem harta care a ars. Dar şi cu ea, explorările ar putea dura zile sau săptămâni. Trebuie să existe multe locuri unde coralii sunt la suprafaţă.

— Da, evident, recunoscu israelianul gânditor.

Malko era, totuşi, satisfăcut. Cum Zamir nu găsise nimic, mai aveau un răgaz. Vizibil nehotărât, Dervişul se lăsă ajutat de negri, pentru a trece pe corabie şi dispăru în interior. Probabil, ca să ceară prin radio noi instrucţiuni. Irja se aşezase comod pe punte, în fotoliul de pescuit şi încerca să se odihnească. Malko veni lângă ea şi-i oferi o ţigară din pachetul său de Rothman’s. Ea aprinse una şi trase cu voluptate primul fum în piept.

— Cred că eşti obosită, începu Malko, doar pentru a spune ceva.

Femeia negă, absentă.

— Nu, mai merge, mulţumesc.

Întinse gambele sale lungi, sprijinindu-se pe podea, iar pieptul i se lăsase puţin. Nu atât, însă, încât să-i ascundă frumuseţea liniei sânilor. Malko admira acest corp, numai muşchi. Acum, că o cunoştea pe toate faţetele, îl fascina şi mai mult.

Cu aceste atuuri fizice, Zamir ar fi putut duce o viaţă de lux în orice mare oraş din lume.

— Pentru ce faci această meserie? o întrebă.

Israelianca avu un zâmbet trist.

— Fiindcă ţara mea are nevoie de mine. Şi fiindcă sunt singura care pot rezolva anumite misiuni. Bărbaţii se

dovedesc foarte vulnerabili, atunci când i-ai scos din cochilia lor.

— Nu prea iubeşti bărbaţii, observă el. Cred că ăsta-i adevăratul motiv. Trebuie să fie pasionant să-i manipulezi.

Zamir tăcu o clipă, apoi izbucni în râs.

— Da, e adevărat. Nu-i iubesc. Dar am nevoie de ei, câteodată. Mi-ar plăcea să am un bărbat al meu, foarte frumos, foarte gentil, de care să mă servesc numai când îmi vine cheful. Să fie supus, docil, iubitor…

— Aşa ceva s-ar putea încheia într-un fel foarte dezagreabil. Nu te-ai gândit vreodată?

Zamir dădu din umeri, răspunzând într-o franţuzească oribilă:

— Asta-i viaţa!

— Apropo, zise Malko, ce înseamnă cuvintele „Ze *nehedai” „?*

Femeia îl fixă circumspectă, cu sprâncenele încruntate.

— „E bine”. De ce?

— Doar aşa… se eschivăagentul.

Dervişul reapăru. Chipul său era întunecat. Trecu din nou la bordul vasului. Pansamentul de pe umăr era impregnat de sânge şi paloarea feţei sale ieşea în evidenţă sub lumina puternică a soarelui.

115

— Aduceţi-o încoace pe femeie, îi ceru lui Malko pe un ton neutru.

Zamir coborî şi ea, stând în spatele său. Agentul o zgâlţâi uşor pe Rhonda, pentru a o trezi. Tânăra se sculă speriată.

— Doamne, ce este? gemu, buimăcită.

— Veniţi, trebuie să vorbim, spuse rece locotenentul.

Rhonda se dădu jos de pe cuşetă şi o urmă supusă pe

Zamir. Ceea ce nu-i plăcu deloc lui Malko…

Sus, Dervişul aştepta sprijinit de cutia pentru peşti, fumând o ţigară aprinsă de negri. Întrebă ritos:

— Unde este locul în care *Laconia B* a naufragiat?

Pupilele australiencei se măriră subit. Dar, reuşi să răspun-

dă destul de calm.

— Nu ştiu. Numai Brownie se ocupa de navigaţie.

— Nu-i adevărat, se răsti bărbatul. Eraţi împreună. Trebuie să fii şi dumneata la curent. Doar adesea făceai singură pilotajul.

— Da, nu însă acolo unde erau stânci sau bancuri de nisip, nici măcar la intrarea în porturi. Îi era frică să nu-i stric cumva o elice. Eu mă ocupam mai mult de bucătărie.

— Totuşi, ai văzut hărţile pe care erau însemnate detaliile fundului de mare!

Rhonda negă din nou, cu încăpăţânare.

— Nicidecum. Brownie îmi dădea direcţia de curs strigându-mi de jos, din careu. Altceva n-aveam de unde să ştiu.

Dervişul tăcu, dezarmat. Crezuse că o va intimida pe tânără. Aceasta aştepta, impasibilă, urmarea interogatoriului. Israelianul, agasat, spuse scurt:

— Bine, vom vedea. Dacă ne-ai minţit, vei avea de ce să regreţi.

— N-am minţit, se apără Rhonda.

După un timp, Malko întrebă curios:

— Ce trebuie să facem acum?

— Să-l căutăm din nou pe Brownie Cassan, veni răspunsul, să-l facem să vorbească. Este mai bine să nu ne întoarcem împreună la Mahe.

Deja Zamir îl ajuta să treacă dincolo, pe corabie, unde ajunse sprijinit de umărul ei. Peste puţine minute, negrii desfăceau parâmele legate de *Koala* şi cele două nave se despărţeau.

Malko îi zâmbi prietenos australiencei.

— Du-te să te odihneşti în cabină. Voi pregăti eu plecarea.

— Nu, mă simt mai bine. Am să-ţi spun ceva important. Să ştii că eu făceam adnotările pe hartă, la indicaţiile lui Brownie. Le ştiu pe dinafară…

Malko o privi uluit.

— Atunci, de ce nu le-ai spus adevărul?

Ea se apropie tandră de el.

— Cred că m-am îndrăgostit…

Capitolul XIII

Malko privea corabia verzuie, care se depărta în larg. La rândul ei, *Koala* ondula încet pe valurile ce veneau să se spargă de coca. Pe puntea inferioară, materialele de scufundare lăsate de israelieni se mişcau şi ele în ritmul tangajului. Datorită brizei care bătea intermitent, nu se simţea prea mult arşiţa după-amiezii. Rhonda îi mai zâmbi o dată şi se depărtă de el.

— Trebuie să pun motoarele în funcţiune. Altfel, riscăm să ne prindă refluxul şi putem lovi o stâncă.

— Zici că poţi reconstitui harta aceea, cu precizie? întrebă din nou Malko, încă uimit de şansa ce-i căzuse din senin.

Tânăra femeie înclină din cap, afirmativ.

— Da, fără îndoială. Ţi-am spus, eu am înscris toate datele culese de Brownie cu sonda. De altfel, le cunosc atât de bine, încât aş putea să te duc şi fără hartă la toate bancurile coraliere din zonă.

— Dar, oare de ce s-au oprit ei tocmai aici?

Pe obrazul tumefiat al Rhondei apăru o grimasă cu înţelesuri.

— În cunosc bine pe Brownie, e foarte viclean. Un mic banc este şi aici, pe undeva, dar nu unul periculos. N-a vrut să-i ducă imediat la locul bun. Ca să-şi dea importanţă şi pentru a nu părea totul o treabă uşoară. Nici nu este prea

uşor. Ştii bine şi tu. Bancul coralier la care mă gândesc, cel ce are un vârf stâncos aproape de suprafaţă, este foarte mare. Trebuie explorat cu multă atenţie.

— Cu vasul lui Brownie avem destulă autonomie?

— Sigur că da, preciză australianca. Putem parcuge şi nouă sute de mile. Are permanent o rezervă suplimentară de carbu-

rant, pentru cazul în care lucrurile merg rău la Mahe şi ar fi necesar să se refugieze, de pildă, la Comore.1 Mai greu ne va fi cu scufundările, fiindcă n-a rămas decât un singur tub de oxigen plin. Celelalte ar trebui din nou umplute şi durează câte o oră pentru fiecare. Sunt tuburi-gemene de 4m3. Avem nevoie de ele, dacă vrem să găsim locul.

— Atunci, ne întoarcem la Mahe?

N-ar fi fost soluţia ideală. În acel moment, Malko se simţea ca şi când intrase în pielea unui pirat. Chiar dacă navigau cu discreţie, risca să fie prins şi arestat. Nu erau atât de multe vapoare în portul Victoria, astlel încât *Koala* să treacă neobservată. Din fericire, Rhonda veni cu o rezolvare salvatoare.

— Ba nu, spuse ea. La Denis, au un compresor de oxigen. Ajungem acolo într-o oră. Aş prefera să acostăm ziua, pe lumină. Intrarea în golf este foarte dificilă din cauza recifelor de corali. Proprietarul insulei a tot spus că le va dinamita, dar mereu uită de ele.

— E multă lume acolo?

— Numai un francez cam sonat, care construieşte bungalow-uri şi negrii localnici, culegători de coco-fese, care-ţi cerşesc câteva parale.

— Atunci, plecăm spre Denis! hotărî satisfăcut Malko.

Se grăbea să înceapă explorarea. Irakienii nu vor întârzia nici ei să caute epava *Laconiai B.* Motoarele Cummings porniră simultan şi *Koala* se îndreptă cu viteză sporită către

limba de pământ răsărind din mare, la şapte mile spre sud: Denis Island.

*

* *

— Lată, am ajuns!

Rhonda, la timonă, se îndreptă din spate şi îşi şterse fruntea de sudoare. Intrară în zigzag până în golf, la viteză minimă, printre capetele de corali ce ieşeau la suprafaţa apei sau se aflau imediat dedesubt. Navigând într-un asemenea loc, nu fusese o distracţie. Mai ales că briza din sud-est se băga vicleană în traiectoria navei, încercând s-o devieze din curs. Noroc că

1. Stat în oceanul Indian, format dintr-un arhipelag cu trei insule.

Rhonda manevra *Koala* cu precizie de ceasornicar. Malko privi spre plaja care se întindea cam la o sută de metri în „faţa lor, străjuită de palmieri uriaşi, cu crengile aplecate în jos. În zare, se putea vedea micuţa căciulă metalică a farului, pe turnul alb ce se ridica la zece metri şi ceva de sol. Farul Denis, cel mai frumos din tot arhipelagul… în jurul său, sub verdeaţa de cocotieri, stăteau ascunse câteva barăci de lemn, cu invariabilele acoperişuri de tablă ondulată, marca distinctivă a caselor din Seychelles. Nisipul plajei era de un alb strălucitor, marea verzuie iar cerul acoperit cu turme de nori mici şi bucălaţi. Deja, dinspre mal, se îndrepta către ei o pirogă cu doi negri deşiraţi la vâsle. Malko avu impresia că vede o poză din vechile cărţi de călătorii „pentru copii şi tineret”. De acum un secol…

— Le vom da buteliile de oxigen, spuse Rhonda, ca să înceapă imediat să le încarce. Între timp, noi facem planul explorărilor noastre.

Malko se duse să le ia din cabină. Trei minute mai târziu, piroga era acolo, cu cei doi indigeni veseli şi comici,

încântaţi că primesc vizite.

— *Ça va, bougeois.1*

— *Pti peu2,* răspunse Rhonda în creolă.

Începu discuţia cu negrii, lămurind problema buteliilor. Unul dintre ei urcă repede la bord ca să le preia.

— Le-am promis o ladă cu bere, explică australianca. Ni le vor aduce înapoi pline.

O ladă întreagă cu bere pentru unul din Seychelles valora cam cât un lingou de aur la casele de schimb. Negrii puseră buteliile în pirogă şi vâsliră în ritm alert spre plajă. Vântul scăzuse şi în ceva mai mult de o oră noaptea avea să vină.

— Hai, la lucru! spuse Malko, reconfortat.

Luă sulul de hărţi, cele ale arhipelagului de nord, şi le întinse pe masa joasă din careu.

*

* *

— Trebuie să pornim cap 040 direcţia est, preciză Rhonda. După hartă, bancul de corali s-ar afla la opt mile de aici. În rea-

1. Merge, şefu?

2. Aşa şi aşa…

litate, îl vom găsi la cincisprezece mile, navigând în aceeaşi direcţie. Are forma unui fel de trapez, cu suprafaţa de trei mile pe două. Vezi că e destul de mare? între Denis şi banc avem adâncimi de patruzeci până la şaizeci de metri. Unde începe bancul, fundul urcă de la douăzeci de metri până la trei sau patru metri. Înspre nord, coralii se termină cu o creastă submarină, aproape verticală. Ţine cam o sută de metri.

Malko privi atent harta. Un patrulater de 2×3 mile, aceasta însemna o zonă imensă de explorat. Mai trebuia să ai şi şansă…

— În afară de direcţie, cum îl putem repera?

— Ne ghidează păsările, spuse Rhonda. Sunt multe acolo unde fundul mării începe să se ridice. Ele ştiu că peştii se refugiază printre corali, ca să scape de rechini.

Tânăra îmbrăcase o bluză uzată de marinar şi stătea turceşte pe podea, în faţa măsuţei.

— Vom lucra mult cu aparatul de sondaj, observă Malko.

— Desigur, spuse australianca, dar ştiu să-l manevrez. Depinde şi de cum va merge treaba.

Cu un creion, Rhonda desenă pe hartă reciful coralier la adevăratul său amplasament. Malko îşi dădu seama uşor că acesta se afla foarte aproape de ruta obişnuită a navelor care pleacă din arhipelagul Seychelles spre portul Socotra, la intrarea în marea Roşie. Aşa ar fi navigat şi *Laconia B.*

— Ne va lua mai multe zile, trase concluzia Malko.

Ronda aprobă spusele agentului.

— Da. Putem să nu găsim, însă, nimic. Uneori, curenţii te duc în direcţia greşită. Cel mai bine este să începem sondajul în pătrate mici, de câte un sfert de milă. Aceasta poate să dureze o săptămână, dar avem şansa de a nu rata nimic.

În şapte zile puteau să se petreacă multe lucruri. Malko ridică spre cer o rugăciune mută. Deocamdată, nu era nimic de făcut. Noaptea urma să se lase. Vor începe lucrul a doua zi, dimineaţa.

— Hai să coborâm pe mal! propuse el.

Puteau, astfel, să verifice şi încărcarea buteliilor.

*

* *

Seminţele arbuştilor de pe mal se înfigeau în tălpile picioarelor goale, ca mii de ace ascuţite. Dar, mai greu era să umbli încălţat, pe nisipul moale. Malko o privea admirativ pe Rhonda, care n-avea nicio problemă cu mersul pe jos. Era obişnuită. Liniştea domnea absolută, de departe se

auzeau doar valurile spărgându-se lin, pe meterezele de corali din jurul insulei. Din interior, sq mai adăuga şi un uşor zumzăit de motor. Semn că negrii puseseră compresorul să lucreze.

— Este minunat aici! spuse tânăra, scuturându-se de apa ce se mai scurgea de pe slipul ei lipit de corp.

Brusc, făcu un gest care-l surpinse pe Malko. Înlănţuindu-l cu braţele, îl trânti pe nisip împreună cu ea. Îl atrase tot mai mult, culcată pe spate. Abia acum observă că îşi scosese slipul. Nu întârzie să-i urmeze intenţiile şi o pătrunse.

— Puţin mai încet, se rugă Rhonda, mă doare peste tot.

Precauţiile nu durară decât în primele mişcări. Apoi, ea începu să-şi ridice ritmic bazinul, invitându-l să intre şi mai adânc. Cu gura fierbinte lipită de urechea lui, îi şopti printre gâfâituri sacadate:

— *I wantyou to go deeper and deeped*.1

Osul pubisului ei îl lovea imperios, iar toată această precipitare declanşă plăcerea extremă. Când nu se mai mişcară, Rhonda şopti cu un glas moale:

— Am întotdeauna probleme cu juisarea. Când eram foarte tânără, mama mi-a spus că este un greu păcat…

Se ridică deodată, trăgându-şi repede slipul.

— Hai, să mâncăm ceva!

Malko abia avu timp să-şi îmbrace şortul, când se angajară pe o mică potecă ce ducea în frunzişul întunecat al insulei. Rhonda se rezemase de el, după ce-şi mai curăţă spatele de nisip.

— Ce bine, vom dormi într-un pat adevărat.

1. Vreau să intri mai adânc şi mai adânc!

Era, într-adevăr, o delicioasă recreaţie.

O lampă cu acetilenă lumina pe veranda mare a bungalow-ului, unde îi aşteptau cei doi negri. Le pregătiseră

o cină regească: peşte „à la creole”, orez, bere şi fructe de mango. La piciorul scăriţei care ducea pe terasă, întâlniseră o broască ţestoasă uriaşă.

— Are cam două sute de ani, sublinie Rhonda cu un plus de veselie.

Erau ţestoase, precum şi scolopendre de mărimi variabile, pe pereţi, dar, din fericire, lipseau ţânţarii. Ba găsiră şi un duş, într-o încăpere alăturată. În timp ce se aşezau la masă, negrii anunţară că buteliile sunt gata umplute şi pot fi duse pe *Koala.* Unde ştiau că îi aşteaptă răsplata promisă.

— Vom pleca de cum se face ziuă, spuse Rhonda.

Ochii tinerei femei se închideau de oboseală, deşi era numai ora nouă. Abia întinsă pe patul de rogojină tare, şi adormi. Datorită ventilatoarelor se făcuse destulă răcoare. Malko îşi dorea numai ca scolopendrele, ţestoasele sau vreo altă vieţuitoare să nu-l deranjeze noaptea. Mâine, nicio îndoială, era o altă zi grea.

*

* *

Şi totuşi… Agentul se sculă precipitat, în plin întuneric, ca să identifice zgomotul ce-l trezise din somn. Un avion. Uruitul motorului era uşor perceptibil în liniştea nopţii. Desigur, un avion mic, care se apropia la joasă altitudine. Foarte straniu, nu era decât puţin după miezul nopţii, aşa cum arăta cadranul luminos al ceasului său de mână. Cine ar fi dorit să aterizeze la Denis, tocmai acum? Bineînţeles, nu erau turiştii. Malko, fără s-o trezească pe femeie, ieşi pe terasă. După zgomot, înţelese că aparatul se rotea deasupra insulei, căutând pista de aterizare. Inima începu să-i bată cu putere în piept. Această vizită inopinată, nu-i spunea nimic bun. Intră din nou în bungalow şi o 1

1. Miriapod care trăiește frecvent în zonele calde și umede; uneori mușcătura lui este dureroasă.

chemă încet pe Rhonda, care dormea ca dusă. Cu greu deschise ochii, dar se ridică imediat, alarmată.

— Nu te speria, dar se petrece ceva neobişnuit, spuse Malko.

Australianca părea în continuare buimăcită.

— Ce anume?

— Un avion vrea să aterizeze. Nu este normal, pentru această oră. Dacă apare Cassan, poate chiar arabii…

Rhonda sări din pat şi începu să se echipeze în grabă, fără să mai spună un cuvânt. Ieşiră amândoi afară. Câţiva negri se adunau, ieşiţi şi ei de prin case, cu felinare în mâini, alarmaţi de bâzâitul avionului. Acesta, probabil, continua să se rotească, în căutarea pistei. Când pilotul o va repera, aterizarea nu va fi o problemă.

— Vino, spuse Malko, cred că e mai bine să ne întoarcem pe vas.

Între timp, unul din negrii din seara precedentă se apropiase de Rhonda şi-i şoptea ceva. Tânăra femeie tresări, agitată:

— N-au dus aseară buteliile la bord, le încarcă în barca noastră, abia acum!

Dezastru… Uruitul motorului încetă subit. Avionul aterizase. Aveau de făcut o adevărată cursă contra cronometru.

— Hai pe plajă!, strigă Malko, luând-o înainte.

Rhonda apucă să-i spună în fugă:

— Sper că nu vom fi obligaţi să ridicăm, acum, ancora. Noaptea, cu coralii peste tot, riscăm naufragiul!

Recreaţia mare era de-a binelea terminată!

*

* *

— Repede, repede! implora Rhonda.

Ultima butelie era încărcată în barcă. Imposibil să se urce şi ei, căci s-ar fi scufundat, cu siguranţă. Malko privi cum

barca se-ndepărtează de mal, în întuneric, cu o disperantă încetineală.

— Nu mai avem timp s-o aşteptăm să se întoarcă, spuse Rhonda. Vom merge înot. Hai!

124

Unul din cei doi negri, care rămăsese cu ei, rosti speriat:

— *Atention, curente tare…*

— Nu-i nimic, hotărî tot Rhonda. Alergăm pe plajă contra direcţiei curentului şi intrăm mai departe în apă.

Aşa făcură şi la vreo două sute de metri se opriră.

— Uite, arătă femeia spre întinderea întunecată de apă, înotăm cât putem de drept, iar curentul ne va ajuta să ajungem la *Koala.* Dar, atenţie la rechini!

Plonjară în apa călduţă. Foarte curând, Rhonda se distanţă de el la vreo cincizeci de metri, înainte. Înota într-un stil de crawl minunat. Silueta albă a vasului părea încă departe. Deodată, îi zări distinct capul şi braţele deasupra apei, într-o zonă luminată de lună. Crrac! Un zgomot sec răsună, venind de undeva de pe plajă şi un jet de apă stropi în apropierea tinerei. Se trăgea asupra lor, glonţul armei trecuse de puţin pe lângă ea…

Adevărata vânătoare începea!

Capitolul XIV

Apa în care înota începu să-i pară lui Malko rece ca gheaţa. Nu mai dădea din mâini pentru a nu fi reperat de trăgătorii de pe, plajă. Curentul îl ducea încet mai departe. Crraac! Zgomotul unei a doua împuşcături răsună în noapte. Din poziţia în care se; afla, Malko nu-şi putea da seama dacă Rhonda scăpase sau fusese atinsă. Riscă o ridicare din apă şi privi înainte. Femeia] nu se mai zărea. Înota sub apă sau…

Îşi dădu seama că, acum, curentul îl adusese şi pe el în zona luminată de lună. Aproape imediat, a treia

împuşcătură îi răsună în urechi şi un jet stropi la mai puţin de un metru de capul său. Fusese şi el ochit! Se afundă în apă, rămânând câţi putea suporta demult. Teama de rechini nu-l mai preocupa deloc. Revenit la suprafaţă, adoptă soluţia disperării. Să înoate] către *Koala*, care se afla acum la ceva mai mult de o sută de metri. Poate scapă şi ajunge la vas… A patra detunătură, Tot pentru el… Evident, cealaltă ţintă, Rhonda, dispăruse. Din nou o scufundare şi apoi o revenire. Înota disperat, iar curentul îi era un preţios aliat. Din câteva braţe puternice reuşi să se apropie de *Koala* pe cealaltă parte. Pe cea din larg, o lăsă între el şi plajă. Nu mai putea fi ţintit şi mai erau doar câteva zeci de metri.] Ajunse sub coca albă a vasului, se agăţă de o elice, încercând! să-şi poată recăpăta respiraţia. Urechile îi vuiau şi inima părea că-i va sări din coşul pieptului.

Şi Rhonda? Se apropie puţin de colţul pupei ca să privească întinderea de apă până la mal. Pustiu şi întuneric pretutindeni. Tăcere deplină şi pe plajă. Ceva lunecos îi atinse picioarele şi-l făcu să salte din apă, crezând că e vreun rechin. Parcă sinţea

deja muşcătura dinţilor ascuţiţi în carne, când… Conturul femeii apăru de sub apă şi ea îi şopti:

— Nu te arăta, stai aici!

Tânăra era puţin marcată de efortul depus. O adevărată sirenă, stăpâna apelor. Malko fu atât de bucuros s-o vadă în viaţă, că uită de toate pericolele, trăgătorii şi rechinii, inclusiv. Rhonda, agăţată de paleta cârmei, se lipi de el în picioare.

— Poate cred că ne-au lovit, spuse ea. Rămânem în apă, ascunşi. Dacă am urca la bord şi am porni motoarele, riscăm să tragă din nou.

Avea dreptate. Rămaseră imobili, lipiţi unul de celălalt, în clipocirile uşoare ale valurilor. Pentru Majko, neobişnuit cu

statul vertical în apă, sarcina nu era uşoară. Începu să foarfece încet cu picioarele în adânc, pentru a-şi păstra poziţia. La fel făcu şi Rhonda. Şoldurile ei urcară pe nesimţite spre mijlocul lui şi acesta o înconjură cu unul din braţe. Restul veni de la sine. Îi coborî repede elasticul de la slip şi o pătrunse, ajutat şi de unduirea unui val. Senzaţia era delicioasă, în răcoarea relativă a apei. Malko îşi începu mişcările lent, fără grabă. Apoi împinse mai cu putere. Fu întrerupt de un val mai înalt, care-l despărţi de Rhonda. Reveni energic, găsindu-i imediat deschizătura trupului. Ea scoase un mic strigăt:

— Mai încet, te rog!

Valurile erau, însă, de altă părere şi-l făcură pe Malko să împingă tot mai brutal.

— Aşteaptă, nu mişca aşa tare, mă loveşti, se rugă tânăra, din nou.

Dar, foarte curând, nu se mai plânse. Dimpotrivă. Se lipi mai mult de el, invitându-l să intre adânc. Malko îi şterse cu gura pielea umedă a umărului, într-o pornire voluptuoasă. Reacţia ei veni de îndată:

— *Bite me! Bite me*![1]

Malko îşi înfipse dinţii în carnea proaspătă. Înţelegea acum de ce Rhonda nu se despărţea de fiara, care trebuie să fie Brownie. Ea se cabră atât de violent, că Malko nu-şi mai putu [1]

1. Muşcă-mă! Muşcă-mă!

reţine juisarea. Fusese minunat. Nu se separară, rămânând împreunaţi în apă. După un timp mai lung, femeia se dezlipi în sfârşit, şi-i spuse:

— Cred că au plecat. A trecut mai bine de o jumătate de oră. Să urcăm pe punte.

Fu prima la capătul scării ce ducea sus şi Malko o urmă, docil. Nicio reacţie de pe mal. Aveau o pauză extrem de

preţioasă.

— Vom porni în derivă, fără motor, cât se poate de departe, spuse Rhonda. Altfel, riscăm să fim auziţi. Curentul ne va duce în larg şi fluxul la această oră este ridicat. Voi tăia odgonul ancorei, avem alta de rezervă.

Găsise un cuţit şi se strecură la proră. Malko simţi o uşoară scuturătură a navei. Erau liberi... Femeia reveni lângă el şi rămaseră în aşteptare, privind cum plaja se-ndepărtează înceţi Brusc, valurile loviră mai tare în cocă. Ajunseseră la apă adâncă. Imediat, noua comandantă a navei intră în acţiune. Motoa-l rele Diesel îşi începură uruitul molcom şi *Koala* spinteca valurile tot mai departe de insulă. Scăpaseră cu bine!

— Cel mai bine ar fi să mergem mai întâi la Bird, spuse Rhonda. E mai prudent şi avem nevoie de ceva provizii. În două ore şi jumătate suntem acolo.

În timp ce ea conducea la timonă, Malko se ocupă de aranjatul echipamentului de scufundare, care zăcea pe puntea inferioară. Noaptea era pe sfârşite. Peste puţin timp, aveau să se ivească zorile.

*

* *

Primul se sculă Malko, trezit de tangajul vasului, dar şi de lumina zilei, care se infiltra prin gura pâlniei de ascultare. *Koala* era ancorată în rada de la Bird Island. Ajunseseră la trei noaptea, dar până la găsirea unui loc pentru montarea ancorei de rezervă se făcu patru dimineaţa. Rhonda dormea lângă el, pe cuşeta alăturată, întorcându-i spatele.

Veni aproape şi se lipi de trupul ei cald. Când o pătrunse, ! părea că încă doarme, numai un geamăt uşor şi ondularea

înceată a şoldurilor dovedeau contrariul. Malko se opri o clipă, pentru a simţi mai bine pulsaţia sângelui în membrul

său, întins la maximum. Îşi trecu braţul în jurul taliei partenerei şi se lăsă mânat înainte de tangajul valurilor. La fiecare unduire ieşea aproape complet din ea şi apoi se afunda din nou, în adâncul ei încins. Prelungi cât putu plăcerea extremă, până când un val mai puternic îi declanşă orgasmul. Rhonda, parcă surprinsă, scoase un ţipăt şi se întoarse cu faţa către el, ca să rămână apoi ghemuită în braţele sale.

— Nu e corect, se plânse puţin ruşinată, nu pot să termin şi eu, decât dacă mă mângâi după asta.

— Păi, atunci, mângâie-te, îi spuse Malko.

Femeia îşi coborî amândouă mâinile pe pântec şi după ritmul sporit al mişcărilor sale, Malko înţelese că a ajuns şi la momentul dorit. Se întoarse satisfăcută şi apoi se dezlipi de el cu un gemăt de uşurare. Repede, se ridică de pe cuşetă, dând semnalul:

— Sus, să nu se facă târziu! Pregătesc imediat cafeaua.

Malko o urmări cu privirea, cum se ducea la maşina de gătit din chicinetă. Corp minunat, ţinută majestuoasă… Păcat că un blocaj psihic o împiedica să aibă o viaţă sexuală normală.

Miile de păsări se ridicau la apariţia soarelui. Bird Island dormea încă şi ei erau singurii navigatori care ancoraseră la mal. Cafeaua fu gata în trei minute. Rhonda fredona o melodie, bine dispusă. Când urcă pe covertă alături de Malko, îi spuse deodată:

— Ştii, aş putea să mă îndrăgostesc de tine, dar nu trebuie.

— De ce? întrebă Malko nedumerit.

— Fiindcă aparţinem de două lumi diferite. Tu vei pleca şi nu te voi mai revedea niciodată. Nu mi-ar rămâne decât să mă întorc la Brownie.

— După toate câte ţi-a făcut? se miră agentul, surprins de atâta resemnare.

— E singurul bărbat care mă face să am orgasm,

recunoscu tânăra. Şi apoi, n-am chef să mă întorc în Australia.

După o clipă de tăcere, continuă cu o voce schimbată:

— Dau drumul la motoare. Du-te, te rog, să ridici ancora, j

*

* *

— Ne apropiem! anunţă Rhonda.

Menţinuse strict direcţia spre insula Denis, punctul lor de reper, rămasă la orizont. Aproape cincisprezece mile erau lăsate în urmă şi acum *Koala* ar fi trebuit să fie deasupra bancului de corali mult căutat. Malko privi peste bord, înspre apa verzuie.

— Nu văd până la fund, zise el.

După ce opri motoarele, Rhonda veni să îngenunchieze lângă el. Deschise portiţa aparatului de sondaj şi coborî tija subţire în adâncul apei. Îi arătă cilindrul de hârtie pe care pana stiletului grava linia sa pe gradaţiiile indicând adâncimea în metri.

— Vezi, fiecare gradaţie înseamnă patru metri. A trecut de cinci orizontale, deci sunt douăzeci de metri până la fundul mării. Suntem, aşadar, chiar deasupra bancului.

— În afară de sondă, mai există vreun indiciu? întrebă Malko.

— Da, culoarea apei. Şi păsările.

— Ai văzut vreodată capul de rocă despre care ziceai că iese la suprafaţă?

— Eu, nu. Brownie l-a zărit într-o zi, cu totul întâmplător. Noi trebuie să începem sondajul pe pătrate de câte un sfert de milă. Sunt cincisprezece kilometri pătraţi de explorat.

— Atunci, să începem! hotărî Malko.

Rhonda repuse motoarele în funcţiune, la viteză mică. Timpul era uluitor de frumos şi marea pustie. Noroc că

Brownie Cassan luase suficiente rezerve de motorină la plecarea din Victoria. Vor avea nevoie…

*

* *

— Ne-a mai rămas carburant pentru două zile, anunţă Rhonda de pe covertă. După aceea, trebuie să facem din nou plinul.

Malko nu mai răspunse, atât era de descurajat. A patra zi, după acelaşi scenariu! Plecare din Bird la răsăritul soarelui, trecere pe lângă Denis pentru a lua direcţia, sondajele pe pătrate, întoarcere la Bird, epuizaţi, după asfinţit. N-aveau curaj să ancoreze la Denis, chiar dacă cei ce trăseseră asupra lor nu se mai arătau. La Bird erau, totuşi, în siguranţă. Prea mulţi turişti, ca să fie comis un atac armat. Măcinaţi de efort, în luptă cu soarele torid şi valurile, nu mai apucau să facă nici dragoste.

Echipamentul de scufundare stătea neutilizat, pe puntea inferioară. Malko se simţea cuprins de profundă descurajare. Era în căutare de ceva, fără să aibă un punct de orientare precis. Mai rău decât acul în carul cu fân. Carul acesta uriaş era însuşi oceanul Indian. Începuse chiar să aibă rău de mare. Şi de sute de ori Rhonda se aplecase deasupra acestei blestemate hărţi, pe care o reconstituise metru cu metru. Totuşi, se aflau într-adevăr deasupra bancului de corali. Dar vârful de stâncă pe care-l căutau nu măsura mai mult de câteva zeci de metri. Puteau să cutreiere oceanul în lung şi lat, timp de luni de zile, până îl vor găsi. Sau să nu-l găsească niciodată.

Laconia B putea să zacă undeva, la mai multe mile distanţă de punctul în care sondau, cu alte şase sute de metri de apă deasupra. Malko îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Hai, mai departe!

Ajunsese să cunoască tehnica sondajului ca un inginer de marină. Rhonda porni motoarele vasului.

Cap 380, viteza 1000 ture. Malko continua să citească cifrele indicate de sondă: 16 metri… 12… 10… 8… Acul cobora. Se ajungea la douăzeci de metri, apoi la douăzeci şi opt. Viraj la un sfert de milă, cap 270. Pătratul trebuie parcurs, ca toate celelalte. Cifrele: 20…16…16…16… Un veritabil platou submarin. Şi din nou, cap 0. Reîncepe sondarea pe pătratul următor. La fiecare schimbare de cap, Rhonda adăuga un pic de distanţă pentru a nu nimeri în acelaşi loc. Malko simţea o durere persistentă în spate, ceafa îi ardea, ochii îl usturau. Nu mai observa nici peştii zburători de deasupra apei, nici delfinii jucăuşi sau bancurile de sardine aurii. 16… 12… 12…

— Atenţiune! Văd ceva în faţă, strigă de sus Rhonda.

Malko se ridică iute, abandonând sonda. Deschise larg ochii. Şi el vedea o masă întunecată, ieşind din apă. Inima îi bătu mai tare. Mergeau direct într-acolo. O stâncă. Poate chiar *STÂNCA!* Cu binoclul, Rhonda privea înainte şi trase o înjurătură.

— F… Este o balenă-rechin!

Entuziasmul scăzu brusc. Cu o privire disperată, Malko văzu cum enormul cetaceu face o roată în jurul vasului, înoată magnific, urmat de cortegiul său de peşti mici. Un animal de şase metri lungime… Nu putea decât să reia sondările. Rhonda se lăsă să cadă pe bancheta de plastic, încinsă de soare.

— Nu e posibil, exclamă aproape plângând, n-o să reuşim niciodată!

— Hai, mai avem o zi şi jumătate, încercă s-o tempereze Malko. Pe urmă, ne odihnim.

Oricum, întoarcerea lor la Mahe comporta atâtea probleme, încât era greu de crezut că vor mai putea pleca

din nou. Se întoarse la aparatul de sondaj, mai descurajat ca până acum.

*

* *

Koala înainta la aceeaşi viteză redusă. Brusc, Rhonda mută bara la stânga.

— Ce este? întrebă Malko intrat în alertă.

Tânăra femeie întinse braţul, arătând departe, în mare, nişte puncte albe, abia vizibile cu ochiul liber.

— Trebuie să fie păsări care „pescuiesc” acolo. Nu se ştie niciodată.

Puteau să fie peşti mici la suprafaţă, sau unul mai mare, mort. Sau… Malko rămase cu ochii fixaţi spre păsările care începeau să se vadă distinct. Se apropiau încet de ele. Zece minute se scurseseră, după ceas. La apropierea vasului, stolul de păsări se dispersă imediat. Rămaseră doar valurile. Deodată, Rhonda se aplecă în stânga, peste bord.

— Vezi ceva? întrebă Malko, fără prea mare convingere.

Sonda îi arăta douăzeci şi patru de metri.

— Cred că da, răspunse, dar poate să fie numai un reflex al apei.

Opri motoarele, ca să vină mai aproape. Privea aplecată în adâncul apei, cu mâinile streaşină, ca să se protejeze de soare. Când se ridică, o lucire de triumf îi lumina ochii.

— Priveşte, la stânga!

Malko vedea numai valurile albastre-verzui de deasupra apei. Dar curând, ceva mai din adâncuri, începu să-i apară o umbră lungă şi maronie. Coralii! La doi sau trei metri de suprafaţa apei! Puţin mai departe, spuma albă a valurilor se făcea tot mai deasă: coralii ieşeau aproape deasupra.

— Asta e! strigă Malko surescitat, Iată-i, în sfârşit!

Rhonda se repezise deja la proră, ca să arunce ancora.

Zgomotul îl trezi din reverie; nu-şi mai venea în fire. Coborî şi el de pe covertă. Vasul era în uşoară derivă şi se afla exact deasupra crestei de corali. Femeia îl întâmpină, transfigurată.

— Nu mai credeam, ca să vezi!

Privind umbrele maronii de sub *Koala,* tot mai distincte, Malko îşi imagina un cargou supraîncărcat, cu afund de nouă metri, în plină noapte, lovindu-se de peretele acesta stâncos. Desigur, intrase în plin.

Rhonda aduse de jos o sondă luminoasă, un fel de ghiulea, prinsă la capătul unei frânghii groase, cu o lampă electrică înăuntru.

— O coborâm în apă, spuse ea. Aşa putem repera mai uşor toată creasta.

Malko se duse să ridice ancora, iar Rhonda porni vasul la aceeaşi viteză mică. Cu ajutorul sondei luminoase, delimitară destul de repede conturul întregului banc de corali. Partea sa ridicată se întindea pe o linie mediană de aproximativ trei sute de metri, între est şi vest, când la suprafaţă, când la patru-cinci metri dedesubt. Probabil că epava s-a deschis ca o cutie de conserve la contactul cu acest bastion submarin, ascuţit ca lama unui paloş uriaş. Aşezarea sa coincidea perfect cu ruta presupusă a cargoului. Dar, până în acel moment, nu desco-

periseră încă nicio urmă tangibilă a naufragiului. Totul nu era decât rezultatul unui calcul mintal.

— Continuăm încă puţin, ceru Malko.

Încă o milă fu parcusă, iar sondele lucrau. Fundul începu să coboare: 24… 28… 32… Se opriră.

— Voi plonja aici, spuse Rhonda. Dacă găsesc ceva, vii şi tu după mine.

Malko o privi cum se echipează rapid şi dispare în apă, cu o lampă mare în mână. Aşteptă încrezător timp de un sfert

de oră, apoi nerăbdarea îl cuprinse. Ce făcea? Dacă a atacat-o vreun rechin, n-o va mai revedea niciodată. Şi nici de *Laconia B* nu va mai şti nimic. În sfârşit, un clipocit se auzi deasupra apei şi silueta în cauciuc negru a femeii apăru la suprafaţă. Rhonda îşi scoase masca, răsuflând uşurată, dar n-aducea nicio veste bună.

— Nimic!

— Voi plonja eu, acum, se hotărî înverşunat Malko. Avansează sfertul de milă.

Docilă, Rhonda îşi scoase costumul de scufundare şi urcă la timonă. Malko se duse în cabină pentru a lua un bidon de oxigen plin. Când trecu pe lângă femeie, gata echipat, ea îi întinse un pumnal.

— La-l şi pe ăsta, am văzut acolo un rechin.

Îşi prinse de picior pumnalul şi plonjă cu curaj în apa întunecată. Coborî până la cincisprezece metri într-o secundă, foarte aproape de fund. Încercă să se orienteze. La început, nu vedea decât masa brună a coralilor, care acopereau totul în jur. Apa îi deforma imaginea prin geamul măştii, peştii multicolori mişunau în jurul său. Avea senzaţia că şi el este un animal marin. O luă spre nord, căutând dacă nu sunt urme de impact, pe corali. Nimic. Bidonul de oxigen îi dădea o autonomie de o oră, din care trebuiau scăzute câte zece minute pentru cufundare şi revenire. Când parcursese o jumătate de milă, coborî şi mai mult, cu câţiva metri. Bariera de corali, plină de pete şi găuri, îţi dădea impresia unui peisaj lunar. Pipăi cu degetele şi simţi, prin mănuşi, ascuţişul rocilor ca mii de lame de ras.

Era atât de absorbit cu explorarea, că nici nu observă de la început o umbră lunecând deasupra lui. Un rechin foarte mare, părându-i şi mai uriaş prin refracţia apei. Malko îl văzu cum virează brusc şi se îndreaptă către el, peşte necunoscut pentru monstrul apelor. Apucă pumnalul, în

aşteptarea asaltului iminent. Dar se gândi şi la o stratagemă. Când rechinul era la doi paşi de el, Malko lansă prin mască un jet de aer, care se ridică în sus, într-o jerbă deasă, de bule în spirale. Ceea ce îl sperie pe agresor, care se făcu nevăzut printre corali. Un punct victorios, dar şi conştiinţa că o luptă „corp la corp” cu rechinul l-ar fi putut costa un picior sau braţul. Trecuseră cincizeci de minute, cu revenirea sus însemna că timpul de autonomie va fi epuizat, începu ascensiunea, bătând cu labele de la picioare şi era atent la respiraţia prin mască. O suprapresiune pulmonară poate fi oricând fatală. În sfârşit, ajunse la timp pentru ieşirea la suprafaţă.

Scoţând capul din apă, îşi smulse repede masca şi aspiră cu nesaţ aerul de afară. Apoi rămase câteva secunde imobil pe spate, ca să se odihnească puţin. Privi în jurul său şi, deodată, fu cuprins de o teribilă angoasă. Marea era pustie, iar *Koala* dispăruse!

Capitolul XV

Se simţea ca şi când ar fi primit un pumn, direct în stomac. Se roti pe loc atât de repede, ca să privească zarea, încât înghiţi o bună porţie de apă sărată. Nimic. Nicio navă la orizont…

Îl cuprinse disperarea. Era prea departe de Denis, ca să revină pe insulă înot. Rezistă unei dorinţe furibunde de a-şi smulge perechea de bidoane şi de a le arunca în mare, dorind să scape de greutatea lor, care-i măcina spinarea. Cu energia turbării, mai dădu o lovitură de foarfece din picioare, săltând deasupra apei. De această dată, zări un punct alb în depărtare, la vreo două mile! Malko fusese dus de curent departe, spre est. Întreg arhipelagul Seychâlles era cunoscut pentru forţa fantastică a curenţilor din mare. La Mahe, puteai să fii dus şi înecat doar la trei metri de mal. Se simţea mult prea epuizat pentru a înota toată această distanţă. Dacă vasul ce se zărea era *Koala,* atunci trebuia

să atragă, cumva, atenţia Rhondei. Dar cum? Bineînţeles, să strige era absolut inutil. Încercă să mai iasă pe jumătate din apă şi să-şi agite braţele. După vreo zece asemenea tentative, era stors de puteri, gata să se ducă definitiv la fund. Se reaşeză în poziţia „plută” şi aşteptă. Rhonda, probabil, îl căuta cu binoclul. Dar el nu era decât un punct pierdut printre valuri. Ceva tare şi lunecos îi şterse gamba piciorului stâng şi se retrase, speriat. Întinse mâna ca să verifice dacă piciorul mai era la locul lui. Era, deci nu fusese un rechin, ci vreun alt peşte mare. Punând mâna pe pumnal, îi veni, subit, o idee. Scoase din apă lama lucitoare, întorcând-o spre soare. O oglindă! Şi o minusculă şansă ca Rhonda să zărească razele luminoase ce le reflecta obiectul metalic. Cu răbdare, începu să mişte lama în

mai multe direcţii, trăgând nădejdea că va fi remarcat. După câteva minute, braţul îi obosise într-atât, încât fu nevoit să se oprească. Luă hotărârea extremă. Desfăcu cele două butelii de oxigenşi le aruncă de pe spate. Un lest inutil, în faţa ameninţării morţii.

Continuă să mişte pumnalul în soare. Putea să reziste mai mult timp astfel, dar nu la infinit. Din când în când, se ridica dea- supra apei, ca să se uite la vasul alb, din depărtări. Nicio mişcare… Se opri pentru câteva clipe. Din moment ce nu reuşea cu semnalele luminoase, nu-i rămânea decât alternativa disperată de a porni înot spre *Koala,* dacă ea era, sau la Denis, ceea ce ar fi fost şi mai greu. Ultima tentativă. Se ridică atât cât putu din apă ca să încerce, pentru a suta oară, mişcările cu pumnalul. Ce văzu, într-o străfulgerare, îl paraliză de groază. Vasul plecase… Dar nu în direcţia lui, ci părea că se depărtează.

— Cerule! imploră Malko, cu ochii spre nava care-i prezenta acum pupa.

Speranţele sale se iroseau în vânt… Şi, dintr-odată,

extaz! Vasul se întorsese cu 180 s şi acum îi arăta prora, deci venea către el. Fusese văzut! Iar ca totul să fie la cotă de succes, era, într-adevăr, *Koala...* Când ajunse la câţiva metri de el, abia mai putea să se menţină la suprafaţa apei. Auzi motoarele oprindu-se şi imediat vocea Rhondei care striga cât putea de tare:

— Malko, Malko, vino la scară!

Reuşi să se agaţe epuizat de scândurile de jos ale scării, dar fără ajutorul femeii n-ar mai fi putut ajunge sus. Se prăbuşi pe podeaua punţii, cu genunchii tremurând în spasme, ochii îi erau acoperiţi de o ceaţă verde-violetă iar pielea îmbibată de sare îl ardea peste tot. Rhonda îl şterse cu un cearceaf şi îi dădu o sticlă cu apă minerală, pe care o bău pe nerăsuflate. Şi apoi încă una. Dezbrăcându-l de costumul greu de cauciuc, spuse:

— Sfinte Dumnezeule, n-am mai crezut că te voi revedea. Mă uitam în toate părţile cu binoclul. Ai găsit ceva?

Malko negă printr-o mişcare a capului, incapabil să vorbească. După câteva minute, revenindu-şi, spuse şoptit:

— Nu procedăm corect. Bariera de corali e prea largă. Eu zic să încercăm din nou cu sonda luminoasă. Ce spui?

În loc de răspuns, femeia urcă repede pe covertă şi puse vasul în mişcare. După un arc de cerc parcurs, aproximativ o milă, *Koala* era iarăşi deasupra bancului. Malko fu trezit, din toropeala în care căzuse, de vocea tinerei.

— Am ajuns.

Se ridică şi văzu în faţă sonda luminoasă semnalând fundul de mare aproape.

— Opreşte, ceru Malko. Trebuie să verific ceva.

Intră în careu, aducând harta întregului arhipelag şi nordul Oceanului Indian. Cu creionul notă poziţia crestei de corali pe care o descoperiseră. Pe urmă, trase o linie, pornind de la farul Denis şi până la portul Socotra, în marea

Roşie. Drumul plănuit de *Laconia B.* Primul rezultat. Linia trecea chiar prin mijlocul bancului de corali. Urcă pe covertă, unde Rhonda îl aştepta fumând o ţigară.

— Porneşte cap 020 şi continuă în aceeaşi direcţie până îţi spun eu. Voi urmări şi sonda. Nu mergi prea repede.

— De ce facem aşa?

— Uite de ce. Să admitem că *Laconia B* s-a lovit de creastă, explică Malko. Nu s-a scufundat de îndată, chiar cu coca găurită. Curenţii n-au efect asupra unui vas de 15000 de tone. Deci, a mai mers în direcţia iniţială un timp, târându-se ca un elefant rănit. O asemenea masă supraîncărcată, la viteza de 13 noduri, nu se opreşte uşor. Aşadar, vom reface ruta, până când sonda ne arată că bancul de corali s-a terminat şi fundul coboară. Acolo trebuie să fie epava. Depinde la ce adâncime.

Rhonda îl privi admirativ.

— Genială idee! Să începem!

Malko îngenunchie în faţa sondei şi *Koala* se puse în mişcare, cap 020. La început, sonda se plimba aproape de suprafaţă, apoi cobora în pantă lină. La capătul unei mile, cifrele se stabilizau în jurul a treizeci şi cinci de metri. Malko, părea hipnotizat de cifrele înscrise pe ruloul de sondaj. Sări în sus, pur şi simplu, când linia stiletului coborî brusc: 234… Era semnalul decisiv. Intraseră deasupra abisului.

— Stop! Vino puţin înapoi, comandă Malko. Cap 200.

Malko se aşeză în genunchi lângă aparat, sorbindu-l parcă din priviri! Un minut, două… Acul făcu un salt brusc, în sus.

— Stop!

Rhonda frână atât de violent, că tangajul vasului păru că-l va arunca jos pe Malko. Sonda arăta exact patruzeci de metri.

— Aruncă ancora flotantă, voi plonja aici. Ne aflăm la capătul bancului. Dacă nu găsesc iarăşi nimic, ne întoarcem pe linia de margine şi stopăm la fiecare sfert de milă. E ultima şansă.

Agentul nu se simţea încă pe deplin refăcut, dar ambiţia era împinsă la extrem. Avea un fel de vertije, capul îi vuia. Mai trebuia să fie şi foarte atent la curenţi, lată că apa, ce-i părea acum foarte rece, îi făcu bine. Se limpezise complet, în momentul în care văzu cum pata albă a *Koalei* dispare.

Porni spre adâncuri. Nicio fiinţă vie, peştii dispăruseră. Grădina de corali în care coborâse, avea culori feerice. În jurul său triumfau forme arborescente care se urcau şi coborau, umbre mişcătoare provenite de la lumina lămpii sale, apoi poieni întinse, nivelate parcă de un compresor submarin. Busola fixată la braţul său îi arăta că merge în direcţia bună, spre extremitatea recifului. Fundul rămânea plat, la aproximativ treizeci şi cinci de metri. Un obstacol opac se prezentă subit, în faţa_ lui. Iluzie optică; nu era decât o meduză de dimensiuni uriaşe. Încă douăzeci de metri parcurşi. Obosela începea să-l cuprindă din nou. Plus grija ca timpul de autonomie să nu se epuizeze. Apa se făcuse mult mai rece dintr-odată, însemna că se apropie de marele abis. Ceva lung şi întunecat îi apăru brusc, venind din lateral, ca un imens şarpe de mare. Fundul se ridică puţin şi apa devenise mai clară. Îşi luă curaj şi se apropie de ciudata arătare. Abia la câţiva metri de aceasta, realiză amănuntul că nu poate fi decât un catarg de vas, înălţându-se din străfunduri, ca vârful unei catedrale gotice.

Găsise, la urma urmelor, epava *Laconiei B.*

Capitolul XVI

Din zece braţe, Malko fu deasupra cargoului scufundat. Era un noroc extraordinar că putuse observa unul din catargele sale.

Într-adevăr, *Laconia B* se afla pe ultima treaptă a recifului

coralier, mai jos cu vreo douăzeci de metri. Numai catargele se ridicau la nivelul unde ajunsese Malko. Dacă n-ar fi fost câteva panouri de ascultare smulse, un camion garat pe punte care basculase până la marginea bordajului, lanţuri şi parâme răspândite pe punte, ai fi zis ca vasul este gata să-şi continue cursa. Sub apă, cei o sută patruzeci şi trei de metri lungime erau şi mai impresionanţi.

Aparatul de măsurat adâncimile indica exact patruzeci de metri. Cifra-limită. Malko înotă până la turela din spate. Voia să coboare în interior. Dar, urechile începură să vuiască prea tare. Renunţă. Se duse, totuşi, până la pupa, aplecându-se peste bord ca să vadă acolo scris limpede: *Laconia B Monrovia.* Deci, niciun dubiu.

Trebuia să-şi pregătească revenirea la suprafaţă. Privi încă o dată silueta epavei pentru stabilirea poziţiei. Cargoul se întorsese în cădere, era orientat în direcţia est-vest, cu prora spre vest. Partea din stânga era aproape lipită de treapta stâncoasă, ceea ce nu permitea să se vadă amploarea spărturii din pereţi. Malko calculă că înclinarea sa pe fundul mării trebuia să fie de 15° până la 20°. Partea mai înaltă era îndreptată spre recif. Îi mai rămăseseră cincisprezece minute „utile”. Timpul necesar pentru a mai face o scurtă investigaţie. Coborî pe punte şi merse până la bordajul din stânga. Sub coca vasului, reciful coralier se sfă-

rămase, apăsat de cele 15000 tone şi forma acum un fel de teacă cenuşie de praf mărunt. De dedesubt ţâşni un lion fish ’ de vreo trei metri şi jumătate, speriat de lumina lămpii. Din fericire, dispăru imediat.

Malko ajunse la proră. Ceea ce văzu îl edifică şi îngrozi, în acelaşi timp. Fundul stâncos al mării se întrerupea brusc, de parcă ar fi fost retezat de o secure uriaşă. La mai puţin de zece metri, începea marele abis. Aşadar, *Laconia B* era aşezată pe ultima treaptă a unei scări, ce ducea deasupra

prăpastiei fără fund. Încă vreo câţiva paşi şi n-ar mai fi rămas nicio urmă a naufragiului.

Nebun de fericire, Malko începu lenta sa întoarcere la suprafaţa mării. Când scoase capul din apă, mai avea numai trei minute din rezerva de oxigen. La timp! De această dată, ieşise la mai puţin de trei sute de metri de *Koala.* Înotă fără grabă, pândit pe privirea Rhondei, care-l observase imediat.

— Am găsit-o! strigă el din răsputeri, încă înotând. Este chiar aici, dedesubt.

— Fantastic! strigă, la rândul ei, Rhonda.

Urcă la bord şi o îmbrăţişă. Fără ea, ar mai fi fost şi acum în căutarea locului epavei.

— Trebuie să punem o baliză plutitoare pentru reper, observă agentul.

Tânăra coborî în careu, de unde aduse una din balizele avute la dispoziţie, vopsită în alb şi roşu. O ajută ca s-o arunce în mare, chiar deasupra locului pe care-l indicase. Era vizibilă de la distanţă de cel puţin o milă. Odată euforia calmată, Malko îşi spuse că adevăratele dificultăţi abia acum încep.

Epava *Laconiei B* localizată punea mai multe probleme decât atunci când stătea ascunsă pe fundul oceanului. Trebuia procedat cu multă atenţie. Principalul consta din a găsi modalităţile de a recupera încărcătura de oxid de uraniu, înainte ca aceasta să încapă pe mâinile israelienilor sau, mai rău, a irakienilor. Din fericire, nici un alt vas nu se vedea în jur. Secretul îl 1

1. Peşte-leu. Denumire provenind de la capul aproape rotund şi mustăţile din lire lungi, gălbui; trăieşte în mările tropicale.

ştiau, până acum, doar ei, descoperitorii epavei. Dinspre Denis Island nicio ameninţare; insula rămânea estompată la

orizont spre sud, sub ceaţa ridicată din pricina caniculei.

— Punem cap spre Mahe, decise Malko.

Rhonda îşi reluă postul la timonă şi imediat cele două motoare Cummings porniră. Însoţită de spuma albă de la pupa, *Koala* reîncepu periplul ei prin arhipelag.

Fără îndoială, Malko ştia prea bine că nu poate recupera cele două sute de tone de oxid de uraniu ale *Laconiei B* fără un ajutor substanţial din jartea CIA. Era interesant de cunoscut cum vorprimi vestea, pe care le-o aducea, reprezentanţii organizaţiei. În prezenţa concurenţei israeliano-irakiene, desfăşurările viitoare se anunţau suficient de agitate. Fără a-l mai număra şi pe Brownie Cassan, care va acţiona, desigur, pentru a-şi recupera vasul.

În timp ce soarele se pregătea să apună, începu să calculeze soluţiile posibile. Un nor trecu pe cer şi agentul simţi cum o boare rece îl cuprinde.

— Atenţie! anunţă Malko. Mi se pare că un vas vine spre noi.

Erau în apropiere de Beauvallon, unde *Koala* ar fi urmat să ancoreze. Rhonda luă binoclul şi-l îndreptă în direcţia indicată, apoi îl lăsă jos cu o expresie de îngrijorare.

— Este vedeta poliţiei…

„Gata, începe!” se gândi agentul.

— Poţi s-o laşi în urmă? întrebă el.

Rhonda avu un râs nervos.

— Nicio problemă, ei nu fac mai mult de zece noduri pe oră.

— Atunci, o luăm spre Victoria, spuse Malko. Pe urmă mai vedem.

Bara fu întoarsă în direcţia nord şi *Koala* îşi mări viteza. Vedeta îi urmări un timp, pe urmă plecă înapoi. Din păcate, mai mult ca sigur, avea un radio la bord. În apropiere de intrarea în rada portului, Rhonda reduse motoarele pentru a pătrunde cu viteză mică. Vântul se oprise şi seara era, într-

adevăr, plăcută.

Malko privi spre clădirile portului, pe care le revedea după patru zile petrecute în larg. Prima sa preocupare era să

găsească un telefon, pentru a-l anunţa pe Willard Troy, înainte ca autorităţile din Seychelles să fie sesizate. *Koala* se apropie de chei şi, în sfârşit, acostară. Malko sări dezinvolt pe pământul tare, de care i se făcuse dor. O lăsă pe Rhonda la bord. Telefon se găsea numai la Yacht Club şi distanţa de aproape un kilometru trebuia parcursă pe jos. Îl scuti de aceasta o nouă apariţie, un Mini Austin albastru cu far deasupra, care se apropie intempestiv de locul unde acostaseră. Doi poliţişti, în uniforme bleumarin, coborâră şi se îndreptau spre Malko.

— Domnul Linge?

— Eu sunt, răspunse agentul.

— Am dori să ne însoţiţi până la staţia de poliţie, îl înştiinţă politicos unul dintre noii veniţi. Un inspector al departamentului nostru are să vă pună câteva întrebări.

— În ce problemă?

Poliţistul dădu ostentativ din umeri.

— Nu cunosc, domnule. Ştiu numai că am primit ordin să vă conduc la staţie.

Politeţe extremă, de sorginte britanică, rămasă de la vechea administraţie. Probabil, îşi cereau scuze şi înainte de a-ţi smulge unghiile la interogatoriu. Ce era de făcut? Malko îşi dădu seama că nu putea decât să-i urmeze, orice rezistenţă fiind inutilă.

— Vin imediat, le spuse calm. Să-mi iau paşaportul de pe vas.

— Desigur, domnule.

Poliţiştii urcară în Austin, iar Malko se întoarse la bord. Rhonda îl privea îngirjorată.

— Ce vor ăştia?

— Nu ştiu, dar trebuie să merg cu ei. Vei pleca înapoi la Beauvallon şi ancorezi în faţă la *Fisherman's Cove.* Dacă nu mă întorc în două ore, ia un taxi şi du-te la domnul Willard Jroy. Stă pe şoseaua Misere, lângă staţia de satelit americană. Îi spui tot ce s-a petrecut. Te va ajuta. Rămâi cu bine.

Sări din nou pe chei şi urcă la rândul său în Austinul albastru, care demară imediat. Direcţia, drept spre Victoria.

*

* *

Malko aştepta de zece minute într-un mic birou gol, până ce uşa se deschise şi un ofiţer mustăcios intră, surâzător, cu o mână întinsă şi în cealaltă ţinând paşaportul. Staţia de poliţie din Victoria era un complex de clădiri cenuşii, la începutul şoselei spre Beauvallon. Câteva maşini staţionau în curte, la acea oră nefiind nevoie de mai multe. Dacă n-ar fi fost zăbrelele de la fereastră, ai fi zis că eşti, într-un local administrativ oarecare.

— Domnule Unge, spuse poliţistul, sunt dezolat că a trebuit să vă deranjez cu această convocare. Poftiţi paşaportul dumneavoastră.

Agentul luă preţiosul document, din ce în ce mai nedumerit.

— De fapt, pentru ce m-aţi convocat?

Omul părea sincer bulversat.

— Vedeţi, domnule Linge, este o poveste nu tocmai clară. Am fost sesizaţi că vasul *Koala* a dispărut, fiind furat de un individ cu aceleaşi semnalmente ca ale dumneavoastră. Bineînţeles, am dat ordinul să fiţi interceptat în orice port din Seychelles unde aţi fi acostat. Ceea ce s-a şi făcut. Dar, între timp, proprietarul vasului, domnul Cassan, şi-a retras plângerea, afirmând că la mijloc a fost o neînţelegere.

Malko asculta cu un zâmbet de circumstanţă. Bizar, foarte bizar…

— Deci, acum totul este în ordine? întrebă el.

— Se pare că da. Dar, continuă ofiţerul, deoarece reclamaţia a fost făcută la secţia de poliţie din Port Launey, colegii mei de acolo ar dori să vă prezentaţi pentru a vă înregistra declaraţia, înainte de a închide dosarul. Vă pun o maşină la dispoziţie, nu durează mai mult de o oră. După aceea, vă putem conduce la hotel, dacă doriţi.

Agentul sondă figura impasibilă a ofiţerului de poliţie. Istoria era cusută cu aţă albă. În faţa tăcerii sale, gazda se grăbi să concluzioneze:

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea pe care ne-aţi arătat-o, domnule Linge. Trebuie să precizez că domnul Cassan nu are

la noi o prea bună reputaţie. Adesea face exces de alcool. De aici, probabil, tot necazul.

— Tot ce se poate, spuse Malko. Eu am închiriat vasul cu forme legale.

— Nicio îndoială. Poftiţi pe aici, vă rog.

Austinul albastru aştepta în curte, cu un poliţist în uniformă la volan. Ofiţerul strânse mâna lui Malko.

— Vă doresc pe mai departe o şedere plăcută la Seychelles, domnule Linge.

Veritabilă secvenţă de balet folcloric. Maşina ieşi pe poartă şi porni spre centru. Pentru a ajunge la Port Launey, de partea cealaltă a insulei, trebuia trecut peste munte, pe drumul spre Sans Souci. Iar întoarcerea se făcea pe aceeaşi rută, nefiind o legătură directă între Port Launey şi Beauvallon… încântător.

*

* *

Austinul urca laborios între doi pereţi de verdeaţă.

Drumul în serpentine îşi desfăşura firul, printr-o pădure deasă. Nicio casă în jur. Din cauza altitudinii, vegetaţia se modificase şi aerul era aproape rece. Deodată, o clădire mare, albă, luminată de proiectoare, apăru pe stânga.

— Casa preşedintelui René, anunţă, mândru, şoferul. Să-l ajute bunul Dumnezeu.

Mişcătoare devoţiune. În clipa următoare, în spatele lor, apăru o maşină neagră, semnalizând din faruri. Cu un scrâşnet de frâne, Austinul încetini şi trase pe dreapta.

— Ce faci? exiamă Malko, în alertă.

Niciun răspuns. Maşina din spate, o Toyota 2000 mare, îi dublă, stopând la rândul ei. Agentul înţelese imediat, era o capcană perfectă. Poliţia nu voia să se amestece într-o răpire de persoană, dar se spăla pe mâini dacă maşina era atacată pe drum, de necunoscuţi.

Cu o lovitură din umăr, Malko încercă să-l arunce afară pe şofer şi să-i ia volanul. Dar acesta rezistă şi, între timp, din Toyota coborau deja doi oameni.

Raşid Mounir, irakianul, avea mâinila goale, dar Bill, micuţul mulatru, întinsese cu dreapta un pistol cu ţeavă lungă. Fără să se grăbească, se apropiară la lumina farurilor. În momentul în care Malko încerca în disperare să sară pe cealaltă uşă pentru a fugi în pădure, un alt zgomot de frâne se auzi în imediata apropiere. Dintr-un jeep roşu, pe care-l mai văzuse undeva, ieşiră alte două silutete, iar acestea erau – binecuvântată surpriză! – nimeni alticineva, decât Dervişul şi Zvi, Taciturnul. Ultimul cu uriaşul său Marlin 444, ţintind spre agresori, care şi încremeniseră pe loc.

În câteva secunde, soarta confruntării fu hotărâtă. Zvi se apropie de Raşid Mounir şi-i lipi ţeava armei de pântec. O apăsare pe trăgaci i-ar fi proiectat intestinele pe crengile vreunui cocotier din jur.

— *Get away!1*

Încetişor, irakianul dădu înapoi spre Toyota, urmat de Bill, devenit deodată foarte paşnic.

— Repede, urcaţi-vă cu noi! îi strigă Dervişul agentului, care nu aştepta să i se spună de două ori. Se urcă în jeep, pe bancheta din spate, iar israelienii îl urmară cu paşi precauţi, Marlinul lui Zvi fiind mereu îndreptat către adversari. Rămase în aceeaşi poziţie, ţintind prin geamul deschis, până când jeep-ul viră după un colţ de stâncă. În ultimul moment, Taciturnul apăsă pe trăgaci, iar parbrizul Toyotei zbură făcut ţăndări. După câteva sute de metri, un drum lateral se făcea în stânga, coborând spre Victoria. Era soluţia perfectă şi Dervişul se angajă în plină viteză.

— Se pare că am ajuns la timp, spuse acesta cu nedisimulată ironie în glas.

Malko păstră tăcerea, în buna tradiţie a agenţilor. Subit, realiză că maşina mergea mult prea repede pentru un simplu jeep.

— Dar ăsta este Cooper-ul meu! exclamă, acum perfect edificat.

1. Dispari!

Dervişul zâmbi cu înţelesuri.

— Ei, da… Vi-l vom înapoia imediat. Am lăsat maşina noastră la prima intersecţie spre Victoria.

Zvi îşi demonta cu evlavie preţiosul Marlin 444, pentru a-l pune la loc în valiza de piele.

— Cum aţi… începu Malko, dar fu întrerupt pe loc de Derviş.

— Am fost la curent cu tot ce făceau adversarii noştri. Ei vor să ştie care este rezultatul cercetărilor ce le-aţi făcut timp de patru zile, pentru a putea profita de ele. Poliţia din Seychelle nu-i refuză nimic lui Bill, iar acesta lucrează acum cu ei. V-am urmărit de cum aţi plecat din secţia de poliţie.

— Mă rog, dar acum unde vom merge? întrebă Malko.

— Ne despărţim. Probabil, aveţi drum la domnul Willard Troy.

— Da, aşa intenţionez.

Ajunseseră la intersecţie, unde o altă Toyota galbenă era parcată în lateral. Dervişul opri în urma ei, spunându-i lui Malko:

— Trebuie să fiţi foarte prudent, domnule Linge. Vor relua asaltul. Apropo, aţi localizat *Laconia B?*

— Nu.

Dervişul avu un gest indescifrabil.

— Alţii v-ar pune aceeaşi întrebare cu mai multă... insistenţă. Fiţi atent.

Agentului îi veni ideea de a devia discuţia.

— Să ştiţi că Brownie Cassan este capabil să găsească epava, chiar dacă a ars harta. O poate reconstitui din memorie.

— Ştiu şi asta, dar merg pe varianta că ei vor să vă lase să le faceţi munca, cu ajutorul acelei fermecătoare roşcate. Ca pe urmă să meargă la sigur.

Sări din maşină, la fel ca şi Zvi, Taciturnul. Ultimele cuvinte ale Dervişului erau spuse repede şi clar:

— Domnule Linge, nu sunt prea sigur că mi-aţi spus adevărul. Principalul, însă, este ca duşmaniii noştri să nu vă acapareze. Într-o asemenea ipoteză, aş fi nevoit pur şi simplu să vă elimin. Ca pe urmă să continui singur cercetările. Ştiţi unde mă găsiţi. Vă doresc numai bine. Să nu uit, cred că guvernul nostru

este în tratative cu Departamentul de Stat pentru recuperarea încărcăturii de pe *Laconia B.* Aceasta ne-ar permite să lucrăm mână în mână.

— Ar fi soluţia cea mai bună, spuse cu diplomaţie Malko.

Trecu la volanul Cooper-ului. Avea câteva ore de linişte

înaintea sa. O nouă răpire ar fi necesitat ceva timp pentru irakieni, pentru a-şi face pregătirile. Cât priveşte pe israelieni, aceştia doreau să se joace cu el de-a şoarecele şi pisica. Lucru lămurit, trebuia cât mai repede evacuată încărcătura de uraniu de pe epavă.

* *

Un obraz atât de palid, ca cel al lui Willard Troy, l-ar fi făcut invidios şi pe un mort. Amibiaza nu voia cu niciun chip să se amelioreze. Malko l-a găsit din nou culcat şi cu termometrul în gură... Patul aproape că dispăruse sub sulurile de telex răspândite pretutindeni.

— Văd că israelienii, spuse şeful filialei CIA, au încercat să vă vândă ponturi care nu există. Intoxicare, aşadar. Niciodată administraţia americană n-ar accepta ca ei să fie lăsaţi să intre în posesia acestui uraniu. Trebuie să-l recuperăm noi, înşine.

Ochii aurii ai lui Mlako se întunecară.

— Domnule Troy, am găsit *Laconia B* şi acest fapt, în sine, este un miracol. Acum, vine rândul „companiei” să facă restul. US Navy are, desigur, mijloacele necesare.

Mimica americanului îi arătă încă o dată că CIA conta pe el, în primul rând.

— Domnule Linge, spuse Troy, în cele patru zile cât aţi fost pe mare, eu am lucrat asupra acestei probleme. Este deosebit de complexă. Contrar celor crezute de dumneavoastră, forţele noastre din oceanul Indian sunt foarte limitate. Momentan, avem trei crucişătoare la Bahrein, în golful Persic, cu misiuni ce nu le permit să se îndepărteze de acolo. Mai dispunem la Diego Garcia1 de cinci vase cu propulsie nucleară a căror importanţă

1. Insulă în arhipelagul Chajos din oceanul Indian; *există baze navale britanice şi americane.*

face ca intrarea lor în apele teritoriale ale statului

Seychelles să necesite acordul autorităţilor locale.

Malko se arătă total dezamăgit.

— Totuşi, mi-este imposibil să transbordez încărcătura *Laconiei B* pe micuţa *Koala…*

Willard Troy îl opri cu un gest obosit:

— Nu. Dar am schiţat un anume plan. Mai întâi, trebuie scoase de pe cargou containerele cu oxid de uraniu. Le vom stoca pe un ponton plutitor şi apoi vor fi preluate de o navă care va veni din Bahrein, sub un pretext „oficial”.

— Bine, dar aceasta este o adevărată expediţie, se sesiză Malko. Va lua mult timp şi nu poate trece neobservată.

— Ştiu, recunoscu americanul. Dar din moment ce reprezentaţi societatea de asigurare Maritime Freight Carrier Insurance, este perfect normal să urmăriţi recuperarea încărcăturii.

— Şi mijloacele de recuperare?

Wiilard Troy căută într-un maldăr de telexuri şi scoase de acolo unul.

— Am găsit un asemenea ponton demontabil la baza noastră din Alexandria, statul Virginia. Structura principală măsoară patruzeci de metri pătraţi. Cinci-şase oameni îl pot monta într-o singură zi. Inclusiv toate materialele de scufundare. În mai puţin de o săptămână, cele cinci sute şaizeci de containere pot fi aduse la suprafaţă şi stocate.

Din nou, Malko îl privi cu scepticism.

— Alexandria este la celălalt capăt al pământului. Aducerea materialului pe mare înseamnă o lună întreagă.

Troy zâmbi cât se poate de suav, adăugând:

— Va veni cu avionul. M-am interesat la Air France şi ei au aici o linie-cargo Paris-Djibouti-Reunion-Maurice şi alta Boston-New York-Paris. Am obţinut acordul lor ca unul din aparate să facă o deviere spre Virgina, pentru a prelua strucurile pontonului. Pe urmă un alt avion, pe ruta Maurice, va face o escală suplimentară pentru a-l aduce aici. Sunt aparate mari, de tipul Boeing 747 cargo „Super-Pelican”.

adresăm unei companii americane pentru o asemenea acţiune cu evidente implicaţii politice.

Malko rămase câteva secunde admirativ în faţa unor asemenea cutezanţe tehnice. Apoi, grijile îl cuprinseră din nou.

— Şi oamenii?

— Am rezolvat şi asta, spuse Troy. Un italian, care are un mic şantier naval la Victoria, se va ocupa de montarea pontonului şi de echipa de scufundători.

— Atunci, când începem? întrebă revigorat Malko.

— Trimit chiar acurp un telex la Air France, spuse şeful staţiei CIA. Este ora şase seara la Paris şi zece dimineaţa la Washington. Cargoul „747” tocmai face escala sa americană. Îi trebuie patru ore ca să încarce instalaţia pontonului. Traversează Atlanticul, apoi continentul european şi oceanul Indian. Materialul nostru poate fi poimâine aici.

— Fantastic, recunoscu Malko. Să mai pună şi ceva gheaţă de la pol, să ne răcorească…

Wilard Troy zâmbi.

— Nu bănuiţi cât de aproape sunteţi de adevăr. Cei de la compania franceză spun că anul trecut, de Crăciun, au transportat un om de zăpadă, înalt de patrusprezece metri, pentru copiii africani, care nu văzuseră niciodată aşa ceva.

Fără îndoială, progresul nu poate fi oprit. Revenind la realitate, Malko dădu un sfat util:

— Oricum, pe lângă ponton ar putea încărca şi un set de mitraliere. De îndată ce alţii vor afla unde s-a scufundat vasul, va fi multă animaţie în sector…

Zâmbetul lui Willard Troy deveni sensibil mai rece.

— Nu poate fi vorba. Serviciul de securitate al Air France l-ar detecta imediat şi ar interzice îmbarcarea. Noi trebuie

să vă asigurăm protecţia, de aici.

Prea puţin convins, Malko se ridică să plece. Simţea o nevoie stringentă de a regăsi duşul de la *Fisherman's Cove.*

— Prea bine, atunci când voi avea nevoie să mut castelul din Austria, mă adresez francezilor, spuse el caustic.

— Puneţi-le problema, vă vor face un deviz, replică serios Troy.

În pragul uşii, Malko mai puse o întrebare:

— În fond, de ce administraţia din Seychelles are atâta dragoste pentru irakieni?

— Simplu, răspunse agentul CIA, fiindcă primesc petrol de la ei. De cea mai proastă calitate, *high-sulphur*4 dar..

— Mă duc să mă odihnesc, spuse Mlako. Sper că telexurile dumneavoastră sunt bine codate. Ţin foarte mult să-mi păstrez unghiile. Şi cum securitatea mea nu interesează prea mult, trebuie să iau măsuri.

Willard Troy sări ca ars.

— Securitatea dumneavoastră! Dar, aţi uitat, poate, că sunteţi un agent plătit „la negru". Câştigaţi într-o lună cât primesc eu pe un an sau doi. Doar n-aţi vrea să vă dau azil la ambasadă. Aranjaţi-vă cu oricine, inclusiv israelienii, care nu doresc să fiţi capturat de arabi. Eu nu pot să vă asigur. Decât drumul de întoarcere, prin Diego Garcia.

Malko dădu din cap, plictisit. Aceeaşi gelozie a birocraţilor, faţă de oamenii de acţiune.

— În orice caz, dacă sunt răpus cumva, vă rog să-mi înmormântaţi resturile trupeşti la Arlington2.

— Nu fiţi ultra-pesimist, contră americanul. De mâine vă ţin la curent. Tot materialul va fi trimis pe numele dumneavoastră, ca reprezentant al firmei de asigurări. Vă ocupaţi de descărcare şi de restul acţiunii.

— Apropo, spuse Malko, pentru aceasta am nevoie de planurile *Laconiei B.* Unde le găsesc?

— Bineînţeles, în birourile armatorilor săi din Londra. Le veţi primi prin poşta aeriană în două zile.

Luându-şi rămas bun, cu politeţea strict necesară, Malko se gândi amuzat că tehnica transportului şi a comunicării au ajuns la un stadiu extrem de avansat, dacă o scrisoare şi un ponton de treizeci şi cinci de tone necesită acelaşi timp pentru a parcurge o distanţă anume.

1. Procentaj ridicat de reziduuri sulfuroase.

2. Cimitirul armatei americane din apropiere de Washington, pe câmpul Potomac.

*

* *

Surpriză! O maşină aştepta la intrarea în şosea. O Toyota. Erau Dervişul şi Zvi, Taciturnul. Malko opri lângă ei. Fără a fi tocmai surprins.

— Ceva noutăţi? întrebă israelianul.

— Nimic deosebit, spuse Mlako. Presupun că mă veţi urmări…

— Vă vom proteja! corectă bărbatul.

Una după alta, cele două maşini se angajară pe serpentinele de la Misere. Douăzeci de minute mai târziu, Malko era la hotel. Trecând peste peluză, zări focul alb al unui vas ancorat aproape de plajă. Probabil, *Koala.* Slavă ţie, Doamne, dacă Rhonda a reuşit să plece din port.

Îl încerca dorinţa să plângă de bucurie, revăzând *Fisherman’s Cove.* Dădea şi castelul său pentru un duş cald. Se închise în camera de baie, lăsând apa să curgă mult pe pielea sa încrustată de sare. Apoi, câţiva stropi de Bogart, regăsind bucuriile civilizaţiei. Abia terminase, că se auziră bătăi în uşă. Irja-Zamir era uluitoare în rochia sa, imitând pielea de panteră, mulată ca mănuşa pe corp, cu tocuri de doisprezece centimetri, unghiile-gheare ojate în roşu coral.

— Sunt singură la cină, anunţă ea, insinuant.

Aşadar, israelienii alternau biciul cu mierea. Pentru moment, Mlalko risca să mai aibe nevoie de ei, aşa că trebuia să-i menajeze.

— Aveţi ceva grenade de mână în poşetă?

Frumoasa brună îşi scutură pletele râzând.

— Nu fi prost… Vin să-ţi ţin numai companie.

Malko îi luă braţul plin, cu gândul însă la Rhonda, singură pe vasul ei. Dar acolo era în siguranţă.

Intrară în sala de mese, surprinzător de aglomerată în această seară. Val de turişti noi, probabil.

Femeia, foarte veselă, încântătoare, se aşeză în faţa agentului. Acesta observă imediat pe Derviş, însoţit de Zvi, la o altă

masă. Era bine păzit. Imediat după desert, Zamir îşi puse degetele pe cele ale lui Malko, şoptindu-i cu tandreţe:

— Sângele meu de evreică îmi spune că ai poftă să faci dragoste cu mine…

El zâmbi glacial.

— Sângele evreiesc te înşală, de această dată. După ziua pe care am avut-o, n-am poftă să fac dragoste, cu nimeni.

Tânăra se ofuscă.

— Nici chiar cu mine?

— Nici.

De altfel, era perfect adevărat. Urmă o scurtă tăcere, după care israelianca remarcă destul de tristă:

— Ştii foarte bine că dacă refuzi să colaborezi, vom fi obligaţi să te ucidem. N-aş vrea să se întâmple aşa ceva. Mi-eşti atât de simpatic..

Ochii ei mari şi negri se umeziră, parcă. O bună candidată la *Oscarul Ipocriziei.* Malko îi luă mâna ca s-o sărute:

— Sper că nu veţi ajunge la această soluţie extremă.

— Dar şi eu vreau să cred că nu acţionezi pentru

distrugerea Israelului, rosti ea încruntată.

— Sigur că nu, spuse Malko, dar nu asta-i ploblema.

Tânăra se aplecă peste masă, lansându-i o privire plină de flăcări.

— Ba da, asta este problema! Irakienii vor uraniul pentru a-şi construi bomba atomică şi a ne rade de pe faţa pământului.

Era sinceră, deşi poate un pic paranoică. Malko observă:

— De ce nu l-aţi lichidat pe acest Raşid, astăzi?

Zamir replică foarte rece:

— Avem tot timpul. Nu trebuia să facem acum valuri, era riscant şi pentru dumneata. Toată grija noastră constă în a te face să înţelegi care ţi-e datoria…

Malko semnă nota de plată şi se ridică.

— Te însoţesc?

Ea îl urmă fără să mai rostească vreun cuvânt. În faţa uşii sale îl îmbrăţişă lung. Îşi lipi bazinul de al lui, frecându-l cu

unduiri uşoare. Lui Malko îi veni greu să rămână la bunele sale intenţii, totuşi se desprinse de ea şi intră în bungalow.

Aşteptă un moment, apoi îşi schimbă costumul cu un şort şi un maieu, ieşind apoi cu băgare de seamă pe peluză. În jur, domnea liniştea deplină. Malko traversă plaja, până la stâncile de pe mal. Plonjă în apa călduţă şi începu să înoate către lumina albă de pe *Koala.*

Capitolul XVII

Se apropia de vas, mărind ritmul braţelor. Graţie lunii pline, noaptea era limpede. Malko zări o siluetă pe puntea inferioară. Circumspect, se opri un moment şi strigă încet:

— Rhonda?

— *I am here,* răspunse imediat australianca. *Eveything's all righfl.1*

Îl urmărise aplecată peste bordură şi-l ajută să urce sus.

Luase şi un prosop în mână, ca să-l şteargă. Începea să fie răcoare.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, nimic grav, spuse Malko pentru a o linişti. Cassan a încercat să mă reclame ca fiind hoţul navei sale. S-a aranjat. Dar mi-e frică să nu se răzbune pe tine. De aceea, voi dormi aici.

Adusese cu el pistolul Stainless într-un săculeţ de plastic agăţat de centură.

— Vom închide cabinele cu cheia, spuse Rhonda. Pătrunseră în careu. Instalat pe canapea, Malko explică toată treaba cu pontonul. Fără să precizeze, bineînţeles, că era vorba de o operaţiune CIA.

— Îl cunoşti pe italianul ăla, cu şantierul naval?

— Da, afirmă Rhonda. Acum repară o şalupă nord-coreeană care a naufragiat pe coastă. Este serios. Are în subordine câţiva localnici, ca şi pe fiul său. Pot face ceea ce le voi cere.

1. Sunt aici. Totul e în ordine.

În sfârşit, o veste bună-Dar nu era decât un aspect al problemei. Odată urcate pe ponton, cum poţi să protejezi cinci sute şaizeci de containere cu oxid de uraniu în faţa israelienilor sau a irakienilor, susţinuţi de autorităţile din Seychelles? Malko nu avea încă nicio soluţie.

— Mergem să ne culcăm.

În liniştea nopţii, *Koala* era absolut imobilă, de parcă ar fi fost zidită pe fundul mării. Nicio boare de vânt, nici cel mai mic val. Când intră în cabina strâmtă din faţă, Rhonda îl aştepta pe cuşetă, complet goală. Pielea luase culoarea zulufilor ei roşii.

— Nu eşti prea obosit? întrebă ea puţin timidă.

— Nu, absolut deloc.

Trupul cald al tinerei femei îi păru o adevărată

binecuvântare. Îl înlănţui cu braţele, şoptindu-i la ureche:

— *I know, of course, I love you!1*

*

* *

Un om nemişcat, la marginea plajei privea cum se apropie o mică barcă de cauciuc. Dervişul era pierdut în mijlocul turiştilor. De îndată ce Malko fu pe mal, i se adresă foarte dur:

— Unde v-aţi dus? Am fost cu toţii îngrijoraţi.

În primul rând frumoasa Zamir, probabil.

— Nu ştiam că este nevoie să vă ţin la curent cu toate depjasările mele, replică pe acelaşi ton, Malko.

În timpul acesta, Rhonda urcase barca pe nisip. Soarele strălucea, plaja era invadată de turişti veseli şi gălăgioşi, care n-aveau de unde să bănuiască un asemenea dialog tensionat, în special, un lucru îl îngrijora pe Malko: faptul că Dervişul se afla acolo, în loc să se ocupe de căutarea Laconiei B. Deci, era convins că Malko o găsise şi aştepta doar ca acesta să recupereze încărcătura, pentru a i-o lua de sub nas.

— Aveţi noutăţi de la ceilalţi? întrebă el, în timp ce se îndreptau spre *Fisherman's Cove.*

1. Ştiu, într-adevăr, că te iubesc!

— Sunt dincolo, la *Coral Sands,* n-au făcut nicio mişcare, răspunse sec Dervişul.

Malko avu o senzaţie neplăcută în abdomen. Aşadar, raţionamentul său era valabil şi pentru irakieni. Graţie informaţiilor pe care le aveau de la Brownie Cassan, ei ştiau că Rhonda putea să-l fi ghidat la bancul de corali, locul naufragiului. Acum, parcă *Laconia B* era prinsă într-o capcană şi înconjurată de o haită de fiare sălbatice, gata să o devoreze. Malko şi Rhonda se instalară pe scaunele de răchită din faţa bungalow-ului. Fără a-l invita şi pe Derviş…

Acesta rămase câteva clipe tăcut, pentru ca apoi să întrebe cu un aer detaşat?

— Dar voi ce-aţi făcut? Nu continuaţi explorările?

— Deocamdată, nu. N-am încă toate elementele necesare, spuse agentul. Am nevoie de un material de scufundare mai sofisticat decât cel de pe *Koala.* L-am comandat.

— Înţeleg, mai zise bărbatul.

Se îndepărtă, fără vreun alt comentariu. Încă un concurent pentru medalia de aur a ipocriziei… Zece metri mai departe, Zamir părea cufundată în demontarea aparatelor sale foto, superbă în costumul deux-pieces alb. N-ai fi zis că-l supraveghează cu coada ochiului. Dervişul tocmai intra dezinvolt în holuL hotelului, cu pieptul puţin bombat de pansamentul ascuns sub cămaşa kaki. Malko era cufundat încă în gânduri, când de el se apropie un om scund, aproape chel, foarte bronzat.

— Domnul Linge? Vin din partea domnului Willard Troy.

Exprimarea în limba engleză l-ar fi adus la exasperare pe Shakespeare.

— Eu sunt, îl întâmpină Malko prevenitor.

— Numele meu este Cesare Zefirelli, spuse nou venit. Mă ocup de repararea navelor. Domnul Troy mi-a comunicat că aveţi nevoie de mine. Totodată, m-a rugat să vă spun că avionul ce-l aşteptaţi soseşte aici poimâine dimineaţa. Planurile, de asemenea. Vor veni cu o cursă regulată, Air France, colet special, în sistemul de urgenţă.

— Mulţumesc, spuse Malko, aşezaţi-vă. Vă voi explica despre ce este vorba. Sunt agentul unei companii de asigurări.

*

* *

Malko se destinse, vizibil satisfăcut. Zefirelli părea serios.

Urma să monteze pontonul în portul Victoria şi să-l remorcheze pe mare până la locul indicat. Nu exista vreun vapor cu puntea atât de largă, pentru a-l putea monta direct acolo. Se arătase şi el mirat că un ponton de aproape cincizeci de metri lungime poate fi adus atât de repede pe calea aerului, deşi mai lucrase cu Air France pentru transportul unor piese detaşabile. Un simplu telex şi în două zile primeai tot ce ai comandat. Zamir dispăruse demult în camera ei, iar Rhonda citea o revistă în casă. Nicio alertă la orizont, Iată-l, însă, pe Derviş, venind inopinat dinspre hotel. Ajuns lângă Malko, întrebă încordat:

— Domnule Linge, din moment ce n-aţi localizat *Laconia B* de ce aduceţi un ponton plutitor?

Agentul făcu un efort deosebit pentru a-i răspunde calm:

— Tocmai în scopul recuperării epavei, cu o echipă de scufundători calificaţi. De unde deţineţi informaţia?

Mai întâi, Dervişul emise un râs sarcastic, apoi adăugă:

— Toată Victoria nu vorbeşte decât despre un astfel de obiect, care ajunge aici cu o cursă cargo Air France. E bine?

Evident, nu era. „Discreţia” cu care lucra întrega filieră era pur şi simplu ridicolă. Malko, în interiorul său, era de-a dreptul furios. Recunoştea, însă, că n-aveai cum să păstrezi un asemenea secret, într-o mică insulă, ca Mahe.

— Domnule Linge, spuse răspicat Dervişul, vă jucaţi cu focul… Aş dori să discutăm împreună problema, în detaliu. Vă aştept la bar. Ora şase.

— La ora şase, conveni Malko.

Greutăţile abia începeau. Şi era greu de prevăzut cum se va putea descotorosi de israelieni. Rhonda ridică ochii spre el, intrigată, când intră în cameră. Îşi dăduse şi ea cu apă de toaletă Bogart şi părea încântată.

— S-a întâmplat ceva?

— Mergem să bem un pahar cu prietenii noştri, anunţă Malko. Fă-te frumoasă.

*

* *

Un p. Eşte uriaş, împăiat, mândria localului, părea gata să plonjeze de pe perete. Ambianţa era mai curând posacă la masa lui Malko. În ciuda explicaţiilor sale bine ticluite, Dervişul nu se arăta dispus să le accepte sub niciun motiv. Zvi Taciturnul trăgea tacticos din pipa lui, ca întotdeauna. Iar Zamir îi arunca lui Malko nişte priviri, gata să-i îngheţe sângele în vine. Era momentul de impas. Deodată, o apariţie cu totul neaşteptată schimbă întreg decorul. Bătrânul cerşetor de pe plajă apăru cu pălăria sa de paie desfundată, bastonul noduros, vechiul şort uzat, picioarele goale şi zâmbetul spăşit. Se apropie de Rhonda şi-i vorbi în păsărească lui:

— *Ti va, ti fi*?1

— *Qa va* 2, răspunse Rhonda, surprinsă de atenţia ce i-o acorda bătrânul.

Acesta continuă:

— Vapor ai, mare?

— Acela alb, aici în faţă, îl lămuri femeia.

Din straniul dialog care urmă, agentul înţelese rapid un lucru: *Koala* îşi rupsese parâmele şi era în derivă spre plajă. Rhonda sări speriată.

— Mă duc să văd!

Malko vru s-o însoţească, dar exact în aceeaşi clipă, un băiat de serviciu al hotelului, în uniformă şi cu bonetă maro, îl interpelă:

— Domnule, sunteţi chemat la recepţie. Un telefon.

— Merg eu cu Rhonda, se oferi Zamir.

Amândouă dispărură alergând spre plajă, iar Malko se grăbi în direcţia opusă, la telefon. Dervişul îl urma ca o umbră. La recepţia de la *Fisherman’s Cove* un telefon stătea cu receptorul în jos. Malko îl luă spunând „alo!”, dar nu primi niciun răspuns.

— Nu e nimeni la aparat, îi atrase atenţia recepţionerei.

1. Cum merge, micuţă lată?

2. Merge.

*1*59

Femeia dădu din umeri, indiferentă.

— Se întâmplă de multe ori…

Atunci, subit, Malko îşi aminti de ceva ce-i spusese Willard Troy: „Pe aici, telefonul poate fi o armă bună…”

— *Himmel!* exclamă agentul, ca de obicei când primea vreo lovitură.

Se repezi spre plajă, trecând în goană peste peluză şi grădină. Dervişul era pe urmele sale. La câteva zeci de metri, tandemul se opri. Malko simţi că-l cuprinde nebunia. La locul ei obişnuit, *Koala* nu mişcase niciun metru. În schimb, Zamir şi Rhonda dispăruseră în neant. Totul devenea clar.

— Le-au prins şi le vor tortura, rosti Dervişul, gâfâind după alergare.

Se priviră unul pe celălalt, cu perplexitate. Răpitorii se făcuseră nevăzuţi, luând-o probabil pe una din cărările ce duceau în interiorul insulei. Cei doi bărbaţi se întoarseră tăcuţi la bar, fiecare meditând la găsirea vreunei soluţii. Când urca treptele spre terasă, Malko zări un om în bluză roşie, aşezat singur la o masă. Era Brownie Cassan.

*

* *

Australianul, cu ochii ascunşi sub ochelari negri, schiţă un surâs ironic la vederea celor doi, care-l priveau cu un amestec de ură şi dezgust.

— Poftiţi, aşezaţi-vă, spuse el cu o voce tărăgănată. Cred că avem ceva de discutat.

Ca niciodată, arăta îngrijit, cu o cămaşă nouă, cam strâmtă şi un şort aproape curat. Trase nervos o sorbitură din paharul de whisky, când invitaţii se aşezară la masa lui.

— Ce doreşti? întrebă Malko, lămurit acum de ce irakienii stătuseră atâta timp în bârlog.

— Am un mesaj pentru voi, anunţă Brownie. Ştiţi, desigur, din partea cui. Persoana are nevoie de o anumită informaţie. Nici aceasta nu-i greu de ghicit. Dacă vestea nu-i parvine astăzi, până la miezul nopţii, una din cele două ostatice va fi executată.

Nu-şi termină peroraţia, fiindcă vorbele îi rămaseră în gât. Dervişul, cu braţul său valid, îl strângea cu toată puterea. Paralizat, Cassan alunecă lângă masă, în genunchi.

— Dumnezeule, lăsaţi-mă! bolborosi el. Altfel…

— Altfel? Dacă i se întâmplă ceva Irjei, îţi rup toate oasele pe care le ai în corp. Nimeni şi nimic nu te va putea salva.

Israelianul se aşeză din nou la locul său, iar Brownie îşi masa zona învineţită.

— Nu-s eu de vină. Sunt numai un intermediar.

Dervişul parcă nu-l auzea. Întrebă răspicat:

— Unde sunt fetele?

— Jur că nu ştiu…

În aceeaşi clipă, Dervişul se aplecă din nou asupra australianului, care zvâcni înapoi. De data asta nu păţi nimic, dar auzi cuvintele pe care le rostea, apăsat, agresorul său:

— Ţi-ar place că câştigi un milion de dolari?

Stupefiat, Brownie Cassan bâigui:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Atâta oferim noi ca preţ de răscumpărare, spuse Dervişul, pentru un membru al organizaţie noastre. Primeşti banii în momentul în care mi-o aduci teafără pe Zamir.

Brownie tăcu, chinuindu-se să ia o hotărâre. Aparţinea acelei rase de oameni născuţi a fi trădători. În plus, avea mare nevoie de bani. Şi totuşi…

— Chiar dacă aş vrea să vă ajut, se tângui el, nu pot. Sunt ascunse într-un loc pe care nu-l cunosc, izolat şi bine păzit. Dacă nu credeţi, vor pune în practică ameninţarea.

— Dar Rhonda este prietena dumitale, obiectă Malko.

Cassan avu o grimasă de dispreţ.

— Boarfa aia! Să crape. Din cauza ei am intrat în c…

Se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Revin înainte de miezul nopţii.

Dervişul îl privi cum coboară scara barului. Era alb de furie.

— Mizerabilul!

Malko încercă să-şi pună ideile în ordine. Erau două ostatice, ceea ce făcea situaţia şi mai delicată.

— De ce aţi oferit două milioane răscumpărare? întrebă el.

— Este suma fixată de Mossad pentru agenţii săi luaţi prizonieri. De obicei…

CIA n-ar fi oferit pentru Rhonda niciun sfert de milion…

— Mă duc să raportez, adăugă Dervişul, punând capăt discuţiei. Mă întorc peste două ore.

La rândul său, Malko plecă spre bungalow. Fără Rhonda, camera i se părea de-a dreptul sinistră. Acum, problema era şi mai greu de rezolvat; trebuia protejată încărcătura de uraniu şi salvate cele două femei. Din nou căzut în meditaţii şi calcule, Agentul se simţea în pragul deznădejdii. Abia după o oră şi ceva, iată că o luminiţă apăru la capătul tunelului… îi venise, în sfârşit, o idee concretă. Germenul posibil al unei acţiuni care putea să reuşească. Dar, pentru aceasta, avea neapărată nevoie de planurile vasului naufragiat. Cum ele nu puteau să-i parvină decât a doua zi, trebuia să se bazeze doar pe vagile sale cunoştinţe tehnice şi pe logică. Era atât de cufundat în gânduri, că abia auzi bătăile din uşă. Sosise ora!

— Vin imediat! strigă el în grabă.

În drumul spre uşă, recapitulă în minte planul său, care putea să rezolve atât de dificila problemă. Dar totul depindea numai de el. Deschise şi fu întâmpinat de Derviş, cu trăsăturile feţei lugubre.

— Ierusalimul refuză negocierea cu răpitorii, rosti cu glasul stins.

Capitolul XVIII

Clara, în nelipsita ei rochie roşie mulată pe corp, părul cârlionţat înfăşurat într-un fular, aruncă o privire ostilă către cele două femei, întinse pe jos. Oamenii lui Bill le legaseră braţele la spate cu frânghii de nylon, care intrau în carne. După aceasta, le aruncaseră ca pe nişte pachete într-un colţ al încăperii.

Zamir, care se zbătuse violent, avea o echimoză mare, galbenă pe obrazul stâng şi un ochi aproape închis. Unul dintre răpitori o lovise cu pumnul în faţă pe Rhonda, care se zbătuse şi ea la început.

Aici unde erau sechestrate, nimeni n-ar fi putut să le găsească. Locul se afla pe o colină, în plină junglă, deasupra vilei preşedintelui René. Nu puteai să ajungi acolo decât pe o potecă ascunsă, bine păzită de amicii lui Bill din poliţia locală. Aceştia, de fapt, nici nu văzuseră pe cele două prizoniere, culcate pe podeaua unei maşini de teren care urcase dezinvolt până sus. Ştiau că în clădirea ascunsă, noua structură poliţienească îşi avea un depozit de arme secret.

Raşid Mounir nu sosise încă, dar era aşteptat din moment în moment. Clara ardea de dorinţa de a-şi arăta devotamentul. Şi în acelaşi timp, dorea să se răzbune. Ura din răsputeri aceste două femei. Toată viaţa îşi făcuse o profesie din a se oferi, ca o jucărie, bărbaţilor. Mai întâi, a preşedintelui debarcat. Pe urmă, cu toţi prietenii arabi. O obligau să danseze goală pe masa prezidenţială, în serile în

care Excelenţa Sa, noul şef al statului, îşi primea bogaţii oaspeţi saudiţi. Era oricând „împrumutată” pentru o noapte sau două. Era „curtată” des pentru că era mare, bine făcută, de o frumuseţe foarte tropicală, mult

apreciată atât de europeni cât şi de oamenii Golfului. În schimb, Raşid Mounir o trata cu mai multă deferenţă, ba chiar îi promisese un tentant serviciu la Bagdad. Ea nu cunoştea capitala irakiană, dar îşi imagina că trebuie să fie un oraş mare şi cu totul minunat.

În timp ce o privea pe Rhonda, australianca îi puse întrebarea:

— Nu ţi-e ruşine să colaborezi cu ei?

Ochii mari şi cafenii ai creolei se făcură şi mai întunecaţi de mânie. Îşi luă avânt pentru a o lovi din nou, dar observa undeva, într-un maldăr de obiecte diverse, un fier de călcat. Îl apucă repede şi-l băgă în priză. Apoi, cu mâinile în şolduri, în timp ce aparatul se încălzea, îi spuse:

— *I am going to iron your assl1*

Se apropie de Rhonda şi o întoarse cu burta în jos. Cum australianca încerca să reziste, Clara o apucă de păr şi-o izbi de câteva ori cu faţa de podea, până ce aceasta nu mai făcu nicio mişcare. Când luă fierul încins în mână, întâmplător privirea ei se încrucişă cu cea plină de ură sălbatică a celeilalte prizoniere. Zamir avea şi darul hipnozei. Clara se sperie şi scăpă pe jos obiectul de tortură.

În clipa următoare, un zgomot de motor se auzi afară. Sosise Raşid Mounir. Intrând pe uşă, escortat de fidelul Bilf, irakianul evaluă rapid situaţia. Clara, care: şi revenise, aştepta imobilă. Mounir se apropie de Rhonda, îi întoarse în sus faţa tumefiată, spunându-i cu un calm înfricoşător:

— Ai să ne arăţi unde se află *Laconia...*

Australianca, înnebunită, avu totuşi curajul să mintă, printre hohotele de plâns:

— Nu ştiu, lăsaţi-mă!

Irakianul scutură din cap, parcă s-ar fi aflat în faţa unui copil încăpăţânat. Se duse la locul unde zăcea fierul de călcat şi-i verifică temperatura. Era în regulă. Clarei îi spuse drăgăstos:

— Tu, du-te jos şi aşteaptă-mă la hotel. Mă întorc peste o jumătate de oră.

1. Fţi voi călca ambele fese cu fierul…

Când „lucra”, îi plăcea să fie singur. Creola execută imediat ordinul şi dispăru pe uşă. Bil ezita. Cu un gest al mâinii, îl goni şi pe acesta. Raşid Mounir n-avea nevoie de martori la efuziunile sale sadice sau numai profesionale. Se apropie de Rhonda şi-i puse fierul de călcat încins pe spate, plimbându-l aşa cum se calcă o rufă… Strigătele de durere ale femeii făcură să tremure pereţii. De pe pielea ei se ridica un miros de ars îngrozitor, iar în locurile atinse apăreau pete mari, roşii, care musteau ca friptura la grătar. Irakianul făcu o pauză, ca să-i mai spună o dată victimei sale, abia conştiente:

— Gândeşte-te bine. Dacă nu vorbeşti, îţi voi arde tot corpul ca pe o torţă.

Mounir ştia că n-avea şansă ca israelienii să accepte ultimatumul. Nici americanii nu vor face vreo mişcare. În acest caz, viaţa a două femei nu conta pentru el nici cât o centimă. Acum, trebuia să-i lase Rhondei timp de gândire, ca să-şi dea seama ce o aştepta în continuare. Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de Zamir. Israelianca părea calmă. Cu un surâs ironic, îi spuse în arabă:

— Aşa te porţi întotdeauna cu femeile, Mounir? înseamnă că eşti un impotent, n-ai nimic în pantalonii ăia de papiţoi…

O privire ucigaşă se aprinse în ochii irakianului. Chiar dacă n-ar fi avut succes la femei, deşi nu era adevărat, nu suporta să i se pună la îndoială virilitatea; acest fapt îl

aducea în pragul nebuniei. Se gândea ce să-i facă aceste evreice impertinente şi se decise imediat. Îşi va petrece într-un mod foarte plăcut, răstimpul până ce va lucra din nou cu Rhonda.

Se duse lângă tânăra femeie, care era culcată pe o parte. Nu-i vedea ochii. Ca s-o ia aşa, trebuia să aibă picioarele dezlegate, ceea ce ar fi fost riscant. Se gândi să-i schimbe poziţia şi o apucă de umăr. Nu-şi putu duce la bun sfârşit intenţia, căci imediat simţi o durere usturătoare. Unghiile ascuţite ale israeliencei erau înfipte în gâtul său. Demult Zamir îşi tăiase legăturile de la mâini şi acum putea să atace cu ghearele ei de oţel. Trebuia doar să-l facă pe irakian să se apropie de ea. Şi reuşise…

165

Raşid Mounir scoase un geamăt de durere şi încercă din răsputeri să-i îndepărteze mâinile de la gât. Zadarnic, căci Zamir îl ţinea strâns ca un buldog, cu unghiile pătrunzând tot mai adânc în carne. Sângele curgea din abundenţă, ajungând, cu „armele” până la carotidă. Dacă n-avea picioarele imobilizate, i-ar fi deschis gâtul complet. Dar irakianul, văzând că n-are decât o singură şansă, se aruncă pe spate cu toată greutatea corpului său, scăpând din strânsoare. Zamir rămăsese cu bucăţi de carne în mâini, iar Mounir era la podea, zbătându-se de groază şi durere. Zări fierul de călcat pe jos şi, în disperare, îl aruncă spre femeia care tocmai încerca să-şi desfacă legăturile de la picioare. Fierul greu o nimeri în tâmplă şi ea se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

Uşa se deschise brusc. Bill, alarmat de zgomote, venea în ajutorul stăpânului său.

— Dumnezeule, dar asta-i o fiară!

Prima lui grijă fu să vadă rănile lui Raşid, care tremura la pământ din tot corpul.

— Nu-i aşa grav, dar trebuie totuşi să mergem la spital,

spuse buimăcit, micuţul negroid.

Irakianul îşi tampona gâtul cu batista plină de sânge şi-i spuse lui Bill cu glas răguşit:

— Leag-o la loc şi pleacă! Vin şi eu numaidecât.

Bill făcu întocmai şi Zamir, care nu-şi revenise, fu legată fedeleş. Micuţul ieşi din cameră, fără o vorbă. Sângele începuse să curgă din nou din rana lui Mounir. Cu un efort dureros se ridică de pe jos şi băgă mâna în buzunarul de la spate al blugilor. Scoase de acolo un cuţit, pe care-l deschise cu un zgomot sec. Se apropie de Zamir, inconştientă. Voia să fie trează pentru ce urma să-i facă.

Îi apucă un sân şi-l răsuci cu sălbăticie, până ce femeia gemu şi deschise ochii. Atunci, se aruncă peste ea ca un dement, încălecând-o cu ambele picioare pe piept şi lovind cu cuţitul pe unde apuca. Se opri un moment ca să-şi reia suflul, apoi, cu vârful cuţitului, îi sfredeli ochiul stâng şi-l scoase din orbită. Acesta mai atârna din gaura sângerândă, prins de nervul

optic şi artere iar irakianul smulse bestial firele. Îl aruncă într-un colţ al camerei şi, copleşit de durere se sculă de pe trupul femeii, care leşinase din nou.

— Ţ-i-am lăsat un ochi, spuse el gâfâit. Până mă întorc din nou, aici…

Cămaşa îi era plină de sângele său, amestecat cu cel al victimei. Se îndepărtă împleticindu-se spre uşă, sub privirile terifiate ale Rhondei, care uitase de propriile răni, în faţa spectacolului de groază.

Afară, Bill aştepta, îngrozit şi el de urletele pe care le auzise, îl ajută pe Mounir să urce în Land Rover şi trecu repede la volan.

— Mergem la spital?

Irakianul încuviinţă din cap, incapabil să mai vorbească. Maşina porni pe serpentinele ce coborau prin junglă.

Direcţia, Victoria. Cu o altă batistă pusă pe rana adâncă, Raşid încercă să se concentreze. Situaţia deplorabilă în care se afla, nu-i micşora câtuşi de puţin ura faţă de cele două femei. Era convins că Rhonda, după cele văzute şi simţite pe propria piele, va spune totul. După aceea, se va ocupa de Zamir. Că până la urmă să le lichideze pe amândouă.

*

* *

Willard Troy îl observa pe Malko, vizibil consumat în interiorul său. Oftă, spunând:

— Mă puneţi în faţa unui proces de conştiinţă extrem de penibil.

— Mi-era greu să vă ţin în afara celor petrecute, remarcă agentul. În orice caz, sunt hotărât să iau asupra mea toate riscurile. Mai ales fiindcă am convingerea că soluţia găsită este de departe cea mai bună. În plus, salvează viaţa celor două femei ostatice.

Trăsăturile feţei americanului se înăspriră.

— Domnule Linge, spuse el, sunteţi la Mahe pentru o misiune precisă. Apreciez spiritul dumneavoastră cavaleresc, dar

calea aleasă este foarte riscantă şi nimic nu dovedeşte că ar fi şi realizabilă.

Malko se ridică, hotărât să încheie discuţia.

— Nu renunţ la ea, sub niciun motiv. Oricum, oficial continuăm operaţiunea „ponton”. După ce obţin eliberarea ostaticelor, mă ocup în amănunt de preluarea pieselor de pe cargoul Air France şi apoi de montarea lor.

Willard Troy îl conduse până la maşină.

— Şi dacă adversarii noştri acţionează mai rapid?

Agentul se întoarse către el, înainte de a se instala în Cooper.

— Doar nu credeţi că sunt în stare să aducă un alt ponton

într-o singură zi… Ideea pe care aţi avut-o cu avionul, ne asigură un avans decisiv.

Demară rapid, fără să mai aştepte ultima replică a şefului staţiei CIA.

* *

Aşadar, operaţiunea trebuia „vândută” israelienilor. În caz contrar, Dervişul era capabil de orice pentru a o face să eşueze. Mai era o jumătate de oră până la miezul nopţii, termenul limită, ; j

Israelianul era singur la bar, într-un fotoliu, cu faţa spre grădină. Impenetrabil, ca întotdeauna. Ştia, desigur, că Malko fusese la staţia CIA. Venise momentul deciziilor.

— Am veşti bune, anunţă agentul.

Vorbele îi ieşiră pe gură, deşi nu foarte convins în sinea lui.

— Aşa, aprecie flegmatic Dervişul.

— Washington-ul este de acord să colaborăm. Asta e.

O licărire de interes trecu prin ochii albaştri.

— Adică?…

— Recuperăm încărcătura *Laconiei* şi nu ne opunem ca să intre în posesia dumneavoastră.

Era concesia majoră. Obiectivul era atins. Dervişul rămase câteva clipe tăcut, pentru a digera noua turnură a lucrurilor, după care întrebă calm:

— Ce veţi face?

— Oferim lui Mounir poziţa epavei, contra eliberării ostaticelor.

Israelianul avu un şoc.

— Asta niciodată! Guvernul meu nu poate accepta aşa ceva.

— Ascultaţi, spuse Malko. Să fim realişti. Eu sunt acela care deţine datele, nu dumneavoastră. Este drept că la început am ascuns adevărul, dar acum vi-l spun şi mă

asociez. Nu ne luăm niciun risc dacă dezvăluim locul naufragiului. Pontonul soseşte mâine. Operaţiunea de descărcare şi montarea lui durează două zile. Nu este suficient să ştii unde se află vasul, trebuie să ai şi mijloacele tehnice pentru a acţiona. Irakienii nu le au. Îi vom întrece la viteză. Dumneavoastră vă revine sarcina de a aduce un vapor din Israel, pentru a prelua containerele.

— Iar Mounir şi ai lui vor face totul pentru a împiedica efectuarea operaţiunii, replică Dervişul.

— Va trebui să-i contracaraţi, insistă Malko. Nici n-aveţi altă soluţie.

Israelianul îl fixă cu ochii săi albaştri, fără expresie.

— Ba da.

Malko ştia ce vrea să spună. Adică, să-l omoare…

— N-ar servi la nimic. O au pe Rhonda. Ea ştie la fel ca şi mine unde s-a scufundat *Laconia B.* Şi o vor face să vorbească, ştiţi prea bine şi asta.

Dervişul îşi privi ceasul. Ora unsprezece patruzeci şi şapte.

— Perfect, spuse el, sunt de acord. Dar veţi răspunde cu viaţa pentru ducerea la bun sfârşit a operaţiunii. Am plecat.

Israelianul coborî scările barului. Malko ştia că se duce să raporteze Mossad-ului prin radio. Rămase singur, în aşteptarea lui Brownie Cassan. În timp ce se gândea din nou la întrega problemă, cel de-al şaselea simţ al său îl alertă subit. Întoarse capul şi-l văzu pe Cassan venind. Abia aşezat la masă, fără să-i dea nicio clipă de răgaz, agentul îi oferi surpriza:

— Accept condiţiile voastre. Sunt gata să-ţi conduc prietenii la epavă. Contra ostaticelor, bineînţeles.

Brownie fu, realmente, şocat. După ce respiră profund, spuse cu tremur în glas:

— Bine, bine… Am să le spun. Dar până mâine dimineaţă

nu putem porni nicăieri. Să se tacă ziuă.

— Dacă trebuie, aşteptăm… conveni Malko, glacial, lată ce propun. Ne vedem mâine pe plajă, la locul unde femeile au fost răpite. Le aduceţi acolo. Ne îmbarcăm pe *Koala* şi vă ghidez la punctul în care am descoperit vasul. Voi veni la şase dimineaţa. La revedere.

Se ridică imediat şi plecă de la masă. Nu mai dorea nici o altă discuţie. De altfel, ştia că partea adversă va accepta fără să pună condiţii. Îl aştepţa o noapte lungă…

Malko se trânti pe patul său, gândindu-se mereu la Rhonda şi la Zamir. Spera că a ales varianta bună.

*

* *

Raşid Mounir mai pipăi o dată pansamentul ce-i înfăşură gâtul şi amândoi umerii. În ciuda injecţiei calmante, suferea încă de pe urma rănii adânci ce i-o lăsaseră ghearele israeliencii. În plus, pierduse mult sânge. Reluă firul celor comunicate de Brownie Cassan. Se străduia să afle unde e capcana. După convingerea sa, exista undeva, una. Nu-i venea să creadă că un agent de reputaţia lui Malko Linge putea să ofere o informaţie atât de valoroasă, doar în schimbul a două femei, care nici măcar nu aparţineau de CIA. Dar, totodată, n-avea cum să refuze… îl căută cu privirea pe Bill, care aştepta, tăcut, dispoziţiile.

— Vei merge la cinci şi jumătate ca să le iei. Maşina va fi închisă şi bine păzită. Le aduci pe plajă la şase fără ceva. Eu voi fi gata de îmbarcare, cu Ali şi Wahdi, plus Cassan. Du-te!

Rămas singur în camera sa de la *Coral Sands,* irakianul încercă zadarnic să adoarmă. În principal, povestea cu ochiul Zamirei îl preocupa. Făcuse o greşeală. Dar, n-ar fi bănuit nicio clipă că duşmanii său vor ajunge la tratative.

*

* *

Malko se opri pe plajă în dreptul locului unde stătea

ancorată *Koala,* la vreo cincizeci de metri. În marginea grădinii de

cocotieri era parcată o ambulanţă albă, cu cruce sanitară. Câteva secunde mai târziu, Toyota galbenă a lui Raşid Mounir stopă alături. Irakianul coborî cu întreaga suită. Malko recunoscu pe cei doi bodyguarzi arabi, pe care îi zărise prima oară pe plajă. Se apropiară la câţiva metri de el.

— Femeile sunt aici, anunţă Mounir în engleză.

— Scoteţi-le din ambulanţă, spuse agentul.

În timp ce irakianul îşi trimitea unul din acoliţi să execute ordinul, zări în spatele unor arbuşti pe Derviş şi Zvi. Toată lumea venise la întâlnire…

Din ambulanţa albă fură coborâte două brancarde cu ocupantele bine înfăşurate în cearşafuri de un albastru decolorat.

— Foarte bine, conveni agentul. Lăsaţi-le acolo. Noi ne îmbarcăm pe vas. Sunt în viaţă:?

Rasid Mounir nu-şi pierdu cumpătul.

— Da.

Strigă ceva în arabă şi ambulanţa se îndepărtă în marşarier.

— Li s-au făcut câte 3 cm3 de valium, ca să doarmă, completă Mounir cu acelaşi calm afişat.

Malko ardea de dorinţa revederii cu cele două femei, dar Brownie Cassan şi ceilalţi se urcaseră deja în barca cu motor legată la mal. Văzu pe Derviş ieşind cu Zvi din desiş şi apropiindu-se de brancarde. Putea pleca şi el. În timp ce Cassan pilota barca spre *Koala,* Malko îşi adună toate rezervele de curaj şi luciditate. Avea nevoie, până diseară.

*

* *

Soarele se pregătea să apună dincolo de capul sud-vest

al insulei Mahe. Agentul abia mai putea suporta tăcerea tensionată care domnea la bordul vasului. Nu schimbase mai mult de zece cuvinte cu irakianul şi oamenii lui, nici în timpul croazierei, nici odată ajunşi la locul naufragiului. Se rotiră aproape două ore în zonă, până să găsească baliza pusă de Rhonda. Acolo, Brownie Cassan făcu o scufundare, ca să verifice dacă nu cumva la mijloc este vreo mistificare…

171

Malko nu se mişcase de pe covertă în cele douăsprezece ore ale călătoriei. Fusese supravegheat în permanenţă de cei doi bodyguarzi ai lui Mounir. Acesta, înfăşurat în pansamentul care se pătase din nou cu sânge la fierbinţeala soarelui, nu păru foarte încântat la aflarea veştilor ce le aducea Brownie Cassan de pe fundul mării. Ceea ce îl surprinse puţin pe Malko…

Se întreba, circumspect, dacă irakianul îi ghicise cumva planul. Practic, era imposibil. La apropierea coastei din Mahe, starea de nervozitate a lui Raşid Mounir se intensifică vizibil. Brusc, se întoarse către Brownie şi-i ordonă:

— Opreşte!

Cum acesta rămăsese perplex, singur apăsă pe manetele celor două Diesel, reducându-le la tăcere. Erau încă la vreo cinci sute de metri de ţărm.

— Puneţi barca la apă, comandă irakianul. Eu vă las aici. Ne vom reîntâlni mai târziu.

Australianul coborî barca de cauciuc, iar Mounir şi ceilalţi doi se aşezară în ea. Motorul porni tuşind de mai multe ori şi trioul arab se îndepărtă de vas. Singuri acum, Malko şi Brownie schimbară câteva cuvinte.

— Mergem la *Fisherman's*?

— Da, răspunse Malko.

Hotărât lucru, Raşid Mounir era un om prudent. Îşi lua toate precauţiile, chiar într-o asemenea acţiune foarte

clară. Plaja din faţa hotelului era pustie. Turiştii se duseseră, probabil, la masa de seară. Numai câţiva pescari, rămaşi încă pe mal, descărcau năvoadele cu peşte.

Brownie Cassan se duse în faţă, ca să arunce ancora. O ridică pe braţul drept, lăsând-o apoi să cadă în apă, cu un uruit de fierărie grea. În acelaşi moment, se auzi din depărtare un bubuit puternic şi australianul se prăbuşi peste bordaj, cu capul atârnând în jos. Malko se repezi spre el, încercând să vadă ce s-a întâmplat. Un spectacol oribil îl întâmpină. Toată partea frontală a capului era o masă informă de os şi carne sângerândă. Glonţul îl lovise direct în tâmplă. Murise subit.

Privind cocotierii de pe ţărm, agentul nu observă nimic. Linişte deplină. Un val mări tangajul vasului şi trupul agăţat de

bordaj alunecă drept în apă. Se scufundă imediat, lăsând la suprafaţă o pată mare de sânge. Dus de curenţi şi pândit de rechini, fostul timonier al *Koalei* dispăru în larg.

*

* *

Ieşind din apă, după o partidă nedorită de înot, Malko se văzu faţă în faţă cu Dervişul.

— V-am rugat să nu întreprindeţi tratative, spuse acesta cu amărăciune în glas.

Pe drum spre bungalow, fu pus la curent cu toate cele întâmplate. Sentimentul de groază pe care-l resimţea în toată fiinţa sa se amplifică, atunci când revăzu pe cele două femei. Zamir, îndopată cu calmante, nu se plângea. Pansamentele îi acoperau oribila rană, dând o expresie de abrutizare a feţei, în acea parte care se mai vedea. Dervişul fusese categoric. Chiar cu un ochi artificial şi grefele plastice pe obraz, lucrurile puteau să nu fie rezolvate pentru ea. Rămânea trauma psihică, de nevindecat…

Rhonda dormea. În cazul ei, problemele medicale păreau mai simple. Gravele arsuri de pe spate puteau să se vindece, tratamentul era în curs. Plăgile curăţate, plus unguentul aplicat deasupra făceau minuni. Cele două tinere erau păzite de Zvi, de această dată fără pipa obişnuită. Marlinul 444 se odihnea undeva, după treaba făcută. Dervişul îl însoţi pe agent în cameră. La obsevaţia acestuia, că amândouă femeile puteau fi ucise de Mounir, israelianul replică scurt:

— Poate că da. Pentru Zamir, însă, n-ar fi fost mai rău…

— Ce veţi face acum cu ele? îndrăzni Malko.

— Zamir pleacă mâine cu Air France la Paris. Însoţită de un infirmier. De acolo, îşi continuă drumul până la Tel Aviv. Cealaltă va fi tratată aici, poate scăpa relativ uşor. Dar şi la ea, elementul psihic va fi determinant.

Malko era înmărmurit, lată de ce Raşid Mounir coborâse mai devreme… Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Dervişul îi spuse calm:

— Cassan a plătit. Şi Mounir va plăti. Dar, mai întâi, trebuie recuperat uraniul.

— Avionul cargo „747” soseşte dimineaţă, spuse Malko. Nu-i trebuie mai mult de o oră pentru descărcare. După aceea, îl montăm numaidecât.

Dervişul se ridică, fiind gata de retragere.

— Am rezolvat partea din plan pe care ne-aţi „făcut-o cadou”. Un vapor israelian a plecat din Eilat1 şi va fi aici în patruzeci şi opt de ore. Să sperăm că totul va decurge bine.

Închise uşa după şi, lăsându-l pe Malko singur. Pe măsuţă, un plic maro, voluminos, purta sigla Air France. Planurile *Laconici B* sosiseră deja. Acum va şti cu exactitate dacă operaţiunea imaginată de el avea vreo şansă. Sau, va urma să devină viitoarea ţintă la tirul mortal al lui Zvi, Taciturnul.

1. Port israelian şi stapune balneară la marea Roşie, în golful Akaba

Capitolul XIX

Gura căscată a uriaşului „747”cargo Super-Pelican semăna cu aceea a unui rechin. Fascinat, Malko privea nu mai puţin giganticul ponton ieşind din interiorul aparatului, transportat în mişcare lină pe şinele dispuse până la sol. Alături de el, cu ochii întunecaţi de cearcăne mari, Dervişul era martor la minunea tehnică înfăptuită în faţa lor. Israelianul rămăsese la aeroport şi după ora unu noaptea, când altă cursă a companiei franceze o luase pe Zamir, culcată pe brancardă. Un angajat al liniilor Air France se apropie de Malko.

— Are ceva pântec şmecheria asta! Putem încărca în ea şi nouăzeci de tone. Şi totul pentru mai puţin de un dolar kilogramul, pe distanţa de cinci mii de kilometri. Simplu şi eficient.

Scoase dintr-o mapă actele justificative ale transportului pe care îl efectua.

— Aveţi, aici, hârtiile. În afara pieselor detaşabile, mai sunt două compresoare, patrusprezece containere şi restul materialului ambalat.

Cesare Zefirelli, cu caschetă albă pe cap, însoţit de o duzină de negri, stupefiaţi, privea şi el spectacolul insolit. Adusese cel mai mare camion existent pe insulă, pentru a transporta piesele pontonului direct la malul apei, unde urmau să fie montate şi aduse în stare de plutire. Era singura soluţie posibilă. Un alt camion, plin cu soldaţi ai noii armate naţionale, staţiona lângă avionul „747”. Operaţiunea luase un caracter oficial şi de prestigiu. Malko îşi şterse fruntea plină de sudoare. Întotdeauna admirase marile performanţe ale tehnicii moderne. Alături de el, agentul Mossad-ului, îi şopti la ureche:

— Uite cine se află lângă maşină…

Surprinzător sau nu, în umbra camionului putea fi zărită silueta lui Bill. Urmărea atent efectuarea operaţiunii, ca să raporteze, probabil, şefului său irakian. Deodată, Malko se simţi foarte obosit. Zamir plecase, fără să fi vorbit măcar cu ea, Rhonda rămânea la *Fisherman's* sub îngrijirea unui medic englez al spitalului. Nu avea cum să ştie ce va face, în continuare, tânăra australiancă. Dispariţia lui Brownie Cassan rezolva provizoriu şi problema *Koalei.* După informaţiile Dervişului, irakienii închiriaseră, pentru a doua zi, o navă mai mică, vasul de pescuit, *Praslin.* Cursa contracronometru pentru *Laconia* începea. Prezenţa lui Bill la aeroport, printre altele, îl neliniştea. Malko se gândi din nou la Rhonda, rămasă singură.

— Vă descurcaţi şi fără mine? jl întrebă pe Zefirelli.

— Fireşte, răspunse italianul. Într-o oră se termină cu descărcatul şi ne începem munca. Montăm pontonul şi punem restul materialului deasupra. Am pregătit şi remorcherul. Până pornim, aveţi timp să faceţi o baie bună.

La aceasta ar fi îndemnat şi căldura care devenea toridă. Malko sări în jeep-ul său, alături de Derviş. Nu schimbară niciun cuvânt până la Beauvallon. Înainte de a se despărţi, israelianul spuse doar atât:

— În locul dumitale, m-aş duce să mă destind pe plaja de la *Coral Sands*, pe la ora două.

Coborî din maşină şi se duse la a sa, parcată în apropiere. Bizar… Malko se grăbi spre camera unde se găsea Rhonda.

*

* *

— Merge mai bine, spuse tânăra. Mi-au dat un calmant.

Se odihnea cu faţa în jos, lăsându-şi spatele cu arsuri la aer, protejat de o pânză uşoară, transparentă. Instalaţia de climatizare îşi făcea datoria şi n-ai fi zis că afară sunt peste 405. Rhonda luă mâna lui Malko şi-i spuse:

— Nu ai nicio vină… De la început ştiam că nu eşti agent de asigurări. Cu Brownie, am prins obişnuinţa oamenilor deosebiţi…

176

De dimineaţă, aflase de moartea lui Cassan. Şi de faptul că, acum, este singura deţinătoare a *Koalei.* N-avea decât o singură temere: să nu rămână singură. Agentul îi povesti despre descărcarea giganticului avion. Imediat, femeia se ridică sprijinită în braţ şi îl întrebă:

— Ai să mergi?

— Sunt obligat, răspune el.

— Vin şi eu cu tine!

— Doar nu eşti nebună, protestă agentul. Trebuie să te refaci.

Ea dădu din cap, cu încăpăţânare.

— Nu vreau să stau singură, aici. Fără tine. Mi-e frică de oricine intră pe uşa asta…

Începu să plângă uşor.

— Acum, stai un pic cuminte, o linişti Malko. Nu te mai gândi la nimic.

Rămaseră împreună, până văzu că tânăra a adormit din nou. Ieşi încet pe uşă, pentru a se duce să mănânce ceva la bufetul de lângă piscină. Îi plăcea mai mult acolo. Un uruit, venind din aer, îl făcu să ridice privirea. Avionul „747” Air France zbura spre destinaţia terminus, insula Maurice. Însemna că pontonul fusese descărcat. Durase exact o oră şi zece minute. Se aşeză la umbră, comandând un peşte prăjit şi o ceaşcă de ceai tare. Se întrebă încă o dată, de ce oare Dervişul i-a recomandat să meargă la *Coral Sands,* fieful irakian.

*

* *

Un veritabil „show” se desfăşura pe plajă, în acel miez de zi. Clara, în subţirelul său costum de baie, cu pielea de

abanos şi formele apetisante lăsate libere la soare, executa un dans foarte excitant, avându-l ca partener pe un atlet negru, de o musculatură statuară. Convulsiile lor, în ritmul tam-tamului indigen erau, parcă, special îndreptate pentru a-i atrage atenţia lui Raşid Mounir, aşezat sub o umbrelă mare, opacă, cu pansamentul înnoit la gât. Din când în când, în tactul muzicii, Clara se apropia

de amantul ei oficial, incitându-l să se scoale, se apleca în unduiri de pântec asupra lui, îl muşca provocator de ureche. Martor al spectacolului, aşezat pe terasa barului de la *Coral Sands,* Malko înţelese uşor sensul pantomimei. Femeia voia să-l facă pe irakian să se urce în paraşuta ascensională, mândria plajei şi probă de cutezanţă pentru turişti. Inelul cu pânză multicoloră era tras de o barcă cu motor, care-l ridica în sus pe paraşutistul de ocazie, deasupra mării. Putea lua înălţimea de treizeci de metri şi toată operaţiunea dura câteva minute. Pârghia de care era legată paraşuta te readucea la mal teafăr şi victorios. Sfârşitul nu putea fi decât acesta. Mounir se ridică de sub umbrelă şi se apropie ţanţoş de punctul de unde se făcea decolarea, în aplauzele exuberante ale Clarei, care părea fericită la culme. Ajutat de nelipsiţii săi bodyguarzi, Raşid pătrunse în inel şi îi fură legate în jurul trupului curelele de asigurare. Coarda ce lega paraşuta de pârghia bărcii se întinse la maximum, iar Mounir se ridică maiestuos în aer. Clara, după explozia de entuziasm, îşi strânse repede rochia roşie de pe nisip şi se depărtă de la locul faptei. Curios, gândi Malko… Se uită în direcţia în care zbura irakianul, acum apărându-i ca o mică siluetă suspendată între cer şi mare. Un fel de păpuşă dintr-un teatru de marionete, prinsă între firele mânuitorului.

Malko, privind în jos, înţelese, deodată totul. La o jumătate de kilometru în larg apăruse corabia cu trei

catarge a israelienilor… Distanţa dintre ei şi linia de zbor a paraşutei se micşora cu fiecare secundă. Finalul devenise iminent. Crrrac! în gălăgia de pe plajă, sunetul îndepărtat al carabinei 444 abia dacă fu auzit. Malko se grăbi să plece de pe terasă şi îşi regăsi Cooper-ul parcat la umbră. Peste puţine minute, paraşuta multicoloră readucea la mal cadavrul sfârtecat al lui Raşid Mounir.

* *

Hotărât lucru, israelienii erau necruţători. Încă sub impresia evenimentelor la care asistase, Malko opri în parking-ul de la *Fisherman' Cove.* Abia coborâse, că de pe o bancă se ridică Cesare Zefirelli şi veni spre el, cu un aer catastrofic.

— Domnule, se tângui italianul, avem probleme. Se pare că ne trebuie aprobarea autorităţilor pentru a pune la apă pontonul. Au adus soldaţi în jur şi n-am putut să lucrez. Aveţi autorizaţie?

Aşadar, Bill reacţionase prompt.

— Nu, răspunse Malko, dar mă voi ocupa imediat.

Zefirelli îl urmă la bungalow, relatându-i cu locvacitatea-i caracteristică, toate cele întâmplate. Nu mai ştia cum să scape de el.

— Cesare, duceţi-vă acolo. Voi rezolva.

Tocmai când dădea să plece, italianul se ciocni aproape de Derviş, care intra pe uşă.

— Ce s-a mai întâmplat?

Consternat, agentul ascultă, încă o dată, întreaga poveste. Dervişul se întunecă. Rămaşi singuri, israelianul îşi fixă ochii albaştri în cei de culoarea aurie, ai lui Malko.

— Atunci? Unde vă este superbul plan?

— Se va aranja. Mâine dimineaţă sunt acolo, pentru a preveni orice surpriză neplăcută.

— Avem destule şi aşa, constată cu amărăciune Dervişul,

aşezându-se pe şezlong.

— Raşid Mounir a avut una rea de tot, sublinie agentul.

Israelianul ridică fruntea şi spuse impasibil:

— Da, a avut-o.

— Cum aţi convins-o pe Clara să vă ajute?

— Era viaţa ei, în schimbul vieţii amantului, completă Dervişul.

Evident, nu dorea să dea amploare subiectului.

— Dacă plecaţi mâine, vin şi eu.

Nu era o întrebare pusă lui Malko, nici vreo ameninţare. Doar urmarea logică. Acesta, abia reuşi să-şi ascundă satisfacţia.

— Vine şi Zvi?

— Nu, rămâne aici. Trebuie să-i supravegheze pe ceilalţi.

— Va reacţiona Bill, după cele două execuţii? întrebă Malko.

— Bill are probleme. Şeful poliţiei locale l-a prevenit că face prea multe valuri cu activităţile sale în nume personal. Dar,

probabil că irakienii, vor trimite pe altcineva în locul lui Mounir. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Într-adevăr, evenimentele se precipitau.

— Atunci, spuse Dervişul ridicându-se, mâine dimineaţă, la şase?

— Da.

Malko trebuia s-o prevină şi pe Rhonda. Se vede că australianca era şi ea dotată cu un al şaselea simţ, căci abia intrase în camera că femeia îl întâmpină cu hotărâre de nestrămutat:

— Pleci mâine cu vasul? Voi fi şi eu cu tine!

Malko se afla sub presiune.

— Cum rămâne cu rănile tale?

— Nu voi sta la soare, afirmă simplu Rhonda. Doctorul

mi-a spus că nu mai am de făcut decât să schimb zilnic pansamentul şi să iau calmante dacă am dureri. De altfel, tu nu te descurci singur cu pilotajul.

Decizia era luată. În fond, nici nu era prea nemulţumit că o va lua cu el. O răpire era suficientă. Şi Bill, totuşi, ar fi putut să se răzbune. Sau amicii răposatului Raşid Mounir.

*

* *

— Suntem siguri de repere?

Dervişul îl observa cu destulă neîncredere pe Malko, la timonă. De o oră şi ceva se învârteau în aceleaşi locuri, căutând cu sonda bancul de corali. Dar fundul rămânea descurajant de fix la douăzeci şi cinci de metri. Rhonda nu le putea fi de ajutor. Stătea întinsă pe bancheta din careu. Totuşi, Malko urmase fidel capul de direcţie. Cu o inspiraţie de moment, întoarse din nou bara spre vest. Şi iată, aproape nesperat, la orizont apăru un obiect alb-roşu. Baliza! Israelianul o văzuse şi el între timp.

— Asta e?

— Asta, confirmă agentul.

După un scurt răstimp, opri motoarele şi *Koala* se apropie lin de stânca mult căutată. Acum, recifele de corali se zăreau cu ochiul liber, tot mai aproape de suprafaţa apei. Dervişul privea, fascinat.

— Acolo stă *Laconia B,* arătă Malko, în stânga balizei.

— Mă duc s-o văd!

Dervişul era nerăbdător.

— Pentru astăzi, este prea mult şi în plus este târziu. Curând se face noapte şi nu mai avem disponibilă decât o butelie de oxigen. Mergem la Denis, să înnoptăm. Vom reîncărca şi buteliile. Mâine dimineaţă facem şi restul, conchise Malko.

Plecaseră destul de târziu din Mahe şi căutările le luaseră prea mult timp.

— Bine, fu de acord israelianul. Să mergem la Denis.

Agentul puse rapid vasul în mişcare. Pentru realizarea planului său, avea neapărată nevoie de o escală la Denis. Ceea ce Dervişul nu ştia… Peste puţine minute, deşi ocupat cu mânuirea timonei, Malko făcu o constatare importantă. Observă că bluza sahariană a partenerului său atârna mai greu într-o parte. Sub ţesătură, se putea ghici forma unui pistol. La cea mai mică alertă, israelianul ar fi reacţionat. Un profesionist de clasa lui, nu poate rămâne în viaţă decât având cele mai bune reflexe. Malko ştia aceasta, ca şi faptul că, pentru ce avea să urmeze, îi mai trebuia şi un dram de noroc. Pentru încărcătura *Laconiei B*, agentul Mossad-ului era gata să ucidă. La fel şi Malko.

Capitolul XX

În lumina slabă a înserării, se apropiau de rada portului Denis.

— Mai la stânga… încet… Acum, drept înainte. Atenţie, recif!

În picioare, la prora vasului, Dervişul îl ghida pe Malko în pădurea de corali prin care navigau. Rhonda începuse să sufere mai mult şi nu se ridica de pe cuşetă. Lăsându-l pe Malko, în sudori, să se lupte pentru elicele şi carena vasului *Koala.* În fine, Dervişul făcu un gest larg.

— Liber în faţă!

Se aflau la o sută de metri depărtare de mal. Deja, piroga negrilor venea drept spre ei. Aceiaşi care îi întâmpinaseră şi la prima vizită făcută pe insulă. Încântaţi de noua ladă de bere ce li se oferea, preluară rapid buteliile pentru a le duce la încărcat.

— Mă duc cu ei, anunţă Malko. Nu mai au loc, vor reveni îndată ca să vă ia şi pe voi.

Dervişul şi Rhonda priveau cum piroga se îndepărtează.

Acum, începea munca adevărată. Malko întrebă pe unul din negri, aflat la cârmă:

— De ce nu aruncaţi în aer toate stâncile astea?

Negrul râse cu gura până la urechi.

— *Moi pas sanoi. Demande bou' geois*.1

— N-aveţi explozibil de ajuns?

— *Şi, na tant 2...* răspunse acelaşi.

Era clar. Malko aflase ce-l interesa cel mai mult în acest moment. Strivi un ţânţar de pe braţul său şi se sculă. Flacăra

1. Eu nu ştiu. Întreabă la patron

2. Ba. Are atâtea...

gălbuie a unui felinar lumina slab terasa. Se auzea ţăcănitul compresorului pus la încărcat buteliile. Rhonda se căznea zadarnic să adoarmă, sub adierile unui ventilator prins în tavan.

— Mă duc să văd ce fac ăştia cu încărcatul, spuse el. Dacă e posibil, aş vrea să le transport pe vas în noaptea asta. Ca să nu fim în întârziere mâine dimineaţă.

Dervişul căsca. Nu era obişnuit cu navigaţia pe mare şi pe chipul său se citea oboseala.

— Duceţi-vă, eu mă culc. Pe mâine.

— Noapte bună, îi ură Malko.

Coborî treptele de lemn şi traversă peluza. Era tot atât de obosit ca şi israelianul, dar nu trebuia să se culce. Aventura în care se angajase era în plină mişcare şi fiecare minut era preţios. El şi Rhonda ocupau o cameră a bungalow-ului, Dervişul pe cealaltă. Pentru siguranţă, se întoarse să vadă dacă acesta nu-l urmăreşte cumva şi chestia cu dormitul nu era decât o stratagemă obişnuită a lui. Nu îl urmărea nimeni. Malko ocoli marele hangar, unde erau puse la uscat nucile de cocos şi ajunse la depozitul care adăpostea compresorul. Maşina lucra cu mult spor. Ţăcănitul ei ritmic

ajutase, probabil, ca cei doi negri care o păzeau să adoarmă profund. Malko îşi roti privirea în jur. Pe laturi erau dispuse tot felul de lăzi şi dulapuri. Una singură din aceste piese îl interesa. Cea pe care scria vizibil, cu litere ştanţate: exploziv!

*

* *

De câteva zeci de minute navigau deasupra locului unde se afla *Laconia B.* Era încă devreme şi ar fi putut prelungi odihna la Denis, dar Dervişul nu mai avea răbdare. Voia să plonjeze cât mai rapid, să vadă cu ochii lui epava. În acel moment stătea pe covertă, aşteptându-l pe Malko să aducă echipamentul de scafandru. Numai el şi Rhonda rămăseseră jos, în careu. Intenţiile agentului erau, însă, altele. Se echipă în cabină, cu destulă dificultate, dat fiind spaţiul îngust. Rhonda abia dacă-l putea ajuta, amândoi în picioare neavând loc suficient. În

sfârşit, totul fu îmbrăcat şi încheiat, buteliile de oxigen, care-i dădeau o oră de autonomie, legate la spate. Erau singurele utilizabile, pe celelalte golindule intenţionat... Scoase dintr-un sac de plastic piesa principală, şase pungi de forma unor franzele, conţinând preţiosul exploziv luat din Denis. Fiecare avea câte două sute de grame şi câte un detonator, ce putea fi activat sub apă. Firul de legătură era cel mai greu şi măsura aproape o sută de metri lungime. Toate erau puse într-un săculeţ, pe care Malko şi-l fixă la centură. Cu labele de înotat pe tălpi, se mişca destul de greu pe treptele ce duceau pe punte. Trebuia procedat rapid, cu sprijinul elementului surpriză. Dacă Dervişul şi-ar fi dat seama de cele ce aveau să urmeze, l-ar fi împuşcat pe loc. De cum îl văzu, israelianul coborî de pe covertă, alergând. Cu nemulţumire în glas, îi strigă:

— Unde mergi, domnule, de ce nu mă aştepţi?

Malko încercă să schiţeze un zâmbet inocent.

— Cu costumul ăsta nu pot merge decât sub apă. Al dumitale aşteaptă jos, în careu.

— Iar asta ce mai este? îi întrerupse Dervişul, arătând spre săculeţul de pe centură.

În pofida surprinderii, agentului israelian nu-i scăpa niciun amănunt.

— Am luat cu mine explozibil, răspunse Malko, bravând. În caz că avem pe cargou vreun acces blocat, le folosim.

Era plauzibil.

— Aşteptaţi-mă aici! se răsti „Mossad-ul”. Mă dus să-mi iau echipamentul.

Cum dispăru din câmpul său vizual, agentul făcu manevra decisivă. Se urcă iute pe bordaj, cu spatele spre mare, îşi ajustă masca pe faţă şi deschise maneta de oxigen. În aceeaşi clipă, de jos, reapăru Dervişul, agitând o butelie goală în mână.

— Ce dracu’ vrea să-nsemne asta?...

Malko nu mai aşteptă urmarea şi cu toată greutatea corpului său şi a echipamentului voluminos se aruncă în apă. Dispăru pe dată într-o jerbă arteziană de spume şi stropi. Marea se închise deasupra, iar el coborî cu viteza unui bolovan ce cade

la fund. Dervişul, rămas fără oxigenul necesar, n-avea cum să-l mai urmeze.

*

* *

Cinci minute mai târziu, catargele *Laconiei B* apărură în lumina lămpii. Malko traversă rampa de corali, pe care se sprijinea epava, şi urcă pe punte. Făcu o pauză, orientându-se în jur. De fapt, tot planul său se baza pe o idee simplă. *Laconia B,* ca orice cargou, avea dispuse pe lungimea sa o serie de balasturi, numerotate de la 1 la 6. Când vasul

naviga fără încărcătură, aceste spaţii de balast erau umplute cu apă, pentru a avea stabilitatea necesară. Odată încărcat, gurile se goleau şi aerul pătrundea în interior. Rămâneau ermetic închise cu ajutorul unor capace etanşe. Conform datelor primite de la armatorii londonezi, spaţiile de aer aveau volume diferite, însumând în total circa 1198 metri cubi, respectiv tot atâtea tone de forţă ascensională, dacă toate cele şase spaţii îşi eliberau simultan aerul. După calculele făcute, şocul produs de această eliberare ar face ca epava să basculeze pe axul său, întorcându-se pe cealaltă parte, faţă de cea în care se găsea. Aceasta, dacă fundul coralier ar fi fost perfect plat. Dar cum vasul stătea agăţat de marginea unei faleze, explozia trebuia s-o facă să alunece de pe treapta de sprijin şi să se ducă în prăpastia 1ără fund. Asta era! Unica posibilitate ca un singur om să deplaseze o masă supraîncărcată de 15000 de tone, la douăzeci de metri sub nivelul mării!!!

Malko îşi privi ceasul. Trecuseră deja şaptesprezece minute. Se grăbi febril să-şi pună planul în aplicare. Puse la fiecare capac, al celor şase balasturi, câte o bucată de plastic cu explozibil. Verifică şi grosimea capacelor metalice. Aceasta era de 15,5 milimetri. Nu puteau să reziste exploziei, nicio fracţiune de secundă. Din cele şase guri deschise, aerul va ţâşni în sus, concomitent. Deci, treaba era gata. Firele de transmisie, legând toate bucăţile de exploziv, se împreunau într-un tub unic, ţinut în mâna sa, împreună cu detonatorul. Malko mai privi o dată cea-

sul şi încremeni. Mai avea doar patru minute de autonomie. Trebuia să procedeze acum cu maximum de viteză. Armă detonatorul la zece minute şi îşi începu revenirea la suprafaţă. Aruncă încă o privire înapoi, spre Laconia B. Era ultimul om care o vedea astfel, în întreaga sa splendoare, scufundată în adâncuri.

*

* *

Ascensiunea i se păru extrem de lungă, din cauza lipsei de oxigen. Avea senzaţia că pierde noţiunea timpului. Inima îi bătea cu 130 de pulsaţii pe minut. Când ieşi la suprafaţa apei, smulse cu disperare masca de pe faţă. Îşi umplu plămânii însetaţi cu aer. Într-o străfulgerare, zări *Koala* la vreo trei sute de metri distanţă. Evident, nu mai putea ajunge la ea, până la declanşarea exploziei. Cu ultimele rezerve de forţe, începu să înoate în direcţia vasului, singura lui şansă de salvare. Nu parcursese nici cincizeci de metri şi apele din jurul său începură se se învolbureze. Explozia! Doar un noroc nesperat îl făcu pe Malko să nu dispară şi el în vârtejul de apă care se formase ca o uriaşă pâlnie de la suprafaţă, spre adânc. Buteliile din spate îl ajutară să rămână deasupra valurilor. În secundele care urmară, fierberea se potoli, pe nesimţite. Malko reîncepu înotul spre *Koala,* a părei siluetă albă se mărea din ce în ce mai mult, decupată pe albastrul cerului. Mai rămânea de îndeplinit un singur punct al planului său. Să-l convingă pe Derviş să nu-l omoare…

Capitolul XXI

Imediat ce ajunse destul de aproape, vocea plină de ură şi furie a Dervişului se auzi de pe punte:

— Ce-ai mai făcut, blestematule?

În mâna sa dreaptă ţinea un pistol cu ţeava neagră şi urâtă, îndreptat spre pieptul lui Malko. Se părea că greu va putea supravieţui Laconiei B…

Ca insolitul situaţiei să fie complet, tot israelianul îl ajută să urce la bord. Malko era în pragul leşinului. Îşi aruncă de pe el costumul sufocant de scafandru, buteliile de oxigen goale, masca şi labele de cauciuc. Se simţi o secundă mai bine. Rhonda urcase şi ea pe punte, alarmată de strigătele Dervişului. Clocotul apelor de la suprafaţa mării încetă cu

totul. Rămase doar unduirea valurilor, care legănau *Koala,* în tangaj uşor. Agentul Mossad-ului nu lăsase pistolul din mână.

— Spune, ce ai făcut? îşi repetă întrebarea.

Răspunsuf lui Malko veni, în sfârşit, greu şi obosit:

— Am lucrat pentru noi, ca şi pentru voi!…

Dervişul îi aruncă o privire surescitată.

— Minţi! Altfel nu m-ai fi împiedicat să cobor şi eu la epavă. A fost acolo o explozie. Pentru ce ai provocat-o? în ce scop?

Cuvintele i se învălmăşeau în gură. Malko îşi dădu seama că este inutil să prelungească dialogul.

— *Laconia* a scăpat definitiv de inamicii voştri, spuse el, nu le va mai cădea niciodată pradă.

Nedumerirea se putea citi în ochii israelianului.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Datorită unui artificiu tehnic, pe care l-am şi aplicat, explică agentul, epava a basculat de pe treapta de corali, unde

stătea agăţată şi s-a scufundat în abis. Nimeni n-o va mai putea regăsi…

— Şi ai reuşit singur toate astea? mai spuse neîncrezător Dervişul. N-aveaţi mai mult de câteva sute de explozibil. Asta-i doar o poveste!

Malko îşi şterse ochii înroşiţi de sarea mării.

— Nu. N-a fost nicio improvizaţie.

Îi explică în amănunt derularea întregii sale acţiuni, din adânc, şi motivaţia tehnică. Fără să neglijeze niciun detaliu. Încet-încet, trăsăturile feţei israelianului trecură de la stupefacţie, la oroare. Pălise tot. Aproape bâiguind, pronunţă câteva cuvinte:

— Aşadar, ne-aţi împiedicat să recuperăm încărcătura de pe *Laconia B.* Împotriva promisiunii Washington-ului? Tot

uraniul este pierdut pentru noi?

— N-a existat nicio promisiune de la Washington, recunoscu Malko. A fost o invenţie de-a mea. Niciun moment CIA n-ar fi acceptat să intraţi în posesia materialului nuclear. Dimpotrivă, irakienii ar fi ajuns în cele din urmă să pună mâna pe acesta. V-am făcut un mare serviciu. Şi sunt dezolat că a trebuit să mint.

Cei doi se aflau acum pe puntea inferioară a vasului, faţă în faţă. Vântul scăzuse şi tangajul valurilor de asemenea. Cuvintele lor se auzeau distinct, nu mai erau nevoiţi să strige.

— Ne-aţi înşelat de la început, rosti Dervişul, cu voce plată. Minciună şi trădare…

Venele de pe tâmplele sale păreau gata să plesnească. Ochii îi luceau ca două globuri de sticlă luminoase. Armă pistolul şi îndreptă, din nou, ţeava către Malko. Urma să-l omoare.

Nu era, desigur, un asasin, cineva care ucide din sadism, îşi făcea datoria de agent şi ostaş al ţării sale. Agentului CIA, care se dăduse înapoi până la marginea bordajului, nu-i mai rămânea decât să aştepte lovitura glonţului ce-i va aduce moartea.

Într-o fracţiune de secundă, apucă să vadă obrazul crispat al Dervişului, neînţelegând de ce arma nu porneşte. Subit, israe-

lianui deschise gura larg, iar trăsăturile feţei sale exprimau o durere insuportabilă. Când apăsă pe trăgaci, gestul său era, deja, nesigur. Malko plonjă în lateral şi glonţul fluieră pe lângă el, înfingându-se în lemnul borduri..

Dervişul căzu în genunchi şi abia atunci putu să vadă săgeata de fier care-i fusese înfiptă în spinare. Cu un suprem efort, acesta încercă să ridice din nou pistolul, dar îl scăpă pe jos. Se prăbuşi pe punte, cu mâinile agăţate de

corzi, din gura deschisă curgându-i un şuvoi de sânge. Rămase inert.

Săgeata harponului îi traversase toracele, până în zona inimii. Balta de sânge din jurul său se mărea cu fiecare clipă. Agentul Mossad-ului îşi încheiase conturile pe această lume.

— *My God!*

Vocea Rhondei, care apăruse brusc în capul scării, cu spatele acoperit de fesele pansamentului, răsuna straniu şi izbăvitor.

— N-am vrut... Dar altfel, te-ar fi ucis. Mi-a spus-o de când ai plonjat în mare. M-am dus după puşca cu harpon şi am aşteptat.

Malko îngenunchie lângă trupul Dervişului. Îi privi ochii sticloşi, ca aceia ai peştilor pe care-i vâna. De obicei, harponul providenţial. Încet, îi închise pleoapele. Nu simţea nei o ură faţă de acela care voise să-l omoare. Amândoi fuseseră prinşi în mecanismul necruţător al raţiunilor de stat.

Se ridică şi înconjură cu braţul drept umerii Rhondei, scuturaţi de hohote de plâns.

— Linişteşte-te, îi spuse cu afecţiune. Tu mi-ai salvat viaţa.

Acum nu mai avea decât o singură dorinţă, să plece din aceste locuri. Cât mai departe.

Se simţea îngrozitor de obosit, dar mai avea de făcut un lucru indispensabil. Să verifice dacă, într-adevăr, *Laconia B* se scufundase definitiv.

— Trebuie să plonjez din nou, zise el Rhondei. Mai târziu, n-aş avea curajul.

Din fericire, ascunsese o butelie de oxigen plină şi se duse jos s-o caute. Se echipă imediat: costumul, masca, labele,

lampa. Apropiindu-se de bordaj fu pe punctul de a aluneca păşind în balta de sânge. Simţi o reală uşurare când plonjă în apă. Încă o dată, se afla în lumea tăcerii. Lumina lămpii străbătu un banc de peşti aurii, în drumul său spre fundul de corali. Şapte minute exact îi fură necesare ca să ajungă la faleza unde zăcuse cargoul naufragiat. Ridică lampa, privi în jur cu ochii larg deschişi. Inima aproape că i se opri în loc: după perdeaua tulbure a apelor, îi apărură din nou catargele binecunoscute… Totul fusese ratat?

Înotă, dând energic din picioare, apropiindu-se mai mult. Şi iată, curajul îi reveni la loc. Nu fusese decât o iluzie optică, din cauza oboselii. Nimic nu se mai vedea pe treapta de corali, refugiul temporar al *Laconiei B.* Nici mai jos, unde începea prăpastia fără fund…

Împărăţia neagră a apelor adânci, imposibil de explorat, era acum singura stăpână a fostei nave şi a comorii sale de uraniu. Planul lui Mallko funcţionase perfect!

Mai avea destule minute de autonomie şi profită de ele ca să înoate în susul şi în josul falezei. Aşa descoperi destule urme lăsate de epavă pe corali, în cădere, cute şi rupturi adânci în rocă. La un moment dat, atinse cu piciorul un corp ascuţit şi tare. Îl studie cu atenţie şi-i veni să ţipe de bucurie. Era o aripă de elice, care se încăpăţânase să rămână îngropată la locul ei iniţial. Încă o confirmare a reuşitei sale. Dacă nu era atât de grea, ar fi remorcat-o până sus, păstrând-o ca trofeu al victoriei.

Cu o ultimă „foarfecă” a labelor de la picioare, îşi luă avânt spre suprafaţă. Revenea la viaţă, epuizat şi fericit.

*

* *

Malko nu mai credea că va reuşi să înoate până la *Koata.* Distanţa era de numai câteva zeci de metri, dar i se păru un ocean întreg. Se căţără cu greu pe scara lăsată la apă. Rhonda nu-l putea ajuta, din cauza rănilor. Ajuns sus, se

prăbuşi pe scândurile punţii, ca un pachet aruncat de cineva.

În sfârşit, totul se terminase.

190

— Ce facem acum? îl întrebă tânăra, când văzu că şi-a mai revenit.

El nu se mai simţea în stare să suporte tangajul vasului, avea nevoie de câteva ore de totală nemişcare.

— Mergem la Denis, spuse Malko. Vom dormi acolo.

Urcă la timonă şi dădu drumul motoarelor. Când *Koala* porni în plutire lină, lăsând în urma sa dâra albă de spumă, mai privi o dată spre aceste întinderi de apă, care-i deveniseră atât de familiare. Aici, unde avusese loc fantastica sa aventură…

Mai trebuia văzut ce vor face cu trupul Dervişului. Culcat lângă bordajul punţii inferioare, fusese acoperit de Rhonda cu un colţ de prelată. Balot sinistru, cu care nu putea reveni la Mahe, nici să-l înapoieze israelienilor. Exista o soluţie firească, singura. Chiar dacă-i repugna.

— Ţine tu, un pic, bara, îi strigă Rhondei.

Coborî, se apropie de mort şi îngenunchie lângă el. Ridicând prelata, fără să-i privească faţa, îi căută în buzunare şi scoase tot ce găsi, inclusiv monezile. Făcu un pachet şi îl înveli cu o foaie de plastic. Dervişul avea dreptul la respect. Va depune mai târziu pachetul la una din ambasadele Israelului.

Lumea va înţelege situaţia.

Scoase centura de la costumul său, ca s-o prindă strâns în jurul cadavrului. Cu greu reuşi să-l urce peste bordaj, trupul părând că se agaţă de balustradă cu disperare. Făcu un ultim efort şi-l aruncă în apa verzuie, unde dispăru imediat. Se mai gândi o clipă, cu reală emoţie, la acest om care murise anonim şi nu va avea un mormânt. Ca marinarii. Dervişul fusese un bărbat curajos. Nu-i va

cunoaşte niciodată numele adevărat.

Malko luă o găleată cu frânghie şi o coborî la apă. Vărsă apoi conţinutul peste pata mare de sânge de pe punte, care începea să se usuce. Din două găleţi, orice urmă dispăru şi apa se scurse în rigolele laterale ale bordajului.

Când Rhonda apăru de pe covertă şi văzu puntea goală, nu rosti niciun cuvânt. Intră repede în careu şi se întinse pe canapea.

Un stol de păsări mari trecu deasupra *Koalei*, cu zgomot de aripi şi ţipete stridente. La orizont, dincolo de creasta argintată a valurilor, cocotierii de pe Denis Island se ridicau încet din mare.

Malko îşi spuse că, într-o zi, se va duce în Israel pentru a sădi un pom în amintirea Dervişului, cel care-şi pierduse viaţa în zadar.

Se apropie de aparatul radio-emiţător şi-l puse pe frecvenţa 2149. Apăsă pe butonul de funcţionare.

— Z.P.Q. Aici Z.P.Q. Mă auzi?

— Sunt pe recepţie. *Over*, se făcu auzită slab vocea lui Willard Troy.

Americanul era, probabil, la aparat încă de la plecarea lui Malko pe mare. Acesta suflă în microfon şi anunţă rar şi distinct:

— Peştele-sabie s-a pierdut în larg. Repet. Peştele-sabie s-a pierdut în larg. *Over.*

Redactor Ani Sângeorzan

Tehnoredactare computerizată: Ani Sângeorzan Redactor tehnic: bana Sandu

Tiparul executat sub comanda nr. 256

Compania Naţionala a Imprimeriilor „CORESI”-S A.

Bucureşti